ŞARPELE CU ŢVICĂR

IOAN TANASĂ

ŞARPELE CU ȚVICĂR

Editura Eurostampa
Timişoara, 2014

Coperta: Daniela Cădărean

CIP

Editura Eurostampa
Timişoara, Bd. Revoluţiei din 1989 nr. 26
Tel/Fax: 0256 204 816
edituraeurostampa@gmail.com
www.eurostampa.ro
Tipărit la Eurostampa

Personajele acestei scrieri sunt, toate,
fictive până când îşi recunosc faptele,
inclusiv eu.

1.

"LASCIATE OGNI SPERANZA, INFERNUL NU EXISTĂ!"

- Salutu-te-aş, măi Nea...

- Gutu-te-n abend, Potaie. şi dă parola ca lumea că poate-ţi dau vreo gaură-n baniţa aia de-o porţi pe umeri ca suport pentru cască.

- Bă, Aghiazmă, eşti prost, te-a pătruns misiunea sau ai dat în mintea fetiţelor franceze?

- Pe vremea asta, băi Cane – Canem, mă pătrunde numa' ploaia şi tremuriciu' de nu-mi intră-n voie nici Raquel Welch dar'mi-te prăpădita aia de mă-ta. Da' ce-ţi veni de mă flatulezi în halul ăsta?

- N-ai şanse la niciuna şi vorbeşte-n barba lu' Mahomed mai academic doar eşti student la drept. Ce-i drept, te-a îndobitocit alcoolul de nici rahatul ăsta de armată nu mai are ce îndobitoci la tine.

- Tu vorbeşti, mă Cel mai bun prieten al omului? Hai, aport ceva alcool c-am îngheţat ca o fecală-n iarbă şi nu mai am uzul raţiunii când te văd aşa prost. Poate-mi tremură degetul pe trăgaci şi irosesc muniţia patriei pe blana ta împuţită cu care nu mă pot prezenta nici măcar la apelul de seară al indienilor sioux care sunt morţi de mult dacă n-or mai fi trăind câţiva de dragul scalpului tău. Şi să nu-mi spui c-ai înţeles ce-nsemnă a flatula că, imediat, te-mpuşc, pişă garduri, mic şi parşiv.

Apropo, de unde, mă-ta, ştii tu că Mahomed avea barbă? {i ce-i barba aia? Garaj? Asta, ca şi puşca lui Hector, mă irită. Ce-aveţi voi cu barba sau puşca omului.

- Ce-ai mâncat, bă, aseară de-ţi pute-aşa vocabularu'? N-am alcool, şi dacă am, n-am.

- Bă Padoc, adă alcoolu' că mă tem că-mi vine să te-mpuşc şi nu vreau să sparg sticla.

- Împuşcă-mă dracului, am înţeles că-n pământ e mai cald.

- Nu mă tenta că pentr-un gât de alcool o-mpuşc şi pe mă-ta care ştii cât mi-e de dragă. Nu, nu te-alinta, nu pentru că te-a făcut pe tine ci pentru că are potenţial şi haita-i mare. Poate are noroc şi i-o trage masculul Alfa, cândva.

- Nu bem nimic. Dacă ţi-e sete, ai apă de ploaie.

- Sictir, ai vrea tu să mă otrăvesc da' n-ai şanse.

Ploaia-mi trecuse prin foaia de cort. Pocnea sec în cască de parcă-mi bătea cineva cuie-n creier. Curier era Buldi, un tip colţuros şi greoi la vobă, cu fălci late şi iremediabil cumsecade. Dacă-mi dădea alcoolul poate-i scriam numele cu „y", aşa cum era la modă.

- Dă o ţigară , îmi ceru.

- Iar n-ai? m-am prefăcut supărat.

- Dă, mă, şi nu mai comenta, că te plesnesc.

- Nu-ţi vine mai uşor să muşti?

- Ba da şi dă odată.

- Na.

Pumnul a sunat înfundat ca şi replica şi după alţi câţiva am simţit că ne e mai cald şi ne-am pus să fumăm.

- Hai, Lăbuş, culcat şi-ţi dă, nenea, o ţigărică. Potaie vicioasă şi degenerată.

Am scos o ţigară şi i-am dat şi lui facându-i loc in şanţul care se umpluse cu apă şi uitându-ne în noapte la

cărarea care se ghicea în vale printre copaci am fumat o vreme, în linişte.

- Scheaună, bă Javră murată, ce mai zic marii comandanţi ai batalioanelor de elită reunite în latrina asta de padure pişăcioasă.

- S-a-nchis blocada şi, după informaţiile primite, inamicul se află în încercuire.

- Marş dracului, Lighioană, te-ai molipsit de vocabularul cazon? {tiu că este încercuit dacă n-a scăpat sau dacă nu s-a scăpat pe el de râs când a văzut ce prost poţi fi. Întrebarea îi ce facem în noaptea asta, ne mişcăm sau rămânem să ne muram ca şobolanii din butoaiele cu varza pentru militari, care pute, pe drept, a căcat.

- Rămânem pe poziţii. Menţinem blocada. Cei care ies din zona de operaţii vor fi “indentificaţi” riguros. Nimeni nu mai pătrunde în zona de operaţii. {i nu iese nimeni nelegitimat. Raportaţi orice mişcare suspectă în mod operativ şi luaţi măsurile care se impun.

- Mă, da’ ce mă gândesc la mă-ta! {i simt cum şi tu-mi devii drag deşi mă expun la o condamnare pentru zoofilie. Eu îi vorbesc civilizat şi el, uite, ce perle-mi scoate. Tu ai ajuns sergent pe bune. Eşti prost făcut grămadă. Dacă-mi mai vorbeşti aşa te trimit de-aici cu-o labă (în cazul tău e valabilă în ambele sensuri) atârnată de gât de ajungi un caz pentru veterinarii militari.

{i, apropo, se zice identifică nu “indentifică” cum ziceţi voi în mahalaua Ţicăului unde singurul om deştept, de-a lungul vremii, a fost Creangă.

- Du-te dracului, {arpe cu ochelari.

- Nu mă-njura de mă-ta şi nu mă lovi, în exerciţiul funcţiunii, că-ţi scot dinţii ăia de-şi au numele rasei tale, potaie jigărită şi udă.

-Te-am lovit în spinare şi nu în exerciţiul funcţiunii, mă {arpe cu lornion îmbibat în alcool, ce eşti.

- Spatistule, ai căpătat năravuri urâte în armată. De fapt voi câinii ...Cine ziceai că-i îmbibat în alcool? Lornionul sau eu?

- Taci dracului, idiotule, fi-ţi-ar limba a dracului!

- Ce-ai cu limba mea? Eu o folosesc pentru vorbit, nu ca tine... Dacă nu-ţi convine, tunde-o. Te–n fras, la stăpânii tăi. Cum lasă ăştia câinii vagabonzi în pădure, nesupravegheaţi? Turbatule!

- Fin'că-s mai deştepţi ca tine.

- Deci recunoşti că eşti câine. Tot îi bine. A fost cam greu da'i un succes. Nu da. Culcat, culcat, şezi, lua-te-ar hingherii. De ce dracu nu mai împuşcă ăştia dintre voi? Cu mâna mea ţi-aş face serviciul ăsta şi, dacă nu-ncetezi, ţi-l fac şi obţin aprobarea după.

- Obţii pe mă-ta.

- Bă... l-am privit lung. Era să spun o prostie. Nu fac eu onoarea nimănui din familia ta cu toate privaţiunile serviciului militar.

- Târâtoare. {arpe bou. Imbecil, idiot, cretin.

- Mamă, ce spiritual eşti! Mai adaugi ceva?

- Un pumn.

- Nu ridica laba la stăpânul tău care te-a hranit şi.. şi ţi-a dat şi ţigări. Oi fi turbat şi, pe întunericul ăsta, nici măcar nu văd dacă ai ochii roşii. Eşti aşa tălâmb că nu ştii nici măcar că eşti bulldog nu boxer şi, dacă turbezi s-ar putea să-ţi fie mai bine, te-mpuşcă ăştia şi scapi.

Venisem în armată după ce am reuşit la facultăţi de drept, din diferite oraşe dar noi eram şase uniţi "în cuget şi-n simţiri", cu banii şi bunurile în comun, hotărâţi să facem faţă "privaţiunilor serviciului militar" în care fuseserăm aduşi împotriva voinţei noastre. Nu era mare

lucru dar dădea bine la “moralul trupei”. Porcu’ botezase grupul “Cinci securişti şi-un câne” parafrazând un film sovietic sau “grupa Rangers cu animal” parafrazându-i pe comandanţii noştri care spuneau ca aşa organizare ca a noastră numai trupele Rangers aveau şi cele Mosad care erau organizate tot după modelul american. N-aveam de unde să ştim dar eram siguri ca era doar o coincidenţă referitoare la numărul de soldaţi din “dotare”. Ne luasem nume ciudate parafrazate după cei care scriau la radio “Europa libera“ solicitând muzică în “Metronomul” lui Cornel Chiriac. Porcu’ Sufletist din Dej, Legionarul Rus din Timişoara, {arpele cu Lornion din Galaţi, Buldi din Ţicăul Iaşilor, Profesorul }icnit din Hunedoara şi Piţigoiul Gâtuit din Brăila. Eram hotărâţi să rămânem întregi la minte şi după mult aşteptata “liberare”. Dar asta rămânea de văzut.

- Ce face Legionaru’, el e la dublură cu tine, nu?

- S-a dus să se uşureze mai la vale şi “când se-ntoarce praf te face“. Vezi să nu calci sau mai rău... cum e obiceiul vostru al câinilor...

- Cobră alcoolică!

- Hopa, ne-am elevat. Bravo chiar dacă se spune numai la măgari. Bun, căţelul, şezi.

- Răspunde normal, mă Orbete târâtor.

- Da’ ce, mă Cretinozaurus rex (asta-i de bine), ţi-am vorbit în malgaşă? Dacă-i plecat înseamnă că a trecut cineva pe cărare şi-i plecat să-l legitimeze, la dracu’n praznic în conformitate cu ordinele primite de la ăi de se dau superiorii noştri, dacă pot să mă esprim aşa. Acu’ ai înţeles?

- Da, spune-i, când vine, să comunice tot ce-a constatat, curierului următor.

- Te-a lovit damblaua, nu vrei şi raport scris în patru exemplare pe hârtie igienică chinezească? De ce s-o fi

spunând că pe ploaie să nu dai nici câinii afară? Ba să-i dai, dacă-s javre ca tine şi să-i laşi acolo să crape. Mă, tu, cred că nici câine nu mai eşti. A rămas din prietenul omului numai o tenie încrucişată c-un limbric mâncate de purici, fin'că nu te mai saturi de mâncat chestia aia de-ţi pute gura de la o poştă.

Marş de-aici, că mâncare ţi-am dat!

- Taci, vine cineva.

- Mă, tu nici mirosul stăpânului nu-l mai recunoşti, şopti Legionarul trântindu-se în restul de baltă rămasă liberă lângă noi. Dacă eram inamicul vă găuream bunătate de nădragi daţi gratuit unor neisprăviţi de către generosul Minister de interne al RSR, prin trupele sale de elită.

- Mă ţinea de vorbă patrupedul dar te-am văzut de când treceai prin luminiş. Oricum, se demonstrează, încă odată, înţelepciunea strămoşilor noştri romani care scriau pe toate gardurile numele lui Buldi, "cave canem" adică cavoul câinelui, cu ăsta mori nevinovat sapă şi te-ngroapă şi nu te mai găseşte cum nu-şi găseşte osul. {i, ai învăţat la instrucţie tactică de securitate, că inamicul nu are voie să vină decât din faţă şi să facă zgomot ca să-l prindem, că doar nu eşti Radu de la Greci urmărit de poteri zeci. Nu-i politic să te faci de râs în faţa unor copaci şi animale proaste. {tii foarte bine că suntem grupă Rangers nu căcat în ploaie deşi ultima variantă pare mai realistă.

- Just, avansarea ta la gradul de fruntaş cu ocazia funestei zile de 1 Mai (cine dracu a mai văzut sărbătoarea muncii? dar, mă rog, de gustibus, dacă lor le place, să muncească, noi nu suntem obligaţi) a fost pe bune. Dacă nu ajungi în noaptea asta sergent major post mortem ai şansa să ieşi la pensie bun în grad.

- Aprob pozitiv, dragă mon-cher-ule şi, cum nu-mi văd eu portretul printre eroii vajnicelor trupe de

securitate, am bănuiala că vom serba amândoi lăsarea la vatră cu acelaşi grad.

- Să dea Domnul că, uite, la ăsta, cum îi lucesc tablele în ploaie de prost ce îi. Să ştii că, el dacă n-avea tablele n-auzea că plouă.

- Bă, Stalin în mizerie, te plesnesc. Ce-ai constatat?

- Că eşti tot mai prost.

- Cine era persoana legitimată.

- În nici un caz mă-ta c-aş fi cunoscut-o ...nu în sensul biblic, armata a făcut orice din mine dar nu m-a convins de beneficiile zoofiliei.

- Te raportez. Zi , mă.

- Gura, Potaie, că-ţi tai raţia. Dă, {arpe, o gură de coniac să-mi meargă până-n tălpi că eu nu vorbesc urât. Era un navetist. Ca să nu ţi se umfle ceva de curiozitate.

- Voi sunteţi nebuni. L-ai legitimat? De ce nu l-ai reţinut? Dacă vă prinde Mutu'? Nici acu' că-i groasă nu vă liniştiţi?

- Ete-a dracu', mai face şi nazuri. Ba că-i groasă, ba că-i lungă. Asta-i armată nu bordel pentru gagici aşa că totu-i regulamentar, ori îţi convine ori nu .

- Da'ce, mă, ne vezi neliniştiţi? Tu poţi să nu bei.

- Chiar e mai bine.

- Hai, mă, c-am glumit. Dă-mi şi mie un gât.

- În gât. Te duci şi raportezi la Mutu' ce-ai făcut în tufiş, te miroase şi ne-am ars. Dacă te-mbeţi eşti în stare să te ridici în două labe şi să-l lingi pe mufă cum te lingi pe chestia aia. Cum eşti tu supus şi bine dresat ...

- Nu, mă, că fumez o ţigară.

- Îţi dau dacă, după ce bei, mănânci un pumn de iarbă.

- Mănânc.

- Bea.

A băut setos, din bidon, cu înghiţituri lungi, apoi şi-a aprins o ţigară.

- La păscut! Iarba, câine!

De gura noastră a mâncat câteva fire de iarbă udă.

- Acu' nu mai miroase?

- Ba da da' ne-am gândit să nu te strici la stomac.

- Fir-ai a' dracului de bou!

- Marş, potaie, jos laba! Dă-l mă jos de pe mine că-ncalc bunătate de consemn şi-l puşc. Păcat de muniţie.

Deodată, în dreapta s-a auzit o împuşcătură.

Printre copaci am văzut o rachetă roşie. Semnalul de înaintare.

Am părăsit poziţia cu armele atârnând de umeri cu ţevile-n jos ca să nu plouă în ele şi să ruginească. Altfel curăţam al ele de ne venea rău şi ne ştirbeam din timpul de somn sau băut. N-am băgat cartuş pe ţeavă deşi aşa era ordinul. Ne era lene să mai facem o descărcare şi mai aveam doar trei zile de armată.

Legionarul plecase mult în dreapta din reflex şi, undeva la stânga se vedea alt coleg, Mantu.

Rachetă verde.

Mă opresc. Ochesc un loc aparent mai uscat şi-mi fac un culcuş din care să văd cărarea pe lângă care merseserăm. Vine şi Legionarul.

- Dă un gât de coniac. Cred c-a adormit vreun căscat şi-a visat că-i Peneş Curcanu' în atacul de la Smârdan. Astora n-ar trebui să le dea nici gloanţe de marmeladă că-şi mânjesc nădragii. Inamicii îi prind fugind în faţa lor şi căcându-se pe ei, de frică. |ia alunecă şi mor de râs.

- Auzi, bă Ciumă Moscovită, tu te-ai lovit în aripă. Ia dă, tu, din bidonu' tău că văd că ai un tub digestiv de speriat şi n-am chef să rămân pe drojdie.

Am băut lung. Mi-era frig şi simţeam nevoia.

Coniacul îl pusesem în bidoanele de apă că cine bea apă în armată când mai are trei zile până la liberare? Nu ne gândisem la alarmă cu ieşire ci pur şi simplu la zilele “de restrişte şi jale când...” vegheam pe ogorul ud al patriei mume. Ne-ntorsesem de la obiectivele la care făcusem stagiul de comandanţi de gărzi şi escorte şi băusem tot ce se putea bea dacă avea gust de alcool. Unii ar fi spus că sărbătoream dar în armată nu sunt sărbători. In armată bei şi atât.

Legionarul era un escroc simpatic, solid şi aiurit.

- Haide, mă Reptilă chioară, dă şi tu un gât!

- Bă, Beţivus maximus, crezi că n-am observat cât ai băut din bidonul tău? Nu-i echitabil.

- Eşti în armată nu la echitaţie, dă şi nu fi neam de traistă.

- Nani, dacă poţi, c-ai furat chifteluţa şi n-am chef să-mi prelungesc stagiul militar cu o porţie de batalion disciplinar, la {oncuta că ăia dau arme de lemn la instrucţie şi nu pot să te-mpuşc.

- Mă, eşti aşa de zgârcit că mi-e ruşine să fac parte şi numai din acelaşi regn cu tine.

- Lasă gargara că puţi a distilerie şi vezi să nu uzi ţigările.

- Hagi Tudose, dă, mă, numa’ o gură că-s deshidratat şi-o să crăp pe ploaia asta spurcată.

- La cât ai băut au murit şi puricii de pe tine nu numai limbricii. Lasă muzicuţa şi fă năniţă că nu pupi biberonu’. Începe procesul de înţărcare.

- Staţi-ar în gât.

- Mă, simt pentru tine un instinct matern cum mă-njunghie-n coa...ste şi, de milă, ţi-aş da ţâţă da’ n-am decât una.

- }i-o tai eu că s-a stafidit.

- Auzi, tu mi-o sugi în somn şi eu cred că-s vise erotice?

A aţipit instantaneu aşa cum ni se întâmpla de fiecare dată când oboseala se combina cu alcoolul. Eu mai aveam în sacul port-mască de gaze două sticle cu pălincă pe care le câştigasem în mod cinstit în gardă. Dădusem voie să sară gardul un “leat parşiv şi ticălos“ că-i adusese tat’su mucarerul pentru comenduitori ca să-l dea la şcoala de gradaţi.

Noaptea era pustie şi udă şi, cu toate că era vară, în pădurea de munte era frig. Mă gândeam că mai am două nopţi de inutilă armată şi mă-ntorc acasă.

SALUT, BĂ, GIBONULE!

S-a făcut vară şi Bucureşti, s-a mai făcut şi puţină lumină în sufletul meu cu toate că sunt trist că m-am făcut mare.

Mi s-a dat tot verdele ascuns în crengi, mi s-a dat dragostea ascunsă în spatele unei adolescenţe întârziate.

Mă pregătesc dar... (şi totuşi TREBUIE)

„HRISTOS A INVIAT”

Cum o duci? Kati îţi mai scrie? Dar Lili? Simţi în nările tale de vultur pleşuv mirosul noilor speranţe?

„Dacă-i rolul tău, ia-l!”

IOANE!

Anul ăsta nu te mai eschivezi! Mergi în Maramureş! Vom zburda, cu nările deschise larg, prin timpurile trecute în prezentul Maramureşului spre a ne sătura sufletul setos de a cunoaşte.

Scrie-i lui Kati să-nceapă să strângă bani.

JURÃ-MI CÃ MERGI!

Chiar de-ar fi să mergem pe jos şi să mâncăm buruieni.

Nu mă fă să te şantajez dar, dacă şovăi, am să-ţi spun că de jurământul tău ţine reuşita la examen.

Vrei sau nu să intru?

Scrie-mi.

Relu

Nota mea. I-am răspuns că jur dar n-a intrat la facultate în anul acela şi nici n-am plecat în Maramureş. Armata mai făcea o victimă sau mai învăţa pe cineva că speranţele sunt frumoase dar

efemere. L-au luat în armată înainte de a mă libera eu şi, cu puţin înainte de examenul de admitere, la un regiment de muncă din Galaţi. Cel puţin a făcut armata acasă.

A reuşit mai târziu la facultate şi a ajuns sculptor.

Am primit şi o floare presată, pe o fâşie de hârtie. Era semnată Mady şi mai jos ROMELO.

Niciodată n-am aflat dacă mi-a fost trimisă mie de Mady sau retrimisă de Relu.

Qui prodest?

2.

„DACĂ TE SIMŢI BINE, NU FI ÎNGRIJORAT, TRECE ŞI ASTA”

Am ajuns în poarta unităţii, cu nouă luni în urmă, pe 27 septembrie, aşa cum suna ordinul de încorporare. Purtam plete, cât se putea pe atunci şi nişte pantaloni oranj spălăcit, pantofi cu talpă ortopedică şi o cămaşă înflorată făcută dintr-o faţă de pernă, de mama prietenului meu, Relu. Căram, într-o valiză mică din carton presat - totdeauna am urât ideea de a face ceea ce fac toţi deci şi valiza de lemn asociată cu armata - câteva schimburi, puţină mâncare şi o sticlă de vodcă rusească. Nimic mai mult că, nici atunci, nu-mi plăcea să călătoresc hămălind bagaje.

Intram, în felul meu personal, în rândurile trupelor de securitate de unde trebuia să ies ofiţer gata să stârpească terorismul de pe faţa pământului, cu toate că eu nu prea aveam nimic de împărţit cu nimeni şi nu-mi dorisem aşa ceva. Cererea mea de a face armata la o unitate a armatei îmi fusese respinsă pe motiv că eram student la drept şi nu mai conta că eram miop ca o cârtiţă.

Dacă aş fi avut o pilă făceam şi eu “o mică ciroză” ca un coleg care trăieşte şi astăzi şi plecam acasă dar eu n-am avut, ca-ntotdeauna de altfel, aşa că iată-mă ascultând discursul unui ofiţer dolofan ca o matroşcă, îmbrăcat într-o uniformă de pe când era la grădiniţă unde făcea trageri cu pipi. {i-l chema Bambu.

M-am extaziat la lacrimi când am auzit că ce trupe de elită erau aici şi că ce mândru trebuie să fiu că voi face parte din rândurile lor şi am pupat cu dragoste sticla de vodcă, ultima dintr-un şir lung care decedaseră pe drum.

Eram obosit leoarcă şi nu cunoşteam pe nimeni dintre bocciii care mă înconjurau afară de congălăţeanul meu care acuza probleme hepatice ca să-şi pregătească terenul pentru lăsarea la vatră aniticipată, când a apărut un caporal, înăltuţ, suplu şi roşcovan la faţă care ne-a spus politicos dar cazon, cu un zâmbet amabil.

- Sunt caporalul Filimon şi am fost desemnat încheietor de pluton la TR pentru că am liceul.

- {i-l ai la tine? l-am întrebat suav, ceea ce i-a şters zâmbetul.

- Începând de la intrarea în cazarmă sunt “tovarăşul caporal Filimon” şi oricine nu înţelege ceva din ce am spus răspunde “Ordonaţi”.

- Ce te face să crezi că va fi ceva greu de înţeles în armata asta? Eu ţie, dumneavoastră-ţi spun, tu mie cum îmi zici? Ia dă-te aproape că alintatu’ mamii are “hepatită la ficat” şi vodca-i alterează pateul. Ia, nu te sfii că, bănuiesc eu, nu mă lasă cu ea în incintă şi dac-o strecor acolo or să fie mulţi pretendenţi. Iar cu privire la „ordonaţi”, eu sunt un tip dezordonat şi nu mă poate ordona nimeni.

- Să nu mă vadă careva, spuse el timid, redevenind prietenos.

Am aflat că avea o sete adunată de 12 luni în care fusese învoit de patru ori câte două ore, în orăşelul unde era unitatea militară şi niciodată acasă la el în Dej.

Cred că ne-am plăcut instantaneu.

După ce am terminat sticla am fost condus într-un dormitor cu paturi suprapuse în stânga şi o bibliotecă ce

conţinea şi cărţi beletristice, pupitre cu scaune, un televizor încuiat cu lacăt şi un radio, în dreapta.

Asta era faţa umană a vieţii de armată.

Am salutat pe cei care erau, deja, acolo şi mi-am ales un pat.

Am mers toţi la frizer, care era din acelaşi oraş cu mine, ca şi cel de la magazia de haine şi cei de la bucătarii.

Am fost primul, am cerut să mă tund zero, fiindcă aveam un început de chelie şi am aflat că se face cu aprobare, pe care mi-a dat-o,ad hoc, locţiitorul pentru servicii al comandantului, care era aproape de pensie şi cam naiv, dacă nu prost de-a binelea.

Omul a ţinut şi un discurs despre cum s-a schimbat viaţa noastră şi cum trebuie să facem totul numai la ordin da' eu m-am plictisit repede de „şi dacă nu v-am spus-o vi-o repet" şi „drumul spre poligon se bifurcă-n trei" şi am plecat la echipament.

- Filimoane, tată, dacă te porţi frumos, te invit la masă. Aici toţi cei care contează sunt din Galaţi, aşa că vezi cum dansezi.

- Vezi că şi furierul comandantului e tot din Galaţi.

- Hopa, te umplu de bilete de voie. Vrei concediu? O.K. s-a aprobat.

- Da'i omu' C.I.-stului.

- Şi C.I.-stul ăsta cine mai e?

- Cel mai important om din batalion, ofiţerul de contrainformaţii. Îl chemă ca pe tine, e un vulpoi beţiv care-i are pe toţi la mână şi-i manevrează din dosare.

- Cu atât mai mult, vrei concediul ăla?

- Bă, tu n-auzi? Să te fereşti de el ca de dracu că faci arest ca Berilă.

- M-am ferit. Mă dădui eu la o parte ca la corridă. Cine-i Berilă?

- Nu ştiu nici eu da' aşa se spune.

- Perfect, cum nu ştii aşa să fie de leac, spunea bunica.

Am ajuns în dormitor şi m-a întâmpinat o mare de capete tunse chilug, ca mine.

- Ia te uită, se pare c-am lansat o modă. Aţi ales toţi a treia bifurcaţie, văd. Vă stă bine parcă-aţi fi nişte bostani turceşti. Fluieraţi dracului, când intraţi în dormitor ca să nu cred c-aţi intrat cu curucucu... aiaiaiai. Pe mine mă cheamă Ioan mi se spune John din motive independente de voinţa mea şi cred că părul vă va creşte, dacă vă va mai creşte dacă nu, poate vă creşte păr pe piept şi-o face şi pere mălăieţe care să vă cadă direct în gură în caz că nu vă procopsiţi cu altceva.

Si m-am culcat brusc.

Pe după amiază am făcut ochi.

- N-are cineva o bere, să-mi spăl intestinul subţire şi extrem de lung de vodca Tătucului Stalin?

- Ăsta se crede la birt. Gata, fiule, armata are grijă să nu faci ulcer sau ciroză.

- Eu am ulcer, ciroză are băiatu' lu' mama concitadinul meu care cam vrea să fenteze drăguţa de armată pretinzând că laptele a fost alcoolic. Vreau o bere că dacă nu mă cer în armata sovietică unde tot „ceolovecul" are dreptul la o cinzeacă. Dom'le, rusul tot rus. Deştept ca un neamţ când e vorba de băutură.

- Se aprobă pozitiv că sforăi ca un porc. A spus cineva.

- Cum? Sforăi exact ca tine? Am fost beat, altfel sforăi cu o octavă mai sus.

- Mă cunoşti? întreabă un tip negricios şi ridicol ca un nap prespălat.

- De unde dracu’ vrei să te cunosc? Ce, eşti Margareta Pâslaru?

- Nu, mă, da’ am dat examen împreună şi la Iaşi şi la Bucureşti. Te-am auzit cum i-ai spus tipei alea de dădea examen a douăşpea oară că tu ai venit să intri la facultate nu, ca ea, să-ţi ruginească dinţii de aur pe coridoare şi să-i deranjezi pe alţii. M-am stricat de râs.

- Am zis eu că duhneşte ceva da am crezut că mi se pare de foame. Nu mai fac poante lângă de ăştia ca tine.

- La Bucureşti, înainte de oral, mi-ai cerut cartea de filosofie şi-ai citit Filosofia românească între cele două războaie mondiale şi asta ţi-a picat. Ai fost dat dracului.

- Da, de tine, ofticatule. Ai o faţă de buldog care şi-a recunoscut stăpânul. Bine, aşa-i, nu vrei tu să-mi scrii biografia că eu, celebru cum sunt, n-am timp. Dacă vrei, de-acu’ folosesc numai hârtie igienică chinezească de-aia cu două straturi şi unul ţi-l dau ţie să-l pui la dosar. Hai să fumăm o ţigară că trebuie să mă obişnuiesc să beau apă şi-o să fie un eveniment care trebuie păstrat pentru istorie.

- Dai o ţigară?

- Ca orice om celebru îmi plătesc biograful. Dau, mă, că n-are oricine norocul să aiba biograf personal şi câine în aceeaşi persoană. Hai, la picior.

Eu m-am hotărât să fumez în spălător unde am găsit câţiva băieţi din Brăila cu care ne-am împrietenit repede. Erau şi TR-işti şi de la trupă. Dansul era pe cale să înceapă. Balerinele intrau pe rând, în poante.

Cei mai deştepţi au venit la trei zile după noi. I-a sfătuit careva de bine, au câştigat trei zile de viaţă civilă dar s-au tuns tot zero.

Unii dintre deştepţi au vrut să fumeze în dormitor şi a trebuit să mă implic activ, chiar cu ceva picioare în cur şi

pumni, pentru a-mi cruţa nasul de fumul de ţigară, dacă nu se putea cruţa de putoarea de ciorapi nespălaţi şi băşini.

La vreo două săptămâni a venit un baştan de ne-a ţinut o cuvântare de bun sosit în armată, din care reieşea că noi suntem cei câstigaţi că facem parte din aşa trupe de elită şi că avem datoria să nu le facem de ruşine. Treaba lui, dar pe mine nu m-a convins că nu era mai bine la ăia a căror armă era lopata, ăia respectau un terist.

S-a făcut un pic de iureş, că papagalul acela de locţiitor pentru servicii ne-a aprobat să ne tundem zero şi, cu toată bunăvoinţa mea de a recunoaşte că eu am cerut, i-au dat cinci zile de arest la domiciliu.

După aia am aflat că, în mod total teoretic, noi am fi putut fi folosiţi ca jalonieri (soldaţii ăia îmbrăcaţi cu uniforme noi şi curate şi cu manşete albe până la cot ca să ştie de unde să-ndoaie mâna, care stateau pe marginea drumurilor spre deliciul câinilor vagabonzi, când treceau coloanele oficiale) sau în ajutorul companiei de pază, îmbrăcaţi civil cu haine mucezite şi totdeauna de altă mărime.

Oricum, până să ajungeam la treburile astea ne-ar fi crescut părul şi-n nas de-l trăgeam pe spate.

Până să fie nevoie de noi cu păr păzeam drumurile pe care se presupunea c-o să treacă Ceauşescu ascunşi prin tot felul de văgăuni, pe ploaie sau ninsoare şi el trecea cu elicopterul sau nu trecea de loc.

La finele discursului, care ne-a transmis mesajul patriotic, barosanul a-ntrebat absolut retoric dacă are cineva ceva de spus.

A fost foarte prost inspirat fiindcă eu, fiind în stare de insuficienţă alcoolică acută am atacat la vinclu, cum a recunoscut sportiv Buldi.

- Am înţeles că regimul nostru de încazarmare este acela de şcoală de ofiţeri. Ceea ce am văzut eu până

acum este că avem veceuri comune cu trupa şi le spălăm dejecţiile în fiecare dimineaţa, dormim cu bocancii la nas, avem televizor dar stă încuiat şi mâncarea o fi bună pentru găini ca să prindă la rânză de câte pietre are. Mai târziu, când am făcut şi noi la alimente, aveam să aflu şi să contribui la mâncarea standard a trupelor de securitate dar, la momentul acela am fost oripilat.

Chestia a fost că galonatul nu s-a dat la mine dar nici n-am obţinut decât o cameră în care să ne punem bocancii şi valizele precum şi izolarea relativă de trupă prin încuierea veceului de la capătul nostru de coridor.

Instrucţia începuse. Aveam un locotenent tinerel, mai mare cu câţiva ani ca noi, student la drept, la fară frecvenţă, care avea obiceiul să strige, când se enerva - şi noi am făcut totul pentru asta - „raportează, mă, mutule!” drept pentru care „Mutu” i-a rămas numele precum a rămas cel al apei Moldovei după ce-a aflat de ea Nea Fane Babanu (adică {tefan cel Mare).

Am format o „frăţie de cruce” sau, cum spunea Mantu „o frăţie de crucea mamii voastre de beţivi” în care puneam totul în comun - inclusiv femeile, ha, ha - din care făceam parte eu, Rusu’, Porcu’, Profesorul, Piţi şi Buldi.

Am început manevrele de acomodare cu armata şi, după ce ne-am trezit fără foi de cort şi alte alea într-o noapte am început să ne creem plus produs - în armată nu se fură, se completează - şi să-l vindem pe alcool şi tutun. Unul dintre noi ademenea plantonul cu poze porno mai ales, în timp ce restul goleam raniţele de diferite lucruri pe care le puneam în vânzare mai târziu.

Porcu obişnuia să spună suav şi cu o mutră de sfânt afişată pe capul lui cât baniţa „Lăsaţi alcoolul să vină la mine căci el este în sângele meu şi în trupul meu care se sacrifică pentru voi Păcătoşilor”. Asta nu era de natură să

ne aducă aprecierea celor mai mulţi, care preferau să fie pupincurişti aşa cum a stat şi stă bine unui adevărat român.

Partinicii de ieri, ca şi de totdeauna, preferau să lingă dosurile celor care se aflau, momentan, la putere. Minunatul popor al aplaudacilor, care se trag din Traian şi Decebal şi nu din Adam şi Eva ca toate naţiile lumii, cu tendinţa milenară de a ne fute unii pe alţii, indiferent de sex, naţionalitate şi etc. etc.

Spunea cineva,înţelept, că boala naţională a românilor e boala pe altul.

Chiar dacă aveau liceul, gradaţii noştri erau îndoctrinaţi de aceeaşi armată imbecilă şi au încercat să facă din noi nişte obedienţi dar nu s-au aşteptat la ceea ce li s-a întâmplat.

După ce am înjurat un locotenent major care aprinsese lumina după stingere - nu intenţionat ci crezând că este un coleg, chiorul de mine - Legionarul, care era planton, i-a împuiat ăstuia capul cum că sunt cam sonat din cauză că soru-mea (sunt singur la părinţi) a fost violată de nişte indivizi şi umblu cu baioneta ascuţită şi toţi se tem de mine că-s din Galaţi şi-s periculos nevoie mare. Asta m-a obligat să mă comport în consecinţă pe toată durata armatei dar trebuie să recunosc, nu mi-a prins rău nici chiar faptul că am avut singura baionetă ascuţită din unitate. (Baionetele se ascut numai în caz de război.)

După câteva dezechipări „la chibrit” – adică pe durata cât ardea un chibrit trebuia să ne dezbrăcăm şi să ne aşezăm echipamentul pe băncuţele de lângă pat - ne-am cam plictisit de jocul care începuse să le placă gradaţilor şi Legionarul a izbucnit.

- Asta-i ca-n vorba aia „îmbracă-te că ţi-o trag, dezbracă-te că nu ţi-o mai trag”.

- Poate invers, cade sergentul Cioară în plasă.

- Pe dracu invers, mie-mi place să ţi-o trag îmbrăcat aşa că îmbracă-ţi pantalonii cu prohabul la spate. Dezbrăcat, te-am văzut la baie, arăţi jalnic şi mă inhibi.

- Aşa vorbeşti tu cu un gradat?

- Si metru-i gradat şi-i tot lemn.

- Ce, ce?

- Al PCR?

- Mă, tu faci mişto de mine?

- N-am cum, nu-mi permite natura, care mi-a luat-o înainte şi regulamentul militar care protejează sergenţii cu minte de plutonier major. „Plutonieru-i plutonier, nici soldat, nici ofiţer, nici n-aude, nici nu vede, unde-l pui acolo şede.”

- Mâine te scot la raport la comandant.

- Că, că? Ce-am făcut? N-am executat un ordin care nu-i în nici un regulament? Ordinele absurde nu se execută şi cei care le dau sunt degradaţi şi poate şi... un batalion disciplinar... acolo până şi armele-s de lemn precum capul tău.

- Echiparea, ieşim pe platou pentru instrucţie de noapte.

- Instrucţia asta-i prevăzută în pogramul pe care ţi l-a dat Mutu sau ţi l-a transmis Leana de-acasă, face-i-am şi noi o bucurie că-n armată toate ciorile-s negre şi toate femeile acceptabile.

- Gata, mă, interveni Filimon calm, deocamdată eu îs încheietor de pluton şi „Dezechiparea de voie şi program de seară”.

Eu cioplisem chibrituri cu bricegul care era ascuţit brici şi dădusem aşchiile la picioarele lui Cioară care tocmai a observat şi s-a răţoit la mine.

- Strânge, bă, alea de pe jos că faci curat cu limba toată noaptea.

- Strâng aşchiile da' mai tare-n limbă eşti tu că faci antrenament pe curu' lui Mutu. Si când m-am ridicat i-am trecut uşor brişca prin faţa gâtului.

- Taie perfect şi mă gândeam că vine Crăciunul şi porcii necastraţi au gust naşpa aşa că...

- Băăă, ăsta-i cioară nu porc... mă contrazice jignit Porcu.

- Scuze, Majestate, dacă-s chior...Intreb totuşi pentru mine, ciorile nu se castrează? Nu, dar măcar se mai dau două cartuşe dacă prezinţi o pereche de răşchitoare la apelul de seară?

- Ce vrei să spui? se îmburică Cioară.

- Repetam la zoologie şi cinegetică dacă înţelegi ce vreu să spun.

- Să vorbiţi când sunteţi întrebaţi.

- După ora stingerii pot spune orice. Vorbeam în somn..

- Vezi tu mâine la instrucţie.

- Imposibil, sunt iremediabil miop. Si, aproposito, n-am voie să fac eforturi deosebite şi să pun masca, în rest...

- Ai să vezi.

- Ai, usturoi în limbaj rebusist. Era şi un cântec „Ai, ai, ai, ai, Ai ochi frumoşi..." da' nu ţi se potriveşte. La tine tot cucurucucu, aiaiaiai mere.

- Iţi scot eu mişto-ul pe nas. Culcat!

M-am aşezat în pat, mi-am scos papucii şi m-am culcat.

- Nu acolo, pe interval.

- S-o crezi tu.

S-a apropiat şi m-am ridicat fulgerător cu bricegul la nasul lui.

- Se pare că trebuie să-ţi leg fuduliile la gât. Ar trebui să mă plătească. E dezgustător să umbli cu stafiditele alea ale tale. Băi, Aparatchik ambulant exilat din patria mumă pe Bega, tu ce părere ai de întreruperea ciclului de

reproducere al ciorilor. Probabil că voi lua medalia de Erou al muncii socialiste pentru agricultură. Vedeţi cum vă purtaţi, că-s băiat de viitor.

Legionarul se apropiase şerpeşte şi stătea în spatele lui Cioară.

- Vunderbarr. Oceni haraşo. Javohl. Măi Fărâmiţă Lambru în mizerie, cred că-ţi fac o operaţie estetică şi te transform în Gât golaş de Transilvania (asta-i o specie de găină) ca să pot să ţi-l sucesc sub aripă mai uşor.

- Mai vedem, spuse sergentul iritat şi vădit jenat de poziţia în care se afla.

- Poate voi că eu nu te văd prea bine, am replicat. Iar, ca o orătanie dăunătoare pentru recoltele socialismului, nici nu te bag în seamă.

- Hai, gata, la culcare, se impuse Filimon care avea totuşi handicapul de a fi caporal în faţa celor doi sergenţi deşi era încheietor de pluton.

Legionarul era furios de recţia slabă a colegilor noştri care tăcuseră ca porcii în păpuşoi.

- Nani, copii, faceţi nani ca ploşniţele în loc să vă instruiţi cum să vă apăraţi patria împotriva inamicului de cercetare şi diversiune. S-au investit bani grei ca să vi se asigure condiţii minunate de viaţă şi instrucţie, cadre specializate, chiar gradaţi cu liceul terminat şi diplomă de bacalaureat, ceea ce în armată este echivalent cu un profesor doctor docent în viaţa civilă şi voi faceţi nani. Nu vreţi oliţe lângă pat? Poate şi bone tinere să vă şteargă la cur că de altceva nu sunteţi în stare?

- Lasă-i, Sovieticule expandat, că-s mici şi proşti şi se visează prinzând spioni americani pe Lalu conduşi de Cioară, vajnicul sergent mioritic pe care-l doare-n pulpă.

- Gura, bă ochelaristule, că-ţi bag cearceaful pe gât, se răţoi Taica nervos. Taica era mereu nervos din lipsă de hrană suficientă şi somn.

- Ti-am spus eu că-s viteji, Legi, Taica vrea să-mi dea o falcă-n pumn. Te rooog nu mă lăsa singur, eu n-am făcut instrucţie de noapte.

- Taică, dacă te legi de prietenul meu te-ai belit la chestia aia cu care faci pipi şi hărţi în pat după ora stingerii.

S-au mai răstit vreo doi la noi cât am fumat în spălător dar a rămas o reacţie nesemnificativă. Ciudat dar colegii noştri nu au apreciat demersul care ne-a câştigat un pic de respect din partea gradaţilor.

Filimon s-a culcat de parcă nimic nu se întâmplase. Nu-i suferea pe Cioară şi Sandor pe care-i considera codoşi dar nu-i plăcea nici dezordinea creată de noi. :şi vedea şi el autoritatea în pericol. Cei doi plecaseră pe la vechile lor plutoane.

Instrucţia de a doua zi a fost drastică dar în limitele regulamentului. Unii tot mai cârcoteau dar s-au liniştit după primele picioare primite-n tur. Ieşise apa din noi dar eram veseli că mergeam la masă şi la studiul care însemna două ore de somn.

Cum „nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită” în sâmbăta care a urmat mi-am primit răsplată. Se spălau duşumelele, care erau mozaic, cu rumeguş şi era obiceiul să fie târât de picioare unul dintre noi îmbrăcat cu o şubă veche ca să dea lustru. M-au păcălit pe mine şi au frecat şi budele de puţeam cum e uşor de închipuit. M-au târât de picioare sergenţii şi n-au cruţat caloriferele şi nici pragurile. Noroc de muncile agricole, care mă căliseră din liceu.

- Miroşi a ceea ce eşti, mi-a spus satisfăcut Cioară.

- Eu numai acum, tu puţi forever, i-am răspuns cam într-un dinte.

„Măturoaiele” făceau baie separat. A mea a fost scurtă şi rece. Am repetat-o cu ajutorul centralistului care era din Suceava, locul meu de naştere. Mi-am schimbat şi hainele dar tot am simţit mirosul vreo săptămână. Cucuiele şi vânătăile s-au adăugat celor făcute la instrucţie şi pregătire fizică şi nu le-am mai putut distinge.

Mici, puţine şi lipsite de imaginaţie au fost răzbunările mele pe lângă ceea ce şi-ar fi dorit inima dar n-am rămas dator prea mult.

ERAM ACASĂ...

Ramona scria la masa mea.

"*23 Atât!*

Poate ziua asta s-ar fi sfârşit bine dacă..., cu banalitatea din fiecare zi m-am obişnuit şi, când se termină altfel decât banal, sunt mulţumită că s-a sfârşit bine.

Doamne, e atât de groaznică ziua asta! Sfârşitul, eu, ea, seara asta înveninată...

E groaznic!

Eu nu mai ştiu dacă se va întâlni, vreodată, înţelegerea cu dragostea.

Astă seară m-am certat, din nou, cu bunica. Poate, e prima dată când reuşeşte să mă lovească. Sunt un om dispus să ascult orice. Deci, josnic. M-a înspăimântat atât de mult seara asta încât nu mai concep să-mi petrec noaptea sub acelaşi acoperiş cu ea.

Sunt atât de ingrată încât mi-e frică să mă îmbrac şi să plec, deşi nu e mai mult de şase şi jumătate. Sunt un vierme şi mi-e milă de mine.

Această femeie mi se pare un monstru.

Reuşesc să-mi schimb fusta cu pantalonii şi ies, încet, lăsând şi poarta deschisă, profitând, ca o laşă, că a ieşit din cameră.

{i plâng, plâng liniştit şi, parcă, iubesc frigul şi strada întunecoasă cu trotuarul cu pietrele colţuroase în care îmi zdrobesc dureros, paşii. {i merg, pe lângă garduri, cu mintea răvăşită şi lacrimile şiroaie. :ncerc să cred că mă simt bine aşa că-mi va trece ca să mă pot întoarce în viesparul atât de nesuferit. Dar nu, nu trece şi, dacă aş fi un biet câine aş urla şi aş rupe bucăţi de carne din mine.

Imi muşc buzele, care mă dor până în sufletul zdrenţuit, până la sânge. {i paşii mă duc spre Gion. Atât de mult am nevoie de el în clipa asta.

De ce tocmai la el? Îmi dau seama că nu îmi trece şi mă lovesc, din ce în ce mai des, de stâncile mizerabile care mă zgârie când cad în hăul meu ce devine tot mai adânc, tot mai groaznic.

:i repet, în gând, numele, ca pe un lucru de preţ pe care cineva ţi-a spus cum îl cheamă şi unde-l poţi găsi iar tu îl repeţi cu înfrigurare, în drum spre el, ca să nu-l uiţi.

Urc cele câteva trepte ce mă despart de uşa celui de care am atâta nevoie. Sun şi, abia când tatăl lui îmi deschide şi mă priveşte aşteptând poate, o explicaţie, îmi dau seama că-mi curg lacrimile ca o apă.

Aflu, de la mama lui, care m-a întâmpinat mai prietenoasă ca niciodată, că el nu-i acasă.

Am stat câteva minute pe scaun, în cameră la el şi am continuat să plâng nesfiindu-mă câtuşi de puţin de mama lui, care mă privea nedumerită.

Mi-am cerut scuze şi m-am repezit pe scări, afară. Simţeam că-l pierd pe Gion şi asta mă înspăimânta.

Am alergat la maşină, tramvai şi, din nou, pe jos până la Gelu, unde speram să-l găsesc. Când mi-am dat seama că nu-l pot întâlni, am simţit cu adevărat, că am pierdut, pentru moment, un om de care aveam nevoie. Am alergat, din nou, la el. Pe drum, în staţia de tramvai, o femeie m-a rugat s-o ajut. Ba nu, mint! Gion, iartă-mă, mint! Aşa cum era, lipsită de vedere şi ea avea, cred, nevoie de ajutor, m-am apropiat de ea şi am spus să-mi dea voie s-o ajut. M-am agăţat, ca un înecat, de braţul ei, cu amândouă mâinile şi simţeam, împreună cu lacrimile ce se rostogoleau în linişte pe obraji şi un val de căldură, de dragoste, revărsându-se şi cuprinzând fiinţa ce-şi pierduse vederea

din cauza bătăilor luate de la mama ei.Când am auzit asta, am început să plâng în hohote şi, parcă nebuneşte, am crezut că-i mama mea, sora mea de suferinţă. Când am ajutat-o să urce în maşină i-am spus că mă voi ruga şi am simţit că i-am spus din suflet că mă voi ruga pentru ea. Abia după ce a reuşit să urce prin faţă, ajutată de câţiva cetăţeni, mi-am dat seama ce prostie făcusem că-i spusesem aşa ceva. Cum se simte un orb, când un oarecare om, plângând, îi spune că se va ruga pentru el?

{oferul era jos şi a încercat să ne dea la o parte când o ajutam pe nenorocita aceea să urce. I-am atras atenţia că este o femeie infirmă dar el, cu nepăsarea lui sonoră mi-a replicat altminteri.

Am simţit, în clipa aceea o ură imensă şi aproape că i-am urlat: „Laşule!”. M-a privit ciudat dar am continuat să strig, cu scârbă, la el şi i-am spus că nu-i doresc altceva decâ să fie orb şi să fie împins jos de pe scara unei maşini.

S-au uitat o mulţime de oameni la mine. Nu mi-a păsat câtuşi de puţin dar, peste câteva clipe, plângeam amarnic, cu batista la gură, ca o văduvă îndrăgostită neobişnuit de mult de cadavrul soţului-mire şi care a murit tocmai atunci când avea nevoie mai mult de el.

Gion nu era lângă mine! Dumnezeule! Nu era. Aşa cum simt nu pot concepe să nu-l întâlnesc în seara asta.

Merg, din nou, la el. Mama lui mă priveşte ca şi cum ştia că mă voi întoarce.

Intru în camera prietenoasă cu o suferinţă în doi pumni strânşi, pe un perete şi o chemare, cu palmele în lacrimi, pe alt perete la fel de galben şi de cald ca atunci când am văzut pentru prima oară, pe culoarea lui, presărate săbii. Mă simt aşa de bine aici dar mă doare, din ce în ce mai mult, rana pricinuită de acasă.

<u>Şi azi, ceva ...</u>

Zgomote bolnave. Si plictiseală amară în coşul pieptului

În spatele mâinilor ce se odihnesc pe caiet, gânduri multe, <u>ca ciupercile după ploaie</u> (?)

Câteva cărţi, ba nu, numai o carte, întinsă pe pat, alintată de o pereche de palme, care, mai înainte cu câteva clipe, au ameninţat şi au descuiat, fără efort, lacrimi răzleţe, la masă.

O enervează picăturile chinuite de pe faţa de masă de un alb înflorat, în pătrăţele micuţe, acoperită cu o coală de plastic şi le şterge, cu mănuşile, brusc, cu un gest de copil şi de om matur, supărat, care nu dă prea multă importanţă nimicurilor, în acelaşi timp. S-au îngrămădit nori mulţi, mulţi de tot, peste ei şi soarele pereţilor, prietenos, a fost mai puţin luat în seamă căci s-a dezlănţuit o mică furtună.

S-au liniştit, acum. Până şi el, e mic şi neajutorat, aşa cu pătura până la gât şi cu un fes de ştrengar pe ochi.

Stă, ghemuit sub pătură, cu o carte sub nas dar gândurile-i zboară aiurea. Si, poate, nici nu se opresc în cameră căci geamul este întredeschis şi, cred că, subţiri cum sunt, se strecoară afară.

Atmosferă caldă şi prietenoasă, ca-ntotdeauna.

Ea scrie şi-l conturează în fel de fel de mici fiinţe cu acelaşi nume, între clipe rătăcite de timp. Se furişează de sub stilou litere şi, nici ele, nu prea ştiu ce vor fi. Cuvinte, explozii de simţăminte, simple fraze banale.

<u>Îmblânzitorul de şerpi</u>

Teme-te, trece îmblânzitorul de şerpi, pe un cal.
Scoate, din buzunar, o formă de lut şi se aude un cânt.

Orizontul se umple de şerpi, ondulând vertical,
Ce ne înţeapă pupilele cu limbi, subţiri, de argint.

El e puternic, gestul care ne fascinează-l cunoaştem.
Ne-a legat privirile cu un singur cuvânt.
Sub cerul, frunză de brusture verde, ne naştem
{i intrăm, ca pumnalele, în pământ

Să nu aud secunde cum pândesc precum foşnirea vieţii în plămânii lupilor suri.

Vreau linişte dar nu vreau să aud cum albesc, pe la cusături, hainele, de vreme.

În garderobele timpului e linişte şi praf.

Să mă preling, cu paşi ca de pisoi cuminte, în mers neauzit, să nu supăr aerul cu gest pur şi mai alb ca de statuie.

Genele întoarse ale cerului cern, în oglinzile întoarse, cenuşă şi-mi argintează rănile cu scrum, de puţin timp născut.

Mereu, un alt văzduh îmi umple pieptul şi-l păstrează ca pe o sevă crudă, proaspătă.

În izbucnirea flăcărilor se întrezăresc valuri şi nu vreau să dau cuvintelor un sens negru.

Îmi pare rău

De câte ori am spus asta şi totuşi...

Până când o voi mai spune aşa, din obişnuinţă? (poate). Trebuie să se sfârşească odată.

Afară azi (de aici) e o după-amiază de primăvară. Chiar mă gândeam că nu pot crede că e o lună din iarnă. E frumos.

Gion, cred că, n-a reuşit să înveţe mai deloc din cauza mea. Câteodată devin insuportabilă dar îmi dau seama numai după ce îmi atrage atenţia Relu sau Gion.

Poate de asta li se pare că nu mă schimb dar, zău că, îmi dau toată silinţa.

Cascade, firicele, izvoare ca de argint şi ţipete şi râsete de copii ce se joacă... colorează plăcut monotonia înalţilor pereţi ai blocurilor.

Mi-e teamă că nu voi mai avea timp să mă gândesc la mine.

Cred că Gion se gândeşte la ceva în legătură cu mine.

Aici e linişte şi mă simt foarte bine.

Se aude radioul de la un apartament alăturat. Cred că e un radiojurnal.

Imi tremură mâna stângă.

Copii, cred că, sunt mulţi. Se aud şi-mi pare rău. Un copil a strigat: „Atenţiune, atenţiune, racheta 2020!"

De ce nu mai sunt un puşti să mă joc cu toţi plozii în ţărână?

Îmi dau seama că e aşa de frumoasă iarna asta. Ba nu, ziua asta.

În cameră e întuneric aproape şi domneşte o atmosferă de pace deplină.

Mă gândesc că voi pleca şi, afară, bate vântul.

Gion îşi ia nişte medicamente.

Pumnii şi palmele de pe pereţi se conturează mai clar ca niciodată în imaginaţia mea.

Dacă nu-mi dau seama că cer şi ameninţ, atunci trebuie să mă feresc.

De alături se aude o muzică ritmată. {i o chitară nu ştiu de unde.

E linişte şi Gion învaţă la geografie.

E tot cu fesul acela drăguţ.

(Textul acesta a fost scris când eram în ultimul an de liceu chiar de prietena mea Tonică Mihaela Ramona a cărei poezie am inclus-o, fără s-o pot întreba dacă acceptă pentru că nu mai ştiu nimic de ea. Ultima dată am întâlnit-o în anul întâi de facultate când ne-am plimbat de mână prin Herăstrău şi era măritată cu un tip necunoscut mie. Atunci am sărutat-o pentru ultima oară. Acele sărutări minunat de nevinovate şi pline, totuşi, de cea mai curată dragoste.

Am, şi acum, foile acelea vechi şi cam degradate.)

Voi păstra, în suflet, imaginea fetei, mereu nesigură pe ea, mereu gata să-şi ceară scuze dar de o sensibilitate şi o frumuseţe interioară cum numai în adolescenţă poţi întâlni.

Iată motivul pentru care eu am hotărât să mă fac adolescent, când o să fiu mare..

TONICĂ MIHAELA-RAMONA

Azi!

[illegible]

Îmblânzitorul de șerpi

Femeie, treci îmblânzitorul de șerpi pe [illegible]
[illegible] din buzunar o formă de lut și se [illegible]
Orizontul se umple de șerpi ridicând vertical
Care înțeapă pupilele cu limbi subțiri de argint

El a [illegible], gestul care ne fascinează [illegible]
Ne-a legat privirile cu un singur cuvânt.
[illegible] cerul [illegible] de muștar verde ne [illegible]
[illegible] în pământ.

*

Să nu aud nimeni cum gândesc ca [illegible]
[illegible] în plămânii lupilor buni.
[illegible] să aud cum al[illegible]
[illegible] al mame.
În [illegible] timpului e liniște și praf.
[illegible]

Iar pace rai!

De câte ori am spus asta și totuși ...
Dar când o voi mai spune asa din [illegible] (poate) Trebuie să se [illegible].

Afară azi (de aici) e o după-amiază de primăvară. Când mă gândesc [illegible] cred că e o lună din toamnă. E frumos.

[illegible] cred că va reuși să treacă mai [illegible] Yolan [illegible] școala militară.

Cocoșii, găinile, [illegible] țipete și zbiete de copii care se joacă. [illegible] monotonia [illegible]

— [illegible] teamă că nu voi mai avea timp să mă gândesc la mine.

Cred că Eroii se gândește la casa în [illegible] cu mine

— [illegible] e liniște și mă simt foarte bine.

— Se aude radioul de la un apartament [illegible]
Cred că e un radio-jurnal.

2 — Îmi tremură mâna stângă.

— Copiii cred că sunt mulți. Se aud [illegible] Un copil a strigat: "[illegible], 2020,"
[illegible]

— Îmi dau seama că e așa de frumoasă ziua asta. [illegible] ziua asta.

— În cameră o întreagă [illegible] o atmosferă de pace deplină.

— Mă gândesc că mi place și afară toată [illegible]

— Eroii își ia niște medicamente.

— Desenele și pozele de pe pereți se conturează mai clar ca niciodată în imaginea mea. Dacă nu mi dau seama că [illegible] atunci trebuie să mă [illegible]

— În [illegible] se aude o mașină [illegible]. Și o [illegible] de [illegible].

Liniște și Yolan învață la geografie. [illegible]

3.

„... IMPORTANT E CĂ FÂLFÂIE”

„La dolce vita” s-a sfârşit odată cu depunerea jurământului, pe 25 octombrie, de ziua armatei române.

Înainte, cu o săptămână, de jurământ, a murit străbunica. Mi-au scris de-acasă. Am dus scrisoarea comandantului şi l-am rugat să-mi dea o permisie.

Mi-a spus că nu se poate, că trebuie o telegramă de la ai mei, ştampilată de miliţianul din comună, că nici n-am depus jurământul şi că, în general, să-mi iau gândul de la aşa ceva câtă vreme sunt în sânul trupelor de elită ale patriei comuniste.

I-am spus, atunci, colonelului Maxim, că nu voi mai cere niciodată permisie dar că voi avea grijă să-mi iau singur ce mi se cuvine din armată

În ziua jurământului ne-au îmbrăcat, ca pe fufele de operetă, cu mânecuţe şi uniforme noi, căşti pe cap să nu ni se vadă inteligenţa şi cu armele la piept să nu le pierdem, cumva, am defilat prin faţa ministrului de interne de atunci, care avea o privire cenuşiu-metalică, aşa cum n-am mai văzut.

Am behăit jurământul cu mâna pe drapel sau numai pe parul care-l purta cum i-a ajuns fiecăruia, am lătrat un cântec despre cum veghem noi „mândra ţară, tânăr colţ de rai” care urma să aibă numai flori pe plai şi am servit

patria când pe dreptul când pe stângul că nu le-aveam cu coordonarea picioarelor.

Ei ne-au tras nişte discursuri înălţătoare, unul de-al nostru, mai pupincurist le-a promis marea cu sarea, că vom cinsti şi vom face şi vom drege... şi ne-am ales cu-o masă festivă, ne-au dat florile de pe plai, să le rumegăm că alceva ce puteam face cu ele, nişte eleve de-a doişpea, care erau bune pentru cu totul altceva, noi le-am urat să intre la facultatea de drept toate cele frumoase şi-a început adevăratul dans.

Instrucţia a devenit mai aspră. Regimul de supravieţuire mai des. Bine că n-a murit nimeni ca măgarul lui Buridan.

Prietenul meu din Galaţi a fost lăst la vatră „pe caz de boală”.

L-am invidiat de nu mai puteam, Boala dracului.

Eu fumam ca o locomotivă şi beam tot ce era alcool în jur. Scriam porcărele melancolice de-mi vine să râd, acum, de ele dar atunci îmi mai sporeau melancolia dar mă şi încurajau să cred că-s poet şi că am un motiv de a nu mă abrutiza complet.

Zilele treceau greu şi somnul era tot mai puţin.

A doua duminică după jurământ au primit învoire Legionarul şi Porcu. S-au întors beţi şi fără nimic de băut , pentru noi, că n-aveam nevoie de mâncare.

Era situaţie, adică plecase Ceauşescu undeva sau venise cineva la el sau era congres sau plenară sau pur şi simplu eram pedepsiţi pentru că nu făcusem faţă cu brio la verificările periodice.

Legionarul a căzut fulgerat în mijlocul dormitorului şi cred că-şi zdrelea mufa dacă nu-i puneam eu piciorul sub ea, după ce a strigat, în limba lui, ceva care semăna cu „Victorie” sau „Am înfrânt!”. Câştigase maratonul la băut în timp.

- Ce ai, mă, te-au drogat spionii străini ca să afle câte gloanţe pe minut trage pistolul mitralieră Kalaşnicov modernizat? Nu-mi put ciorapii? Mă mir.

Când am constatat că animalul doarme deja în poziţia aia incomodă mi-am pus hoitul în mişcare şi-am trecut la recuperarea echipamentului militar.

L-am dezbrăcat cu ajutorul lui Buldi, care s-a dovedit un căţel cuminte, până când l-a învins invidia şi a început.

- Fir-ai a' dracului de beţiv. Nu-ţi ajungeau câteva pahare? Ai băut de parcă venea sfârşitu' lumii.

- Taci, mă cotarlă, că nu eşti secretar fUTC ori m-ajuţi ca lumea ori dute-n..., (am văzut că ridică laba) spălător şi fumează o ţigară că mă ocup eu de el.

- Crucea mă-tii de bou. Că parcă sunteţi fraţi, dacă daţi de alcool vă adăpaţi până nu mai puteţi.

- Bravo, ţi-ai făcut lecţiile la politică da' latră la lună în altă parte poate te faci vârcolac şi cum nu prea sunt femei pe ciclu în zonă, poate sugi...Poc! , m-a plesnit dar am continuat cântând „Cine dracu'a mai văzut/ Iupai dia, iupai da/ De când mă-sa l-a făcut/ Iupaidia da/ Briza mării la WC/ Iupai dia , iupai da/ {i câne în UTC/ Iupai dia da."

Intre timp am decojit ţinuta de oraş de pe beţivan şi l-am dichisit la pijama aproape fără să-i întrerup somnul.

Porcu, mai tare la băutură, se-mprăştiase prin cazarmă, după vreo pleaşcă. Mai erau unii care aveau băutură la blat şi dacă era cineva cu nasul format s-o găsească, ăla era Porcu.

Mi-am luat câinele şi am ieşit la o ţigară, în spălător.

- Mă potaie, tu n-ai s-ajungi niciodată să fii primul licenţiat în drept din rasa ta, din mahalaua Ţicăului, dacă te mai mănâncă limba când sunt eu la greu că te puşc la prima tragere. Păcat să rămână haita fără cel mai respectat fiu al ei.

- Şarpe cu ţvicăr, dacă te lovesc, îţi bag glasvandul pe dinăuntru de-o să faci introspecţie toată vieţişoara ta următoare.

- Prost eşti, voinic eşti, de ce nu te-ai dus tu la şcoala de ofiţeri de miliţie că făceai carieră? Ai văzut, câiniii poliţişti au ajuns chiar şi colonei? Le dau şi tablagii ca ordonanţe, numai tu eşti sortit să rămâi tot vagabond prin mahalalele Iaşilor şi să urinezi pe garduri când nu miroşi căţelele prin locuri unde se fac alte treburi. (Poc!, o labă.) Idiotule, mă refeream la locurile acelea unde oamenii aruncă resturi de mâncare.

- Reptilă păcătoasă, te calc în picioare!

- Lasă, mă Buldi, că-l calci mai încolo. Vezi c-o borât Legionaru' vost pe patu' lui Corci şi ăla ţipă din gură de *şerpe* că *mere* la ofiţerul de serviciu să raporteze. Haida voi de-l calmaţi că de mine zice că-s antimaghiar dacă-i dau două peste mestecătoare! ne spune Huan Ho, judoka, fost campion naţional.

Nici nu ştiu când am ajuns în dormitor. Trist dar adevărat. Legionarul borâse bogat cu mititei mâncaţi pe jumătate, castraveciori muraţi şi alcool cât cuprinde, nediscriminator pe patul lui, pe-al lui Corci şi pe jos.

Ungurul fierbea şi se exprima cult şi nuanţat.

- Eu fut, eu raportez.

- Şezi, mă, blând că aduc cearceafuri noi şi şterg eu pe jos, spun.

Ungurul tenace dezvolta.

- Eu fut. Eu raportez.

- Raportezi pe mă-ta. Şi m-am apucat de adunat cearceafurile şi de şters festinul risipit de Legionar. Ceilalţi se opinteau să scoată masa de seară da' n-aveau mare lucru în maţe.

- Cum dracu' poţi face asta fără să vomiţi? mă-ntrebă Buldi alb la fată ca varul.

- Te-ai albit. Îţi stă bine. Ce-ar fi să vii diseră în patul meu că-s stătut. Se vede cu ochiul liber cine-i scârbos pe-aici.

- Orbetele dracului!

- Taci că-ţi pun botniţa. Si, de altfel, ţie-ar trebui să-ţi placă. Mă, tu şi, „ca câne", eşti degenerat.

Am adunat cearceafurile şi le-am schimbat la magazie, la gălăţeanul meu. Am şters pe jos şi am deschis geamul. Am făcut paturile şi când să fumez şi eu o ţigară, în linişte, aud:

- Eu raportez. Eu fut.

Se schimbase, în mod semnificativ, discursul reprezentantului naţionalităţii conlocuitoare celei mai semnificative numeric şi celei mai neştiutoare de limbă autohtonă.

- Mă, Horty sau cum s-o fi zicând în limba ta, prostule, eu cred c-ai intrat cu pilă la drept că văd că n-ai învăţat din Socialismul ştiinţific faptul că libertatea este o necesitate înţeleasă. Eşti liber să raportezi mâine dimineaţă- cu câte cuvinte ştii tu în limba română nu ştiu ce-ai să poţi spune- dar de futut, în armată, nu fuţi tu ci eşti futut, odată pentru că-ţi pun bromură-n ceai şi a doua pentru că ai cadre şi gradaţi care n-au minte ci doar organu'.

Numai că eu, spre surprinderea ta, sunt liber să te bat de acum până mâine de să-ţi sune apa-n balerca aia de pe umeri şi crede-mă că,dacă nu încetezi, îţi fac serviciul ăsta cu mare plăcere.

După câteva secunde am auzit în spatele meu un icnet şi, când m-am întors, Buldi îl ţinea pe Corci de mâna în care avea un briceag. L-am executat scurt la ficat. S-a-ndoit de mijloc şi l-am redresat c-un genunchi în frunte, c-acolo s-a nimerit.

- Ie-te-l, mă, ăsta se crede Vampirul din Corsica. Corci, maică, dacă tot n-ai reuşit să-mi sugi sângele nu vrei tu să-mi sugi ciorapii că nu i-am schimbat de trei săptămâni? Te bat de te-ascult cu urechea deşi n-am nimic cu poporul maghiar aşa cum am spus-o şi la socialism ştiinţific, eu te bat numai pe tine nu toată naţia ta.

- Eu raportez. se mai auzi gâtuit.

- Eşti tenace, janghină, da' nu cred că mai apuci, l-aud pe Legionar care făcuse ochi uşurat de la vomă, şi-l apucase pe Corci de gât pe la spate.

- Ţi-ai revenit, alcoolicule? Ho,ho,ho ca Moş Crăcilă că sufoci naţionalitatea conlocuitoare şi-nvăţăm dreptul penal militar pe propia noastră pielicică, vede-mi-o-aş eu dată înapoi de mămica lui Corci, care n-a avut nimic împotrivă când urmaşii Biciului lui Dumnezeu i-au băgat coada între picioare.

Abia i-am despărţit. Când l-am dus pe ungureanul nost la patul lui i-am şoptit blând în ureche:

- Dacă mai mănânci căcat, te bag în rândul eroilor trupelor de securitate cu gradul garantat de sergent major PM (dacă vrei îţi traduc ce-nseamnă PM până diseară, are mai multe înţelesuri decât eşti tu în stare să reţii, că văd că eşti tare poliglot), la prima tragere de noapte deşi mi-ar fi făcut mai multă plăcere să te jupoi încet cu baioneta şi baioneta să fie neascuţită.

S-a întins în patul lui. Era trist şi abătut. Mi s-a făcut milă de el.

Peste un timp la o încărcare de armament în gardă, m-am făcut că-ntorc arma încărcată spre el. Cred că era la un pas de infarct. Filimon a replicat blând:

- Fii atent, mă Ioane, poţi să-mpuşti pe cineva din neatenţie.

- Serios? Pot? Chiar pot? Vreau pe Corci.

Numai noi doi ştiam că nu am muniţie în armă. După asta m-am împrietenit cu Corci, care nu era un băiat rău, ci doar alintat prea mult de mă-sa. Avea mult şarm cu urechile lui, ca nişte aripi de liliac desfăcute şi capul ţuguiat, cu început de chelie.

Iubitul meu Ioane,

eu încă sper că te mai gândeşti pentru casă tensori cu mine şi să fim soţ şi nevastă fericiţi că mamaia o vorbit cu donjudecătorşo zâs că dacă nu tensori cu mine nu se ştie cio săţ facă fratimio Silecă el îi duios şi plin de gingăşală de felu lui căi samănă lu nea Gicu de peste drum ăla cu copi rahitici demi scuip în sân demi se face cămaşa leoarcă când îi văd şi dacă te prinde îţi rupe picerele dacă nai făcut patalama densurare cămi zicea că şin gaură de şarpe te găseşte şiţi scoate toţi ochii şi te omoară pentru toată viaţa şi cu mâna lui teaduce cu mine la popa să ne binecuvinteze şi săne boteze copilaşul... acu tu să nu crezi că eu umblu cumva cu alţii că şiaşa nu se mai uită bagabonţii la mine că nuştiu dece da tare s-a mai speriat când neo văzut fiul şi să şti că nam mai pomenit oameni aşa proşti că parcă no mai văzut copi cu două capete şi cu ochi la spate... daia zic că mi dor de tine şi niciodată nam să uit cu câtă căldură miai făcut cadou alea două cepe de leam găsit pe jos după frigider când am spălat pe jos atunci când teai îmbătat pe nemâncate şi santâmplat ce santâmplat în grajd ce ruşine mia fost că să tot uitau proastele alea de vaci şi eu abea aştept săm scri că noi fi tu aşa fraer să nu tensori cun boboc de fată camine.

CAMELIA BALEA SUB OCROTIREA LU ROMELA

4.

„PREFER SĂ NU GĂSESC NICIODATĂ UN TRIFOI CU PATRU FOI DECÂT SĂ-L PASC ZILNIC”

A-nceput o treabă de bordel ordinar şi noi eram fetiţele care-o-ncasau zilnic.

Şi se tot ierna.

Ȋn noiembrie a şters un viscol de nu se vedea om cu om dar noi păzeam patria de zor prin munţi şi văi, ia mai mânaţi, măi.

Imaginea pământului apropiindu-se cu furie de burta mea, de care stăteau atârnate, pe centură şi pe diverse alte curele toate angaralele militare ca globurile în pomul de iarnă (cine-avea pom de iarnă?) mă obseda şi-n somn, dacă somn se putea numi coşmarul acela continuu cu alarme şi alte delicii militare.

Tragerile se succedau cu o rapiditate teribilă, cu diferite tipuri de arme şi ba din alergare, ba de pe ARO, ba de noapte, ba de zi ba... de-mi venea să-i bag în mă-sa pe cei care le inventaseră.

La noi nu se punea problema muniţiei ca la armată. Pentru noi, era din belşug şi se cheltuia ca atare.

Armele ni le reglam în bancuri speciale, după ochiul fiecăruia şi trăgeam sute de cartuşe.

Verificările m-au prins pe post de puşcaş-mitralior. Eram trăgător bun dar armele se repartizaseră după înălţime şi puşca mea cântărea un kil în plus faţă de pistolul-mitralieră AKM (automatul Kalajnikov modernizat) plus crăcanele care-mi bălăngăneau în ceafă când ne

deplasam. In armată nu mergi - te deplasezi, nu dormi - execuţi programul de somn şi toate celea au un nume anapoda de nu m-am obişnuit niciodată.

Intenţia mea iniţială a fost să trag bine. Mă molipsise Filimon cu conştiinciozitatea lui şi nu voiam să-l fac de râs din prietenie dar...

- Permiteţi să raportez, am crăcanele armei pe gheaţă şi nu pot fixa jocul.

- Şi ce-ai vrea să-ţi aranjăm tragerea în sala de mese?

- Nu. Vreau să dau două găuri în gheaţă ca să-mi pregătesc tragerea. Sau poate-mi ţine cineva crăcanele cu bocancul. Promit că nu-l împuşc în picior.

- Mă, tu crezi că inamicul te aşteaptă pe tine să te dichiseşti ca o mireasă? Nimeni nu iese din aliniament.

- Bine am mormăit atunci or să se ducă toate sus.

Şi aşa a fost, deşi am tras ca la carte.

N-am nimerit ţinta deloc ceea ce a dat grupei şi plutonului calificativul „satisfăcător”. Tragerile erau criteriul de bază pentru calificativ, celelalte nu contau.

Noi eram şi puţini, numai douăzeci, adică nu eram nici măcar un pluton complet care trebuia să aibă patru grupe. Al nostru avea doar trei şi alea subnumerice că subnutrite erau oricum.

Eram ruşinea armatei. Trăsesem NS, la verificări, cu puşca mitralieră, arma de bază a grupei. Gunoiul trupelor de securitate. „Uno disgrazziatto” cum spunea Legionarul cu doi de z şi doi de t ca să fie mai dihai.

Fata lui Bube, care era secretar de UTC m-a apostrofat grav.

- Ne-aşteptam la mai mult din partea ta. Ai făcut de râs tot plutonul.

Lentul dădea din cap aprobator. Era jenant dar am replicat scurt.

- Luaţi-mi puşca şi daţi-mi un pistol. Am spus că pleacă sus dacă nu-mi dau voie să trag cum vreau eu. Şi, la urma urmei, n-am venit în armată la cererea mea.

La masa de seară Filimon îmi spunea soldat şi dumneavoastră de mă simţeam ca un constipat după ce şi-a scăpat ceasul în groapa cu fecale.

Ora bilanţului.

Intră Curtea, Coloneii Marcu şi Maxim, lentul Mutu şi Politicul, care era prost şi vorbea de adormea inamicul de cercetare şi diversiune somnul de veci ascultându-l.

Cum să vină teroriştii ăia americani în ţărişoara noastră să nimerească la o lecţie politică şi să doarmă pe ei în loc să construiască un capitalism dezmăţat şi plin de vicii? Vicioşii nu vor să doarmă, că somnul nu-i viciu. |lora le place viaţa de noapte.” Make love not children.” Banu’ trage la ban şi păduchii la golan.

S-au făcut angajamente, s-au spus vorbe pompoase de-ar fi murit capitaliştii jucându-se cu ele ca mâţele lui Creangă cu motoceii dar aveam noroc de secretul de stat care ne păzea de o aşa ruşine.

Când am văzut privirile aţintite spre mine mi-am dat seama că mi-a venit rândul şi m-am crispat de nu-mi intra un ac în fese.

- Să ne spui, soldat, ce angajament îţi iei pentru viitor.

- Tovarăşe colonel, raportez că, fiind miop, nu pot promite nimic. Dacă pot voi trage mai bine dacă nu...

- Partidul şi statul socialist au investit în voi încredere şi bani ca să nu ajungeţi nişte lepre ci militari de frunte pe care să se poată baza. Aştept să promiţi că, la viitoarele verificări, vei trage cel puţin „bine” că altfel te trec la un an şi patru luni.

- Dacă dumneavoastră convocaţi Marea Adunare Naţională pentru umila mea persoană nu mai este nevoie să voteze legea pentru trecerea mea la trupă, trec eu singur la un an şi patru anotimpuri chiar.

- Am să te am în vedere pentru impertinenţa ta, soldat. Să i se ia puşca mitralieră, că ăsta nu ştie ce-nseamnă onoarea militară.

„Na, beleaua, mă gândii, prostul ăsta mă scapă de cărat un kil în plus şi două încărcătoare tambur la instrucţie şi crede că m-a făcut de râs. Cât despre „oroarea militară” las’ s-o simtă alţii, că mie mi-a ajuns. Cântăreşte greu în marş.

- Am înţeles, tovarăşe colonel.

După verificări, „au înflorit bostanii” şi tot plutonul, afară de mine, Legionarul, Porcu şi Epaminonda au ajuns fruntaşi. N-am fost marcat decât de faptul că a trebuit să reimpun respectul prin rezultatele la tragerile cotidiene unde pariam pe bere pornind de la handicapul unui rezultat nasol dar ce nu face omul pentru raţia sa de băutură.

Când mă supăra careva îl ameninţam.

- Bă, marţafoiule, eu mi-s om cu relaţii în armată. Ai văzut cum s-a angajat adjunctul comandantului brigăzii că mă ţine minte. Dacă te pui cu mine ai belit-o. Te fac sergent şi te trimit acasă la mă-ta care nu-mi trezeşte nici un interes din punct de vedere sexual.

- Ce sa fac, mă, acasă?

- Îţi traduc eu, să te duci în mă-ta că ţi-am spus că nu mă inspiră să-i fac o bucurie după ce te-a născut în chinuri să ajungi aşa prost, Iuda dracului.

La câteva zile, un soldat care lipea buline la ţinte (n-aveam ţinte noi pentru câte gloanţe le ciuruiau şi se lipeau găurile cu nişte buline de hârtie ca să putem vedea

rezultatele noilor trageri) a avut proasta inspiraţie să-mi spună că nu ştiu să trag.

- Pentru ofensa care mi-ai adus-o, băi limbă de clopot, la tragerea asta îmi invaginez că tu eşti ţinta şi-ţi bag trei în gură. Să te uiţi atent când lipeşti bulinele şi să pregăteşti banii de oarece rachiu că berea nu se stinge cu apă. Bucură-te că nu eşti ţinta mea, încă, dar mă pot răsgândi.

Când ne-am întors de la ţinte, i-am reamintit.

- Tu eşti ăla, guriţă. Bănuţii de vodcă pentru că, dacă nu, încerc din mişcare şi n-o să-ţi placă.

A plecat la lipit buline şi, când s-a întors era alb ca varul.

A dat vodca cu vârf şi îndesat şi nimeni n-a mai glumit cu mine pe seama tragerilor.

De vreo câteva ori s-a lăsat cu bătaie, am luat şi am dat câţiva pumni dar Filimon avea totdeauna grijă să intervină în momentele critice.

L-am bănuit totdeauna de mai multă minte decât îl arăta figura.

Doar colonelul Marcu m-a ţinut minte şi nu mi-au fost uşoare verificările care au urmat.

Cât timp a trecut, oare?

Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu.

Important este că mi-am revenit. M-am regăsit pe mine cea de demult.

Am avut curajul să-mi întind o mână şi să mă ridic. Si mâna nu mi-a tremurat, atunci. Apoi mi-am curăţat gândurile şi sufletul de noroiul de pe ele.

Este primăvară, John, o primăvară fantastică, o primăvară pe care am aşteptat-o cu multă emoţie. Imi era frică, nu ştiam cum voi trece peste mormintele din mine. Acum o simt, este foarte aproape dar mi-am învins teama şi pot să-i spun cu fruntea sus ”sunt aici” sau „sunt tot aici”.

Pe 13 martie voi avea 20 de ani. Aşa se spune. Eu m-am născut primăvara aceasta şi mă mir de tot ce este în jurul meu. Pe tine şi pe Katico vă port în suflet încă dinainte de a mă naşte. Cred că v-a adus un vânt de primăvară cu numele Romeo.

Sunt fericită că pot fi primăvară ca atunci, la fel de sinceră şi de îndrăgostită. De viaţă. Aş vrea să am mulţi copii care să poarte numele florilor de primăvară.

Liliana

5.
CE NOBIL SUN|: „EN GARDE, G|IN|, C| TE TAI!”

De la o vreme începuserăm să facem patrule cu miliţia prin micul târg ca să combatem actele reprobabile ale cetăţenilor, îndeobşte liniştiţi dar care puteau face oarece scandal la un pahar cu băutură.

Era un motiv de bucurie, că, deşi căram arma şi un port-încărcător cu muniţie ajungeam în preajma unor cârciumi unde se dădea alcool şi, fiind cu „organu”, de multe ori, gratis. Asta făcea să crească prestanţa celor care ajungeau în importanta misiune de luptă a vajnicelor trupe din care făceam şi eu parte fără a le face prea multă cinste şi onoare.

Pe mine m-au scăpat numai o singură dată şi atunci cu intervenţia lui Filimon care l-a admonestat pe Cioară:

- Bă, eu nu cred că poţi să nu-l trimiţi şi pe Tanasă chiar dacă nu-ţi place ţie mutra lui că, dacă-l întreabă cineva şi spune că n-a fost în asemenea misiuni, nu te văd bine sau te văd fără centură şi curea, în vizită la Garnizoană. Bagă-l şi pe el, măcar odată.

Am plecat din poarta unităţii militare cu sergentul major care venise special pentru mine şi ne-am îndreptat spre oraş unde urma să apărăm liniştea membrilor de partid de intervenţiile brutale ale celor care se dădeau metodelor capitaliste şi beau mai multe pahare de rachiu decât puteau picioruşele lor fragile să ducă.

La ora când am plecat, străzile erau liniştite şi nu părea că cetăţenii aceia care treceau pe lângă noi ar putea deveni duşmani de clasă după câteva ore. Dar băutura este cel mai mare modelator de caractere pe care

l-am întâlnit şi „mister Hide” din fiecare ieşea la iveală în aburii acestei binecuvântate licori. D'aia dă popa, la împărtăşanie numai o linguriţă de vin că, până şi copilaşul proaspăt botezat poate deveni o fiară dacă bea mai mult.

Tropăiam cu încălţările noastre pline de importanţa misiunii pe străzile mai întunecoase, unde ar fi putut bântui duşmanul de clasă dar nu părea să fie nimic în neregulă.

Am „cinstit” câte un păhăruţ de coniac la o crâşmă unde avea miliţianul „pilă”, ne-am delectat cu nişţe mititei şi, la urmă cu un pahar de vin şi eram tocmai bine dispuşi, în dificila noastră misiune mai mult politică decât de luptă.

Pe la ora două din noapte, când ne pregăteam să găsim un loc mai dosnic să aţipim un pic auzim nişte lălăieli de mai mare-ţi era dragul. Pe stradă, veneau un grup de tineri plini de elan patriotic şi cântau de mama focului „Cine-a pus cârciuma-n drum” şi alte obscenităţi d'astea.

In mod civilizat, i-am oprit să le atragem atenţia „că doarme clasa muncitoare pentru a-şi reface capacitatea de muncă, pentru a da dovadă, a doua zi, de patriotismul de rigoare în îndeplinirea cincinalului în patru ani şi jumătate şi poate chiar mai devreme” chiar dacă asta le-ar lua zece ani.

Da, dar, iată cum acest flagel capitalist, pe care Burebista l-a prohibit cu o mie şi ceva de ani înaintea americanilor, îl face pe om anarhic şi, din comunistul conştiincios, devine un antisocial şi un nemernic.

- Bă, voi n-aveţi ce face acasă? Tata-i secretarul organizatoric la municipiu, ne zice unul ca element ajutător.

- Bine, bine, zic, dă-ne un buletin şi-om vedea noi cine este. La ora asta ai tulburat liniştea publică şi tre' să plăteşti o amendă, împreună cu ceilalţi.

Cuvântul amendă a declanşat în interlocutorul meu un vulcan de-njurături.

- Pizda mamii voastre de securişti, vă credeţi stăpâni în ţara asta, că aveţi arme şi v-au dat uniforme? Mă cac eu în armele voastre şi pe uniformele care le purtaţi.

- Puiu' poţi să te caci în armele întregului batalion şi pe uniformele cui vrea muşchiuleţu' tău de la creierul ăla îmbălsămat în alcooli, fenoli şi alte substanţe de gen dar, dacă te trece căcarea lângă arma sau uniforma mea, eu zic să te abţii că, deşi simpatizez cu tine, nu-mi plac mirosurile tari.

Hai, produ buletinu' şi lasă gargara!

- Bă, te bagă tata în arest de nu mai ieşi nici la liberare.

- Asta ar fi treaba mea şi a lui tac'to. De la tine aştept un buletin.

- Nu vă dau, mă, nici un buletin. Pe mine mă cunoaşte tot oraşul.

- Afară de mine. Eu mi-s din Galaţi şi acolo nu ţi-a ajuns renumele.

Miliţianul stătea ca o loază şi mă privea. Eu o luasem personal cu toate că nu eram prea îndreptăţit să fac asta.

- Futu-vă-n cur de labagii, eu să vă dau vouă buletinu' da' ce sunt f'un fitecine?

- Nu, mă guguloi, tu eşti tu, e drept cam aghezmuit, iar eu vreau să văd buletinu' că are omu' ăsta treabă să scrie procesul verbal de amendă.

- Ce amendă, mă idiotule, nu-nţelgi că n-ai nici un drept? Tata-i ăl mai tare-n partid din oraş.

- Eu îţi mai cer, odată, frumos. Dă buletinu' şi tac-to, dimineaţă o să demonstreze că-i tare şi mare.

- Nu dau, mă, nimic, şi-a dat să plece.

Atunci l-am executat scurt c-un pat de armă-n ficat de l-am pliat ca pe-o clamă de păr.

- Ce-i, te doare ceva?

- Vezi, tu, ce-o să te doară pe tine...

A dat buletinul şi majurul a scris ceva pe-o hârtiuţă, nu era proces-verbal de contravenţie dar aveam încredere că-l va face a doua zi. Eu îmi făcusem treaba să-i fac rost de identitatea mamelucului.

A doua zi m-au chemat la comandant.

- Cum ţi-ai permis să loveşti un civil?

- Nu mi-am permis, m-a forţat pentru că n-a vrut să se legitimeze.

- Recunoşti că l-ai lovit?

- Doar un pic, la ficat ca să-l conving de seriozitatea cererii mele.

- Mă, tu eşti ori nebun ori ai o pilă cât Casa Scânteii.

- Si una şi alta.

- Ai noroc de faptul că, nici mie, nu-mi plac feciorașii de politruci care se dau mari. L-am trimis pe tac-so la păscut dar nu mai pupi patrulă în veci.

- Dacă-i pe-aşa, nici nu mai vreau.

- Marş la plutonul tău.

Am şters-o cât am putut de repede. Cred că m-a salvat sinceritatea mea că, mi-a spus, furierul-turnător că politrucul a mai fost pe la colonel. Probabil că am deranjat cam tare pateul feciorașului şi-l împiedica la ingurgitarea alcoolului în condiţii optime.

Mie mi-a părut rău, totdeauna, că nu l-am înfăinat mai bine dar m-am felicitat pentru abstinenţă.

Notabil, după această mică întâmplare nefericită mai mult pentru puiul de politruc decât pentru mine a fost momentul în care, la apelul de dimineaţă a participat un locotenent major care avea salopetă de uniformă neagră, c-un vultur pe epoleţi.

- Mă, ăştia l-au adus pe bărzăune ca să ne arate că securitatea statului e-n aer?

- Probabil, dacă n-o fi vreun grangur de pe la comandamentul trupelor sau de la minister în vizită pe la vilă (unitatea avea o vilă de protocol undeva în pădure cu toate cele pentru binele fiilor celor mai de seamă ai partidului corcit cu securitatea).

Ne-a lămurit Caleap de la compania a doua:

- Asta-i cu cariciopterul din care se sare la instrucţia de desant, pulifricilor, şi cred că-i pentru voi.

- Hait! Avion cu motor, /să v-o trag tuturor. Am căcat-o dacă ne pune să sărim prin coclaurile astea. Ne rupem şi gâturile nu numai picioarele.

- Lasă, mă, că nu-i cine ştie ce pierdere.

- Poate, la tine, Lambă, ca să mă esprim voalat, măi rudă a lui Nicolae Labiş corcită cu căţelul Lăbuş, n-am vrut să te ofensez, Buldi. Pe mine m-aşteaptă mândrele ca pe un Adonis ce mi-s şi mă-ta-i în călduri da' nu-i fac io cinstea şi onoarea.

- Asta-i o provocare *si asa, poate, devenisi si voi bălbasi*, sâsâi Mielul.

- Mielule, dacă mă sui pe mă-ta, va fi aşa de fericită c-o să dea caşcaval în loc de lapte (brânză o mai fi făcând ea când nu se spală) şi ajunge tată-tu berbec fruntaş pe turmă spre bucuria partidului şi a conducătorului iubit şi stimat. E clar c-ar fi o impostură dar totu-i o impostură în ţara asta, aşa că se admite.

- Gata cu fleorcăiala că avem de luat contact cu noua misiune de luptă şi eu mă cam *defectez* pe mine de morcov. Poate ne-or scuti pe motiv că patria are nevoie de noi ca viitori intelectuali.

- Patria n-are nevoie de intelectuali, are nevoie de membri de partid cu creierul ca o bilă de popice că mingea

de fotbal are multe rizuri (mingile de-atunci erau din petece de piele şi aveau cameră în interior care se introducea printr-o fantă cu şiret) care să aplaude şi să-şi ia angajamente. Poate tocmai de asta ne suie în codobatura aia cu motor să ne extermine. Dacă au aflat că dăm semne de gândire logică, ştiu că suntem o ameninţare pentru comunismul de mâine.

- {tii vorba aia care zice „spre comunism, în zbor” ei, eu cred c-o s-o-ncercăm pe viu sau pe mort, cum s-o nimeri.

- Nu mai crede tu d-astea, mă leat, că, dacă vine inamicul, trebuie să fii în stare să-l neutralizezi imediat.

- Ete, mă, Cioară, care între noi fie zis, numai aşa putea ajunge sergent, zburând independent şi economisind benzina patriei pentru a fi folosită în agricultura pe care a compromis-o ca dăunător, are ideie cum se combate duşmanul de clasă.

- Las’ că te văd eu la prima săritură cu paraşuta.

- Paraşută-i mă-ta, orătanie dăunătoare.

- Mă, eu tot te scot la raport la colonel pentru insulte.

- {i ce-i spui? Că te-am insulă-tat?

- Hai, gata cu şuşoteala că vine comandantul.

Aşa a fost. Ne-a anunţat că vom face câteva salturi de acomodare şi, în zilele următoare, vom efectua salturi din ce în ce mai dificile. Urma să facem într-o lună cât alţii într-o viaţă. Feţi-Frumoşi, ce mai?

Primele salturi au fost chiar plăcute. Săream de la joasă înălţime pe teren plat şi nu era cine ştie ce greu.

- Hai că-i interesant, ne place.

- *Vesi, mă, si-am spus că-i o plovocale*?

- De ce mă provoci, Mielule? }i-e dor de iarbă verde pe piept?

- *Se ai, mă, meleu mă bluschezi?*

- Am, Mielule, am că mă doare inima când văd risipindu-se exemplare ca tine. Animăluţe vorbitoare. {tii

bancu' ăla cu reporterul care-l întreabă pe ciobanul singur cu oile lui: „Bade, da' mata nu ai nevastă? N-am, zice ăla. N-ai nici o femeie, pe aici? N-am, zice din nou. Păi cum de ai copil? Cum te cheamă puişor? Ionehehel, răspunde boracul". Pe Mielul îl chema Ionel. Cum dracu' pun ăştia nume de alint unor copii care vor deveni moşnegi şi se vor prezenta Ionel, Firicel, Dănuţ? Damblagii.

- Te-n mă-ta, Sarpe cu veranda pe nasi.

- Ie-te, mă, eşti inventiv. Păzea la blăniţă că ai să sari şi-i pica-n baioneta mea, şi, uite-aşe de fo cinşpe ori.

Perioada frumoasă a trecut repede. Se părea că Zburătorul cu negre plete a ajuns la concluzia că putem sări pe teren accidentat.

Ne-am suit în măgăoaie. Săream pe grupe şi noi eram grupa întâi.

Ne-a dus deasupra pădurii. Pilot era un plutonier.

Ne-a pus ghiozdanele-n spate şi, gata, la şcoală pe drumul cel mai scurt.

A sărit Filimon, a Sărit Legionaru', puşcaşul mitralior şi-a venit rândul meu.

Prostia mea a fost că m-am uitat în jos.

Brazii arătau ca ţepele lui Vlad voievod şi mi-am simţit, instantaneu, găoaza în mare pericol.

- Maestre, eu nu sar aici, nici cu ordinul partidului.

- Ba sari cu ordinul meu şi gata.

- Eu nu te opresc să sari tu, dacă asta-ţi place da' eu nu-mi pun „culisolul" în pericol că n-am viaţă la schimb. {i nici schimburi la ismene şi nu vreau să put până la cazarmă.

Din locul în care eram paraşutaţi ne întorceam pe jos la cazarmă cărându-ne şi paraşuta în spate.

- N-am timp de mofturi.

- Eu nu fac mofuturi, pur şi simplu nu sar nici dacă mă baţi.

- Bă, ai să sari că-i ordin.

- Ordinele absurde nu se execută.

- Asta nu-i ordin absurd.

- Pune-te-n pielea mea (nu te-njur). Mă cac pe mine de frică şi deci e absurd să mă forţezi să sar.

- Un adevărat militar nu se teme de nimic.

- Inseamnă că eu nu-s un adevărat militar şi asta am afirmat-o de la început.

Cât am vorbit, animalul, că altfel nu pot să-i spun m-a dirijat cu spatele spre uşă şi, brusc, m-a împins.

M-am agăţat de uşă cu disperarea spaimei celei mai de soi.

Mi-a dat peste degete cu nici nu mai ştiu ce.

Am mai stat o vreme agăţăt de săniile elicopterului şi oboseala a învins.

Nu ştiu ce-am făcut dar m-am trezit în picioare şi nevătămat.

- Ce-ai întârziat atâta? Le-ai ţinut discursul de adio?

- Te-n mă-ta, Legiune siberiană. Mi-am negociat viaţa pusă în pericol de nişte idioţi care vor să mă convingă că sunt militar în timp ce eu încerc să le arăt contrariul.

Săriseră şi ceilalţi şi elicopterul se întorcea pentru grupa a doua.

Mi-am strâns paraşuta şi i-am spus Legionarului.

- Pentru fapta asta reprobabilă voi păstra paraşuta şi-mi voi face o cămaşă de mătase de-or cădea femelele pe spate, în Galaţi.

- Eşti nebun de legat.

- Ei au fost nebuni că m-au forţat să sar împotriva voinţei mele. Până şi căsătoria-i prin consens şi-i mai puţin periculoasă.

Am reuşit să fac pierdută paraşuta dar n-am avut parte de ea, cum o să vă spun. A fost altul mai iute de mână, la liberarea noastră.

- Hai, adunarea! V-aţi strâns paraşutele.

- Astea nu-s paraşute, mă, am văzut eu două-n oraş. :ţi cădeau ochi-n gură şi te uitai printre dinţi.

- Gură bogată, lasă că ştim cu toţii că ţi-a fost frică.

- Am zis eu altceva? Nu mi-a fost frică. Mi-a fost groază. Vitejia implică inconştienţă şi eu nu-s ca voi.

- |sta era ne-nţelesul trupelor de securitate.

- Da, mă, eu sunt un geniu şi trebuia să fac armată la arma care-mi poartă numele.||ia sapă şi fac poduri nu sar, ca nebunii, din elicoptere, riscând să le intre brazii în cur. Americanii nu vin la noi că nici nu ştiu unde-i Românica, pe hartă. Noi n-ajungem la ei. Cum sula mea să ne caftim? Simplu, ca pentru voi, minţi slabe, v-am demonstrat lipsa de rost a armatei noastre.

- Bine,mă geniule, ia-ţi papornIţele că ajungem la unitate după stingere şi ne mai dă masa de seară pulea spătaru.

- Pulea ăsta-i rudă cu Dan Spătaru?

- Mă, ăsta nu tace nici să-l fuţi.

- Ce, băi Godac adult, eu-s nevasta olteanului? El o fute şi ea-l pupă. Aia-i proastă, cum spune şi omu'. Pe mine, dacă mă fute careva îi tai coaiele.

- Taci şi hai odată.

Am tăcut. Când mi-aduceam aminte de săritura aia nenorocită mă treceau fiori prin şira spinării. Cred că, de atunci, am rău de înălţime da' poate nu m-oi mai afla în situaţii de astea.

Am ajuns la cazarmă frânţi de oboseală. Am mâncat ca un automat şi am colapsat în aşternuturile generos, puse la dispoziţie de trupele de elită ale patriei care-mi

doreau moartea. Am visat căderi nefericite şi-am făcut cearceafurile mototol. Mai bine făceam hărţi. Alte vise.

Aşa-i în armată. Futaiul ţi-l doreşti numa-n vis şi-n condiţiile tale.

A doua zi, dimineaţă am aflat că l'entul major sărise ultimul cu paraşuta şi şi-a fracturat piciorul stâng, sau drept că nu mai contează, în trei locuri.

Mi-am zis că l-a ajuns blestemul meu ca o consolare dar ceea ce a fost mai important a fost că nu am mai avut cu cine să continuăm instrucţia de desant.

Pagubă-n ciuperci.

„Cum îi, Nelule,-n armată?
Vai de sula noastră, tată.”

Sună goarna la cazarmă,
{i eu dorm, proptit în armă.
Mă trezesc să trag o duşcă
{i aud cum, alţii, puşcă.
Nu puşcaţi, mă, că-i de rău
{i ne bagă la bulău.
Nu puşcaţi, că mă trezesc
{i n-am ce să mai pilesc.
Da' ei puşcă, nu se lasă,
Mie îmi e dor de-acasă.
{i, de dor, aş bea o duşcă
Să nu-i mai aud cum puşcă.

(Poet beat, poezie anonimă)

6.

„DON'ŞOARĂ, EŞTI UNA DINTRE SINGURELE FEMEI PE CARE LE-AM IUBIT”

Mi-a scris că vine prietena mea, Cati, cu Liliana, o fostă colegă, să mă vadă şi noi urma să intrăm în gardă deci nu puteam primi învoire cum era obiceiul.

Surprinzător, dimineaţa a apărut şi bunul meu prieten Relu, viitor student la arte plastice secţia sculptură, la momentul acela pictor ratat. Era îmbrăcat elegant, purta barbă şi geantă diplomat, rară, pe vremea aceea, de nici subofiţerul de la poartă nu l-a controlat şi m-a chemat deşi nu era program de vizită.

- Băi, Joane, numai mustaţa a mai rămas de tine. Ai slăbit şi-ţi stă ca dracu în hainele astea, m-a încurajat el. Mi-a ridicat moralul mai dihai decât se ridică penisul după o tăvăleală faină cu o femeie frumoasă, mai ales că la mine veneau două să mă ajute la programul de cartografiere a cearceafurilor militatre.

- Lasă, mă, nu-mi spune, că avem oglindă mare la colţul cazărmii şi m-am zărit, odată, din întâmplare. Arăt mult mai rău. Mersi de consolare.

- Hai, mă, n-o lua-n tragic. Toţi trecem prin asta, mă paşte şi pe mine. Ţi-am adus nişte vodcă rusească şi nişte ţigări Marlboro. Ia şi banii ăştia că eu fac blatul negru la tren aşa cum stă bine unui adevărat domn şi intelectual

fin. Plec să nu rămân în colţul ăsta de lume unde-s două trenuri pe zi. Ne-om vedea noi, când ne-om vedea. Hai că trece.

Vodca am ascuns-o sub tunică şi am băut-o cu comandantul gărzii, un sergent din Galaţi. Ne-a ajuns cât să ne deschidă apetitul la amândoi.

La ora trei, defilam pe platou- aşa îi spuneau ei ogrăzii de la cazarmă- cu „Stăncuţa Trompetistă” ţiganul-gornist (aveam gornist să ne trezescă dimineaţa şi să ne dea stingerea seara şi să marcheze momentele festive şi să se fofileze de armată, ca orice ţigan), plini de entuziasmul ce ţi-l dă misiunea de a păzi gardurile cazărmii unde nu se întâmplă nimic, timp de 24 de ore.

Aveam o arşiţă „pe sarcofag” de-aş fi dat drapelul unităţii pentru ceva cu peste 25 de grade alcool, dacă mă gândeam la perspectiva desfiinţării unităţii şi ca noi să rămânem fără slujba militară drapelul l-aş fi dat şi degeaba, ba dădeam chiar eu un rachiu- poate acum când scriu că atunci rachiul era la mare preţ, mă anestezia împotriva spleen-ului.

Comandantul gărzii era şi el dornic de-un rachiu şi, după ce mi-a dat un post mai lejer - făceam gardă numai 4 ore din 24- m-a întrebat.

- Ai bani?

- Da.

- Hai să bem.

- Unde?

- La crâşmă.

- Cum?

- Sărim gardul că doar nu-s degeaba comandant de gardă.

- Iar îi bine în armată.

- Scoate macaroanele?

- Care macaroane?

- Alea de TR-ist. Te vezi din avion.

- Aha.

Am băut Rachiu Superior până la limita „full” şi ne-am îmbătat ca porcii deşi nu ştiam, încă, cum arată nişte porci beţi.

Când am sărit gardul înapoi eram să cad pe Buldi care era santinelă. Ne-am speriat amândoi.

- Marş, jivină, că-ţi dau rachiu!

- Huo, mă, că puţi ca o distilerie!

- Ia să puţi şi tu că destul puţi a căcat. Ia şi-ngite că armata trece.

- Te dracului.

- Te tu, şi-am plecat împleticindu-mă.

În faţa cantinei m-a preluat Legionarul îngrijorat ca o mamă sovietică.

- Bă, tu eşti nebun? Dacă ştiai că-ţi vine Cati, de ce ai plecat la băut. Te caută toată unitatea.

- A venit cu mă-ta?

- Nu, boule, cu Lili. Nu ştiai că vin?

- Ba da, dar trebuiau să vină la două şi-i..., nu văd ceasul.

- E şapte, nebunule, şi au tren la opt înapoi.

- Să lase bani şi băutură şi pot să plece.Nu suport femei după ce l-am văzut pe Relu îmbrăcat civil. Mi-e silă de mine şi de toată armata asta împuţită.

- De băutură nu ţi-a fost silă?

- Nu.

- Se vede.

- Hai, dracului, la poartă că te bagă la arest dacă nu te găsesc.

- Dacă nu mă găsesc, n-au cum să mă bage la arest.

- Te găsesc ei, până la urmă.

- Ştiu, am zis eu că femeia-i o belea.

- O belea, n-o belea, dacă nu mergi mai repede ai belit-o.

L-am urmat legănat că dacă se uita cineva la mine făcea rău de mare.

Eram iremediabil beat, cu vestonul descheiat, fără semnele de TR sau de armă pe epoleţi şi centură atârnată pe burtă ca să nu preseze alcoolul.

După ce-am trecut cu brio de plutonierul de la punctul de control care m-a privit înţelegător, nu ştiu de ce, s-a rupt filmul.

Mi-a spus Legionarul cu o satisfacţie perversă, că am exclamat entuziast „Cati!” şi-am luat-o în braţe pe Lili spre stupoarea generală.

Mi-amintesc de o portocală pe care-am mâncat-o cu tot cu coajă, de-o gură de şampanie, de plecarea fetelor dezamăgite - nu ştiu ce se-aşteptau să găsească - şi-apoi de trezirea de la vreo unu jumate noaptea, când mă rugau să mă duc în post.

- Mi-e somn şi nu fac gardă nici cu arcanu’.

- Bă, dacă se scoală OSB-ul (ofiţerul de serviciu pe batalion), facem arest la pauşal că-i beat şi comandantul gărzii.

- Stiu, vreau la arest. Ăia dorm acum. Vreu pipi, vreu caca, vreau să vină trenul, vreau femei, vreu să mai beau şi mai duceţi-vă dracului şi lăsaţi-mă să dorm că nu ştiu ce fac.

- Trebuie să intri-n post.

- Că până acuma mi-a dat armata numa’ carne.

- Mă, boule, ne bagi pe toţi în budă de nu ne mai scoate nici Lenin de-acolo.

- O să vă scoată la ordinul meu.

- Da’ cin’ te crezi, tu, Tătuca Stalin?

- Nu, mămica voastră. Şi n-am decât o singură ţâţă. Poftiţi de sugeţi, ne'nţărcaţilor. Că nu vă mai săturaţi.

- Hai, mă animalule, c-am încălcat consemnul postului şi ne bagă, mâine, în tribunalul militar.

- Eu te bag în mă-ta, azi. Şi chiar acum. Întocmai şi la timp dacă nu mă laşi să dorm.

- Dacă scap şi-n noaptea asta mă călugăresc.

Până la urmă au reuşit să mă extragă din aşternut fără anestezie. Jinxie (un coleg durduliu şi minunat) şi cu Legionarul, cred. S-a trezit şi Porcu.

- Hai de-ţi ia arma, omidă păroasă şi chioară!

- Să-ţi spun că din mine iese fluture şi zboară şi tu ai viitor de „râmă”? Râmă, naibii, în altă parte, porc prost şi lipsit de maniere, nu mă brusca pen'că-s fragil.

M-a plesnit scurt după ceafă.

- Bine, nu-ţi spun. Nu de frică ci ca să mori prost cum eşti. Nu te zburli iar că-ţi vreau binele. „Fericiţi, cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor” şi, sincer, cu prima ocazie te omor.

Eram dezarticulat. M-am deplasat la rastel ca un melc încrucişat cu o meduză de uscat dacă există şi-am luat-o pe Leana cea de toate zilele, femeia cea mai fidelă din armată, arma.

- Dă, mă, muniţie.

- Nu-ţi dau o bobiţă, băi, alcool ambulant.

- Jinxie, te bat.

- Scoală de te culcă, băi târâtoareo. Tu nu eşti în stare decât să învârţi limba-n gură ceea ce este, şi aşa, o minune. Dacă mori în noaptea asta nu mai e nevoie să te îmbălsămeze.

- Nu mor că mai e de băut în armată. Apropo, n-ai o bere, că am o arşiţă ceva de speriat.

- Sictir, şi ia o şubă că-s -25 de grade afară şi-ngheţi instantaneu cu tot cu antigel.

- Ce suflet ai. Dacă erai mă-ta cred că-ţi cedam deşi n-arăţi prea bine. Şi dă, mă, zece bobiţe să trag numa'n geamurile de la ultimul etaj. Promit că trag şi la CI-st.

- Nu-ţi dau.

- Ţi-e târşă.

- Mi-e şi du-te dracului de reptilă paricopitată. Dacă mai stai în corpul de gardă cred că o să fac un incident de încărcare muniţie şi te omor.

- Bine, mă, am să ţin minte că m-ai ameninţat. Dacă dormi, în noaptea asta, îţi tai puţulica şi-o trimit la Făget s-o afişeze-n faţa primăriei să ştie fetele de măritat că n-au pierdut nimic.

Intr-un târziu am ajuns în post şi ceea ce-mi amintesc este că m-am trezit, învelit în şubă, cu Leana la piept, pe la cinci şi ceva, înainte de a se fi trezit OSB-ul sau de a fi apărut primele cadre la program.

A doua zi am aşteptat reacţii. Părea imposibil să nu se fi aflat. Dar toată lumea a tăcut.

Părea un complot al tăcerii. Ori colegii mei erau nişte îngeri şi n-a ciripit nici unul, ori corpul ofiţeresc a ajuns la concluzia că eram nebun şi că, deşi cerusem învoire pe motiv de venit gagică, mi se refuzase pe motiv de gardă aşa că mi s-au acordat circumstanţe atenuante ori am avut norocul porcului şi nimeni n-a avut chef să dea mai multă importanţă celor întâmplate.

Oricum armata a continuat ca şi cum nu s-ar fi petrecut nici o ispravă în acea noapte.

Acum mă gândesc la faptul că tuturor le-a fost frică de enormitatea faptului că cineva să fi fost atât de beat în postul de santinelă.

Întotdeauna adevărul este cel mai simplu dar ce mai contează acum?

{I A FOST SEAR| {I A FOST DIMINEA}|

Copiii s-au jucat în noroi, fără rost. Nu glumeau. Erau serioşi dar, totuşi, se jucau.

Am adormit adânc.

Uite, viaţa ta a trecut! Timpul tău...

- Nu-i ceasul meu!

In jurul tău, pământul răscolit fără alt gând...

Adormit în picioare, cu trupul cocârjat, omul veghează somn îndulcit de frumuseţea adâncurilor nopţii.

Acolo, au cântat cocoşii!

Zorii ne-au mâzgâlit privirea cu lumină tristă...

Toate le uit azi...

Noapte şi-ntuneric...

Alarmă!!!

Dimineaţa s-a iţit prea devreme...

Hai, priveşte, acum, răsăritul lumii!...

Nu mai poţi.

Aşa-i?

7.

„ZÂMBEŞTE! MÂINE…”
S-AR PUTEA SĂ NU MAI EXISTE!

Plutonul nostru fantomă fusese ataşat la compania de intervenţii alpine, o companie în care fuseseră aduşi toţi cei ce nu avuseseră loc în batalioanele disciplinare ale ţării, din cauza aglomeraţiei şi nu i-au lăsat să călătorească pe scară ca la tramvai. Diferenţa dintre regimul de aici şi cel al unui batalion disciplinar era doar faptul că aveau arme normale şi nu din lemn.

Patria şi trupele de securitate aveau încredere în ei.

Era o adunătură de indezirabili, nebuni, epileptici şi insubordonaţi care nu avuseseră pile să scape de armată. O parte fuseseră la construcţia Transfăgărăşeanului, „Drumul morţii” unde-şi văzuseră colegii murind din cauza alunecărilor de teren, dinamitărilor greşite sau pur şi simplu de foame sau frig. Familiile aflaseră c-au murit la datorie, ca nişte eroi, construind socialismul. Dar ei muriseră pur şi simplu lăsând un gol în sufletele celor rămaşi şi o spaimă în plus că vor urma ei şi o cruce scrijelită pe o piatră.

Scăpaseră dar numai pe jumătate.

Erau handicapaţi pe viaţă.

Se construia o cantină în unitate şi un pluton dintre ei ajutau muncitorii cu trebile grele. Asta le asigura privilegiul

de a face rost de băutură aproape zilnic şi noi eram prietenoşi şi însetaţi.

În seara aceea eu şi Legionarul veneam de la Staţia radio a unităţii unde ascultasem Metronomul lui Cornel Chiriac la Europa Liberă în condiţii fonice deosebite. Fredonam melodii de Pink Floyd sau Led Zeppelin când ne-am întâlnit cu sergentul Crişan, un băiat vesel să-l pui la rană.

- Convocare urgentă la magazia de efecte. Avem şedinţă de cenaclu. „Idei principale” tari şi şi din belşug şi legătura cu lumea civilizată prin tranzistorul Electronica cea mai mare descoperire românească, în afară de motoreta Mobra.

- Bă, ne-am dat dracului, iar îi bine-n armată.

- Legionarule, ce nu fac eu pentru cultura acestei ţări? Va merge buhul despre cenaclul nostru „ caco”ntribuţie la dezvoltarea literaturii naţionale şi universale. Dacă n-am fi supăraţi pe ei i-am convinge pe capitalişti să ne dea premiul Nobel dar aşa... ne mulţumim cu „Triumful Mioriţei asupra romanului Ovidiu”. Bătu sticla cu coniac Ovidiu de dinţi şi-ntrebă:

- Cine e?

- Eu sunt, Ovidiu.

- Intră! şi bău lung.

- Trăiască vestita Companie a 2a, alpină, elită a elitelor, pavăză de nepătruns în calea inamicului capitalist de cercetare şi diversiune corupt şi mincinos care ne oferă Pink Floyd nealcoolic. Realitatea nostră socialistă ne oferă generos Mioriţa, Ovidiu şi Triumf şi, la caz de restrişte şi jale Rachiul superior cu cei doi ochi albaştri pe etichetă. Cum să nu-mi iubesc eu patria şi să nu fiu gata să-mi dau viaţa pentru plaiurile pe care cresc asemenea băuturi?

- Înainte, Şarpe chior, spre înălţătoarele momente care vin! Să ne stingem focul din stomac. Să ne meargă buhu' că ce vrednici băutori suntem. Limbricii din mine stau cu gurile căscate aşteptând divinul alcool.

- Înainte, Porcină, da' mai bine să nu meargă vestea. Noi ne-am cam săturat de arest. Şi apa ne face rău la spate.

Veniseră câţiva de acasă şi se trecuse băutură pe la posul şase de se putea face şi baie. Dar şi cererea era pe măsură. Când am ajuns deja erau unii care strigau cât îi ţinea gura „ Hai liberare!".

- Bă, dacă vine OSB-ul, ne ia alcoolul şi-s în stare să fac moarte de ce-oţi fi voi, că oameni nu sunteţi.

- E de-al nostru şi el şi tablă şi-s îmbălsămaţi de nu se mai scoală nici dacă le vine să se pişe.

Odată liniştiţi am atacat cu încredere şi elan comunist lichidul dătător de viaţa bună în armată şi-n fumul de ţigară s-au înălţat spre tavan, că cerul era departe, cele mai deşucheate cântece din folclorul mahalalelor. Contribuţia noastră a fost numai la refrenuri şi la agitaţia vizuală că-n rest nu prea ne pricepeam la astfel de muzică şi nu era politic să cântăm cântece studenţeşti dar ne simţeam ca peştii în apă.

Şlagărul serii a fost „ Săru' mâna, Coană Lina" cântat de bravul soldat Caleap spaima femeilor din zonă, care erau cele trei spălătorese având o greutate cumulată de cinci quintale.

„Săru' mâna,
Coană Lina,
Spune-mi, te rog, unde-ţi e latrina,
că am crampe la stomac
şi îmi vine să mă...
Mai la stânga, mai la dreapta,
mai la stânga, mai la dreapta de-o luaţi

acolo găsiţi latrina şi puteţi să vă ...
Săru' mâna,
Coană Lina,
mulţumescu-ţi că mi-ai spus unde-i latrina
dar acum că-ţi spun „Bonjour"
dă-mi ceva de şters la...
Mai la stânga, mai la dreapta,
mai la stânga, mai la dreapta de-o luaţi
acolo găsiţi fântâna şi puteţi să vă spălaţi."

Profesorul, cu chitara lui, era echipa orchestrală şi ne-a cântat melodii de epocă şi noile creaţii ale trupei Phoenix din Timişoara care nu plecase încă în Germania capitalistă.

Sergentul Crişan, înfăşurat într-un cearceaf, ne-a declarat.

- Domnilor, de la Râm ne tragem sau ne-o tragem şi, dacă mai bem, prevăd că mâine o să râmăm pe la padocurile porcilor sub comanda vajnicului nostru căpitan de plai cum te pun aşa să stai şi în spate să mă ai. După cum văd eu, aleasa noastră adunare va fi norocoasă dacă va scăpa numai cu atât.

- Şezi, mă, că tăt nu mai schimbi nimic, înţelepţi Porcu după ce nu scosese prea multe cuvinte de teamă să nu-I sară vreun rând din sticlele care umblau alandala.

- Ce, mă, te-ai umplut de-ai prins gust de vorbă, se interesă Buldi care, oricum, nu vorbea mult de felul lui.

- Taci, Jigodel, că aşe te lovesc de-ai să participi la nunţile din mahalaua Ticăului doar cu limba aia tare, care te mănâncă.

Se trecuse la faza când toţi vorbesc şi nimeni n-ascultă.

Eu cu Legionarul băusem gospodăreşte dintr-un bidon cu vin de zece litri pe care l-am adus, spre dimineaţă la starea iniţială adică de gol şi-am tăiat-o englezeşte.

Când ne-am trezit, Cioară şi cu Şandor au condus o gimnastică de-nviorare de ne-am blestemat norocul şi cele două ore de somn instantaneu. Dar asta-i armata, cu bune şi cu rele.

- Ỉncepe nasol ziua de azi, Legiune stăină.

- Tot ce-ncepe nasol se termină şi mai nasol , citat din memorie.

- Aţi supt de la două mă-ta, ca nişte mieluţi blânzi, se băgă şi Piţi în vorbă, mai mult sictirit că nu participase din cauză că lua ampicilină.

- Taci, mă, că-ţi fac bara asta cravată, s-a dat la el Porcu care-şi legăna baniţa de cap încercând să urce într-o poziţie oarecare pe bara fixă. Dacă mergea alcoolul cu ambucilina erai în aceeaşi stare cu noi, aşa te dai organizator de grupă sindicală.

După masa de dimineaţă s-a simţit în aer furtuna.

Tătuţu', plutonierul de companie, găsise magazia de „defecate" plină de fum, chiştoace şi sticle şi-l chemase pe ofiţerul de serviciu care încerca s-o dreagă. Dar ghinionul nu-i o pasăre migratoare şi l-a adus pe locţiitorul pentru servicii acolo.

- Şi, deci, în timpul serviciului tău nu s-a întâmplat nimic deosebit, Derioiule? Unde-i comandantul Companiei a 2-a? Să-mi afle imediat cine a făcut asta.

- 'Nţeles.

Căpitanul Stancu era un om minunat. Fost alpinist, centura neagră la judo, mereu cu-o glumă pe buze dar n-a avut ce face.

Exploziile în lanţ au dus şi la noi menţionându-se modesta noastră contribuţie la reuşita cenaclului din noaptea trecută. La adunarea batalionului totul se prezenta ca starea Europei înainte de primul război

mondial. Atentatul de la Sarajevo l-a anunţat colonelul comandant.

- Iar voi? Aud c-au participat şi T.R.-iştii. Buun. Vedeţi voi. Aşa era colonelul Maxim, inimă caldă, nu vorbea mult.

Din stânga mea soldatul Caleap mi-a tradus benevol de parcă mă chema la o ţigară.

- Asta pute-a marş. Pe puţin 120 de Kilometri nu litera de la AKM

Ziua a continuat, ca de obicei, am plecat la câmpul de instrucţie cu cântec, frecuşul a fost ceva mai dur dar suportabil având în vedere că eu nu puneam masca, de miop ce eram, spre invidia celorlalţi. Erau colegi care purtau ochelari şi acceptaseră să pună masca la instrucţie dar asta-i privea, eu m-am prevalat de regulament şi n-a avut nimeni ce-mi face.

Cozile de topor se ştiau şi mie nu-mi mai păsa câtă vreme eram în grupa lui Filimon care ne freca pe bune şi fără patimă.

Seara am constatat că-mi intrase apă şi-n ceas. I-am pus mecanismul la uscat pe calorifer. Era un ceas Racheta şi, culmea, l-am avut, încă mulţi ani după armată şi a mers bine. L-a mai purtat şi tata o vreme. Cred că, până a murit.

Ca niciodată, şi noi şi cei din Compania a 2-a ne-am culcat înainte de stingere.

La ora unu am auzit vocea calmă a locotenentului:

- Se execută Apollo. Era codul de alarmă al plutonului nostru. Să nu ziceţi că, n-aveam oameni culţi în trupele de securitate.

Am sărit din pat.

- Grupa-ntâia, la bocanci!

- Grupa-doua, la arme!

- Grupa-treia, echiparea!

Ỉn întunericul deplin totul se executa mecanic cu minimum de zgomot. Se mai auzeau, din când în când înjurături înfundate sau câte o armă căzând.

Ne-am adunat pe platoul din faţa cazărmii, în douăzeci de minute, cu echipament complet, raniţe, foi de cort, căşti, câini serviciu- de parcă nu-l aveam pe Buldi- şi arătam ca nişte căpiţe de fân tăvălite de vite. Radiştii şi căţelarii ne înjurau înfundat.

- Voi o faceţi, noi o tragem, se plânge-un căţelar.

- Ai citit „Cei trei muşchetari”? întreabă Huan He.Toţi pentru unu' şi voi cu noi.

- Nu.

- La urma urmei, nici nu ne trebuiaţi, 'l-avem pe Buldi, zice şi Porcu.

- Avem şi porc, mârâi Buldi, şi ăştia ne dau de mâncare parcă-am fi toţi la fel.

- Taci, mă Potaie, că şi tu eşti omnivor, ca şi el. Amândoi mâncaţi căcat, se deşteptă în Piţi nevoia de a primi vreo cinci şase pumni la foc automat din două direcţii diferite.

- Vezi, mă, dacă te mănâncă penele? îl dojeni Profesorul pedagogic şi didactic de primi şi el doi pumni pentru că era singurul pe care Piţi-l putea bate fără probleme.

- Ce dai, mă, te-n haripa a dreaptă de zburătoare. S-a umflat tărâţea-n tine?

- Drepţi, se-mparte muniţia!

Făcea parte din sadismul marşului, cum aveam să aflăm, să se dea multă muniţie de manevră ca să avem de curăţat armele din plin, la întoarcere...

Ni s-au dat câte trei încărcătoare pline şi cinci petarde de fiecare.

Mutu ne-a dat misiunea în maniera obişnuită.

- Din informaţiile primite rezultă că un grup de inamici de cercetare şi diversiune a pătruns în ţară şi se află în zona muntelui Lalu. Plutonul nostru împreună cu Compania a 2-a are misiunea de a efectua o scotocire pe următoarele coordonate...

- Mă, ăsta lu' nevastă-sa tot aşa-i dă misiunea?

- O misiune două i-aş da, şi eu, neveste-si. Ai văzut-o la jurământ?

- Lasă gura că nu se uită ea la un soldat pârlit ca tine.

- Dacă mă dezbrac nu se mai văd epoleţii şi cum îs stătut...

- Uită, mă, chestiile astea c-ai să apretezi cearceaful noapte de noapte de-o să faci bătături la coate şi genunchi mai ceva ca la instrucţia tragerii. Are ea înlocuitor la comandă. N-ai văzut cum îi fugeau ochii, ca la hoţi?

- Ce-o fi vorbind Fata lui Bube cu Mutu şi cu gradaţii?

- Ne cântă că noi am fost la cenaclu şi se cere să rămână planton.

- Ai dreptate. Uite că pleacă în bloc, codoşu' dracului.

- Asta i-a fost ultima. La-ntoarcere, pătura-n cap şi executarea.

- Otreapa dracului! Curvă-mpuţită! Ce, crede c-o să rămână cu Mutu? Fetiţa tatii, las că-ai să-ţi doreşti să fi fost cu noi în marş.

- Drepţi! La dreapta! Ȋnainte 'arş!

- Au băgat la cutiuţă numele noastre ilustre şi speră să ne ologească plutonul după marş. Se crede diabolic Mutu dracului.

- Gura, mă soldat, inainte fuga...'arş!

Am fugit aşa vreo zece minute. Scosesem limba de-un cot.

- Ai fost pocit la gură, Legiune.

- N-aş mai fi fost.

Stai! Ȋn coloană, adunarea! Ȋnainte marş. La fiecare şoaptă aşa vă fac.

O vreme am mers în linişte. Eram cu limbile scoase şi prea ocupaţi să respirăm pentru a căuta voluptăţile unei conversaţii intelectuale.

Porcu se slobozi primul.

- Dacă nu eram noi, nu aveaţi ocazia să admiraţi o noapte ca asta.

- Mersi de-aşa ocazie, mai bine-o păstrai numai pentru tine.

- Eu mi-s altruist, mă boule, am o inimă cât un bostan. Aşe vă iubesc de nu vă pot refuza o plăcere ca asta.

- Ȋnainte, pas alergător 'arş!

- Dacă ne mai faci multe plăceri dintr-astea îţi bag o petardă-n cur şi-i dau foc s-avem şi noi armament reactiv ca trupele Rangers.

- Lasă-l c-o mâncat fasole şi-i tăt aia.

- Vă place alergarea? Vă servim cu plăcere.

Mutu şi gradaţii alergau lejer pentru că n-aveau echipament să-i încurce. Mutu avea doar pistolul că porthartul i-l dăduse lui Filimon să-l care iar sergenţii aveau doar armele în bandulieră, portîncărcător şi baionetă. Noi cu zdrăngănelile atârnate de centură şi raniţă alergam traşi în toate direcţiile de ziceai că ne bate alizeul moscovit şi nu ne simţeam ca la Athenee Palace.

Dimineaţă, la ora şase, eram în liziera pădurii unde am primit alimentele, conserve de fasole, unt, pesmeţi şi marmeladă pentru o zi şi ni s-a împărţit ceai frape din marmite cu gheaţa pe ele. Nu că noi l-am fi vrut cald ci, măcar, puţin alcoolic.

- De ce dracu' le-o fi plăcând americanilor pick-nick-urile? Ăştia trebuie că-s masochişti. Nafura mamii lor de capitalişti decăzuţi.

- Ăsta-i rolul educativ al armatei în ţara noastră cea isteaţă. Vezi, acu' n-o să mai vrei să pleci la mătuş-ta-n Canada, Porcule.

- Nici n-am vrut. Mama pleacă. Eu „mă simt legat prin sete” de voi camarazii mei de arme şi larve împuţite. Ştii chestia aia cu limbricii?

"Doi limbrici, tată şi fiu stăteau ei în fecala originară şi vorbeau. Limbricuţul cel mic şi-a iţit căpşorul prin moţul falnic al fecalei şi a privit în jur.

-Uite, tată, ce frumuseţi sunt în lumea care ne-nconjoară. De ce nu plecăm şi noi să ne bucurăm de ele?

La care tatăl îi răspunse, plin de patriotism:

- Aici e patria noastră, aici rămânem."

Aşa şi eu. Ba mai învăţ şi să apăr fecala de Buldi şi alţi duşmani de clasă. Mantule, ce mai face soru-ta? Te-a-ntrebat de mine?

- Staţi-ar în gât. Alcoolicule, zise Mantu.

Era un băiat frumos, fost gimnast, cu un corp scund dar desăvârşit şi o cicatrice la buza de sus care-l masculiniza.

- Mantule, tu m-ai văzut frumos şi vrei să mi-o dai pe soru-ta. Eu o iubesc pe Olivia dar, dacă mă rogi frumos, cum Olivia nu mă iubeşte, mă ocup de soru-ta când merg în concediu.

- Lasă, mă bidon damblagit, că mai bine am eu grijă de Olivia decât tu de soru-mea. Ỉi prea frumoasă ca să se uite la un burete îmbibat cu alcool.

- Oleoleo Mantoooo, Mantuleeee, nici nu ştii tu ce pierd femeile că m-o luat pe mine în armată. Ỉn timpul ăsta pierdut puneam bazele la cel puţin o sută de Alain Deloni locali şi-ţi plantam şi ţie unul în familie.

- Du-te, bă, că tu nu poţi face decât copii handicapaţi sau direct conservaţi în spirt. Cred că şi tu ai fost pus în spirt, după naştere şi-ai băut spirtul.

- Cum o fi, cum n-o fi, după ce termin armata, mă fac cumnat cu tine. O las pe Olivia şi-o iau pe soru-ta. O iau, mă, de câteva ori tot o iau.

- Pe soru-mea nici de mână n-o iei tu.

- Da' ce eu mână n-am. Lasă, mă tolomace, c-o iau eu de unde trebuie.

A fost singura masă liniştită dinaintea furtunii şi încă ne părea o glumă. N-am înţeles de ce băieţii din Compania a 2-a îşi verificau bocancii. Ei aveau bocanci scurţi cu crampoane şi şanuri pentru schiuri, speciali pentru munte. Noi aveam obişnuiţii bocanci militari semicismă cărora ei le spuneau ghetuţe şi aveam să pricepem de ce.

- Atenţiune!

- Hait, îl strâng bocancii şi se răzbună pe noi.

- Drepţi, în careu, adunarea!

Mutu iar ne-a lălăit placa despre misiune dar ce era esenţial consta în faptul că urma să facem o scotocire pe vârful Lalu. Ni s-au dat coordonatele şi am fugit în dispozitiv. Ne intrase în reflex de la multele instrucţii.

- Norocul e că americanii sunt aşa departe, că, dacă ar avea proasta inspiraţie să se uite la noi, ar desfiinţa grupele Rangers şi s-ar organiza după securitatea română. Cu aşa organizare i-am cuceri şi noi, cu trei băşini de la fasolea de ieri otrăvim toate oraşele mari de dincolo de ocean.

- Taci, mă, dracu' că ne fut ăştia ca pe noi, se rugă Mantu.

- Poate pe soru-ta, Mantule, pe noi, numa la cap. Şi, cum pielea măgarului, vrei s-ajungi militar de frunte să te respecte şi pe tine lumea?

Ne-am desfăşurat în trăgători şi am pornit. Ne-am învârtit pe Lalu, Ciocanu şi Toaca de ne-au sărit capacele.

Inamicul de cercetare şi diversiune nu se lăsa prins. Mă rog, nu încă.

Am intrat în blocadă.

Poziţii fixe, aşteptare şi eu mi-am mâncat conserva de fasole, care-mi îngreuna raniţa, pe şest să nu mă vadă ofiţerii.

La un moment dat s-a dat ordin de încetare a misiunii şi pauză de masă dar când au deschis conservele s-a dat alarma. Cine a pus conserva deschisă în raniţă a scos-o talmeş-balmeş şi şi-a mânjit toată mustăria de grăsime şi sos. Un spălat în plus la întoarcere. Cine-a aruncat-o a scăpat de spălatul acela dar tot flămând a rămas. Adevărata tactică de securitate era futaiul de genul ăsta. Dar nu dau vina pe ilustrele noastre trupe că, în toate armatele, se face la fel dar se numeşte diferit.

„Inamicul de cercetare şi diversiune” care ne fusese repartizat era prieten cu noi- dacă nu era nu-l găseam în veci şi ne făceam veacul prin munţi alte câteva zile.

Caporalul Filimon era temut pentru forţa lui dar ne plăcea că era franc şi corect şi nu ne-a scăpat nici un „inamic”.

De la o vreme, intrasem în transă.

Eram atât de obosiţi că nu ne mai păsa de nimic.

Nici ofiţerii nu mai intrau printre noi. N-aveau curaj.

Probabil că ni se citea pe mutre dorinţa de a face pe cineva responsabil de mizeria asta de viaţă.

Petardele rămase explodau dislocând pietre aiurea.

Mergeam, pe zăpadă, pe marginea prăpăstiilor cu o inconştienţă demnă de nişte sinucigaşi.

Eram drogaţi de oboseală.

Eram înfierbântaţi de la mersul îndelungat şi nu ne mai dureau nici măcar rănile făcute de curelele echipamentului sau de bocancii neadecvaţi.

Câţiva puseseră întăritoare de recul şi răsunau văile de rafale trase la foc automat.

Feţele celor care trăgeau se vedeau monstruos în lumina focului de armă.

Filimon cunoştea starea şi, părând că participă la nebunia noastră avea grijă să nu ne piardă prin râpi.

Un lent major a vrut să facă ceva ordine dar s-a retras din faţa baionetelor celor din plutonul de muncă.

- Ce, mă, le e foame alor tăi de colivă? a-ntrebat careva.

Foamea trecuse-n dorinţa de a fuma continuu dar numai puţini mai aveau ţigări şi nu dădeau nimănui.

Am ajuns la şosea. Timpul nu mai conta însă mai aveam doar douăzeci de kilometri de mers până la cazarmă. Pe drum drept.

Oboseala dispăruse şi a revenit cheful de vorbă.

- V-a plăcut „plimbărica”, băieţi? a-ntrebat Cioară.

- Dacă mai cârâi mult ai să afli cum îţi stă cu capul sub aripă, i-o tăie Filimon.

- Ce, mă, te deranjează că a făcut totă lumea o plimbărică pentru protejaţii tăi?

- Te-n căcat, Cioară, că n-a fost numa’ pentru ei şi ştii asta. Era pregătită demult.

- Nu ştiu nimic, o să vedem cum de ştii tu.

- M-ameninţi că raportezi? Codoşu’ dracului!

Porcu, pe care Cioară şi cu Sandor îl ologiseră în marş a spus prevestitor de rele.

- Orătania asta trebe ologită. Eu 'l-împuşc gratis.

- }i-o fi prieten, a zis Legionarul. Ai auzit de moarte lentă, cât mai lentă...

Eu nu spusesem nimic. Eram cu arma-n cumpănire că umerii şi gâtul mi-erau praf de rosături de la tot tarhatul militar.

L-am privit lung şi cred că şi-a amintit cum trag pentru că a tăcut şi a părut să se-nfioare.

Dar poate a fost numai un acces de mândrie al meu. Cert e că n-a mai zis nimic.

Înainte de a ajunge la cazarmă ofiţerii se trăseseră deoparte. Ne-au aşezat gradaţii pe plutoane într-o ordine aproximativă.

Era două noaptea şi noi arătam jalnic.

Trecuseră douăzeci şi cinci de ore şi parcursesem o sută douăzeci de kilometri după hărţile misiunii.

:i făcusem efectiv, metru cu metru. I-am simţit de cum am intrat în cazarmă.

Respectam ordinea operaţiunilor exersate automat.

Descărcat armamentul. S-au scăpat câteva cartuşe în sus.

Armele-n rastel. Raniţele la capul patului, bocancii în camera de valize...

- Deschide, mă, geamul că-i ca la gazare!

Ciorapii erau maronii de la sângele amestecat cu transpiraţie şi murdărie.

Puţeam toţi a hoit dar cine mai putea să se spele?

Totuşi ... spălator, măcar pentru ţigară...

În pat...

Somn sau moarte, cine mai putea distinge?

Fata lui Bube dormea dar n-aveam putere să-l batem. Numai Huan Ho, care avea patul lângă el i-a tras un picior de l-a transferat pe podea şi l-a anunţăt maliţios:

- }in să te-anunţ în mod oficial că te-ai mutat, Curvo. Vezi, tu, mâine!

Ne-am sculat pe la nouă şi-am avut program de recuperare.

Am spălat echipamentul, am curăţat armele, am dormit la orele de studiu... şi-am mâncat.

Piţi a stat două săptămâni în infirmierie.

I-au îngheţat penele de vrabie anemică şi-a făcut pneumonie. Pe munte era frig, glonţul era cald şi-a făcut aprindere la plămâni, glumeam noi.

S-a făcut bine şi-a salvat ţara de la un consum inutil de plumb pentru sicriu şi bani cheltuiţi pe-un pluton de onoare.

Pentru noi a fost mai bine c-am avut un om mai puţin la raţia de ţigări şi băutură o lună cât a rezistat să ţină regim, destrăbălatu'.

La o săptămână după marş, alpinii au plecat la obiective, în pază sau se pregăteau de liberare. Venea februarie şi făcuseră, oricum, două luni de armată în plus.

Noi am rămas.

O săptămână l-am bătut pe Fata lui Bube, zilnic, apoi numai când ne aduceam aminte.

Au venit verificări.

A venit Colonelul Marcu.

M-a ţinut minte.

M-a futut de mi-au mers fulgii şi am tras prost, din nou. O răzbunare care m-a costat trecutul pârâului târâş de trei ori şi apoi exersatul poziţiei de drepţi două ore.

Erau minus douăzeci de grade.

Când am pornit de pe loc mi-au trebuit câteva minute să mă dezgheţ cu mâinile că n-a avut nimeni voie să mă ajute.

Pe Mantu l-a pus să execute „pentru luptă culcat" şi „drepţi" la comandă proprie până când a inversat comenzile...

Era distracţie nu glumă...

Bun băiat, colonelul Marcu... suflet nobil...

Nu-i port pică.

M-a învăţat multe şi, cel mai sigur, că tot ce nu te omoară, te-ntăreşte.

Dar, mai simpatic mi-a rǎms ofiţerul politic de la brigadă.

In mod ciudat era un om cult (terminase vreo două facultăţi şi era în curs de a termina psihologia).

Spunea că armata i-a dat posibilitatea să facă şcoală şi o făcea din plin.

Nu ne-a pus decât o întrebare, când vrem să-şi pună examinarea politică să ne putem odihni după ceva greu. Am fixat-o după instrucţia de front şi ne-a dat la toţi calificativul „foarte bine”.

El mi-a spus care este difernţa dintre un civil şi un militar pe care n-o ştiam dar care-i valabilă în toată lumea şi în toate timpurile „Pe-un civil poţi să-l militarizezi dar pe-un militar nu mai poţi să-l civilizezi”.

Na, c-am contrazis ideea de politruc din perioada comunistă dar „... magis amica verita”.

DECEMBRIE 1-,75

Ioane

S-a dus albul şi-a venit moina dar, dracii să le scuture pe toate, nu mă mai gâdilă nimic şi nici măcar nu sunt trist.

Hai să cântăm un cântec de petrecere şi să mai desfacem o sticlă de vodcă, eu tot m-am apucat de băut.

Paştele mă-sii, Ioane, tată, Ioane, frate, am crescut mult de la un timp şi tot sculptură vreau să fac dar...

„ Un gol istoric se întinde,

Pe-aceleaşi vremuri mă găsesc.” deci, de ce n-am mai bea o sticlă de vodcă?

„IN VINO VERITAS” , ce mă-sa pe gheaţă!

Hei, bătrâne, vin vremuri cu necesităţi mari de hârtie igienică, ascultă-mă cu atenţie şi nu-ţi fie frică, tot patru dulapi şi-o cruce ne finalizează dar... hai, să mai bem c-am început să vorbesc prostii şi...

Mă mai apucă cu melancolie când văd câte o frunză cum îşi spânzură gândurile la coronele înverzite de iulie.

Doamne, ce-o mai fi şi-n capul meu şi-n sufletul meu?

La dracu, hai, să mai bem o ţâră!

„IN VINO VERITAS”

UN PRIETEN DE-ADEVARATELEA

P.S. Am încercat să beau şi cu Mişa care-i tot în armată dar a ieşit nasol, aşa că... la dracu toţi dobitocii şi cu mine-n cap de batalion.

BIS P.S. Scrie mai mişto un pic, te rog.

TOV. SOLDAT

Am ascultat, în poziţie de drepţi, toate blestemele şi înjurăturile tale. Încă odată am rămas impresionat de logica ta cu toate că mă voi ridica împotriva îndoielilor care te frământă.

Ei bine, Domnule soldat, cum crezi că „o îndatorire de onoare” este mai importantă decât chinurile problemelor care mă dărâmă. Si apoi am avut, tot timpul, senzaţia că tu ştii ce se petrece.

Bătrâne tigru, fără a-mi cere scuze îmi recunosc, însă, vina. Chiar dacă suntem, amândoi, două animale rănite, am, până la sfârşitul lui februarie, avantajul libertăţii. Dar, oricum, fii mai înţelegător căci rana ta, e posibil s-o ai numai datorită libertăţii şi rănile, am spus, sunt cel puţin (cu indulgenţă) egale.

Chiar dacă m-am încadrat ritmului vieţii ce o am, fii sigur că-i ceva de suprafaţă şi războiul dintre cele două nivele Manoleasca mă vor mina.

Mare lucru să nu-nfund spitalul. Simt că pocnesc, tot timpul.

Cu toate că am senzaţia că m-am mai maturizat, nu m-am schimbat foarte mult. Mai ales în ceea ce o priveşte pe Mady. O, nu, te rog nu mai zâmbi, n-a fost numai o glumă a adolescenţei, nici eu nu am crezut că pot fi făcut pt. o dragoste atât de mare.

Doamne, Ioane, mă striveşte, mă sufocă şi e atât de bine că nici nu am curajul să strig.

Pe 25, luna asta, se fac selecţii pentru „Salonul de iarnă”, sper să pot participa şi eu.

In ceea ce priveşte monumentul trebuie, deocamdată, să fac nişte schiţe.

Romelo

P.S. Am scris foarte mult, în ultima perioadă, o parte i-am trimis lui Mady.

8.

„ORICE LUCRU PLĂCUT, ÎN VIAŢA ASTA, ESTE FIE ILEGAL, FIE IMORAL, FIE ÎNGRAŞĂ” DAR N-ARE NICI O LEGĂTURĂ CU ARMATA. (prostulatul lui Pardo)

S-apropie revelionul. Cu-o duminică înainte se dăduseră învoiri şi, din cheta comună, s-a luat băutură care-a fost trecută peste gard, la postul şase şi cărată , cu tomberoanele, în dormitor. Se minuna lumea de zelul cu care duceau TR-iştii gunoiul şi de ce păreau mai grele tomberoanele la întoarcere.

Problema era unde să ascundem atâta băutură pentru că, eliminând locurile unde se lăudaseră ofiţerii că le-au găsit băutura predecesorilor noştri, arealul era foarte îngust.

Pe vremea aceea nu erau pupitre pentru cursurile politice, se făcuse o lădiţă, de forma unei jumătăţi de cub tăiat pe diagonală şi învelită în cârpă roşie, care-i dădea o forţă de obiect de cult. L-am umplut cu băutură de făcea omul hernie dacă-i trecea prin cap să ne ţină o cuvântare de revelion.

Sertarele bibliotecii erau mai scurte, că se făcuse economie de material, aşa că am pus, în golul din spate, prinse cu bandă izolier, sticluţe de coniac de un sfert de litru.

La mijlocul saltelelor am tăiat şi-am pus sticle de coniac, precum o axă, pentru că văzusem la revistele de front, că se ridicau numai la capete. Incăpeau trei în fiecare saltea.

Ultimile două sticle de coniac au încăput în televizor, culmea, fără să atigem vreo lampă.

Nu eram, totuşi, liniştiţi deşi nu-i ştiam pe ofiţeri prea imaginativi.

A fost revista de front cu un control ca la carte şi s-a dovedit realitatea zicalei „carte multă nu se cere, să fii prost să ai putere”, n-au găsit nimic.

Dar... informaţii existau şi s-au mai adunat de la plutoanele la care s-a găsit băutura şi am avut ocazia să vedem sadismul prostului, ne-au băgat în gardă chiar în noaptea festivă.

Faptul c-am lucrat la ascunsul băuturii numai patru dintre noi s-a dovedit a fi o măsură salutară pentru că majoritatea nu ştiau nimic.

Oricum „cântăreţii”, ori au vrut şi ei un păhăruţ ori le-a fost frică de un eventual linşaj din partea noastră.

Am coborât la corpul de gardă şi ne-au sigilat, ca nicodată, dormitorul şi anexele, chiar şi budele să nu le miroase cineva...

La masa festivă am şters două beri până să se prindă Mutu că intru-n post la nouă şi-am mai şters două de pe faţa pământului la bucătărie unde-am mâncat şi-un grătar.

Cred că lui Mutu-i plăcea să se dea mare la focoasa de nevastă-sa că ce importante sunt problemele securităţii statului şi ei îi plăcea s-o dea, c-avea nişte ochi de te scoteau din minţi.

La nouă jumate am ajuns în post.

Şi schimbam pe Mielul, care mi-a behăit peltic nemulţumirea lui că n-am ajuns la timp.

- *De se n-ai venit la doispe?* Era să crăp de foame. Mi-a rămas si mie ceva?

- Dacă nu ţi-a mai rămas ceva de supt de la mă-ta poate mi se face mie milă şi te las. Măi, Cârlan jumulit, da' tu de se vlei mâncare? Iarba nu-ţi mai place, gura nu-ţi mai tace până n-om face-o veceu.

- Du-te dracului.

Am fost nevoit să-l gratulez c-un picior în cur. Aşa era Milelul nu puteai trece pe lângă el fără să-i dai un picior în cur.

Auzisem că, în liceu, plecase în munţi să se lase muşcat de vipere ca să se imunizeze şi se dădea yogin de respira greu şi dădea ochii peste cap.

- Eşti o brută alcoolică, mă gratulă el.

- Vezi poate n-apuci Paştele să mori şi tu glorios, ca toţi confraţii tăi, pentru-un drob şi o ciorbiţă şi te-avansez eu în grad acu'. Te-ai gândit cum ţi-ar sta sublocotenent post-mortem? Dacă n-o ştergi încercăm să vezi cum ţi-ar sta sub mine care-s numa' soldat da-s stătut şi mi-e o silă de armată...

- Te bag în aia a mă-ti! Era pudic neisprăvitul.

- Mă. fiul lui Niculăieş, Un om năcăjit, şi-al Bisisicăi, oiţa lui preferată, nici gaura pe care-ai ieşit nu ştii cum se cheamă decât vaginal, ia pas ale' că, dacă mă dau la tine ai să mănânci numai iarbă pasată că de supt, chiar dacă mai vrei, nu-ţi mai dau că mă deranjezi cu dinţii.

- Mă, predarea asta de post a fost ca o sorcovă da' mai terminaţi odată că n-am bani de dat şi mai sunt şi alţii de schimbat, a zis Filimon. Ceilalţi se distrau copios.

- Filimoane, vedea-te-aş general, cu căciulă de Astrahan nu din miel răpciugos ca ăsta, n-am ce face, maică, mi-e drag să-l bat de nu mai pot. Asta, dacă nu-l baţi preventiv tre' să-l baţi mai mult după aia că o cere din

priviri. Are-o faţă de zici că fuge după colţ şi-aruncă cu pietre-n tine.

Mai târziu, Filimon, care fusese în prima şi ultima lui permisie din armată (se libera în februarie), lăsase, precaut, un bidon cu palincă la o babă care avea casa gard în gard cu unitatea militară şi l-a recuperat.

Trecea cu el pe la fiecare şi beam câte un gât ca să nu ajungem oameni de zăpadă.

A trecut şi noaptea aia şi, a doua zi la trei după masă, ne-am întors în dormitor la băuturica noastră.

A fost un chef pe cinste.

Pe două a venit tata. Făcuse ziua lui pe drum ca să-mi aducă mie două sticle de vin făcut de el numai din boabe stoarse cu mâna. Una a dat-o ofiţerului de serviciu ca s-o putem bea împreună pe cealaltă. A adus şi mâncare. Tata a ştiut, totdeauna, să fie discret dar, totdeauna, a fost acolo unde era nevoie de el. L-am iubit şi-l voi iubi, totdeauna.

Când am intrat cu halimosul băieţii au strigat în cor.

„Iar îi bine-n armată!”

{i a fost, pe spinarea bietului meu tată.

N-am fost niciodată pe placul lui Mutu şi nici al unora dintre ofiţeri pentru că răspundeam „poftim” în loc de „ordonaţi” şi executam comenzile cum voiam şi dacă voiam.

Am fost singurul din pluton care nu s-a lăsat convins să-şi radă mustaţa. Era o dispoziţie facultativă dar devenise obligatorie datorită simţului acut al decenţei de tip comunist al ofiţerilor şi nu numai al lor. Trăiam în epoca în care tinerii erau prinşi pe stradă şi duşi, cu miliţia, la tuns.

Mielul, care-şi răsese mustaţa, s-a mânjit cu funingine sub nas ca să-i iasă mustaţă în pozele pentru carnetul de serviciu. A fost de tot circul când l-a pus fotograful să se spele după ce colindase oraşul în formaţie de râdeau şi curcile de el.

Toate instrucţiile se făceau cu exemplificare pe mine de-mi ieşea sudoarea prin scurtă, la cele minus douăzeci de grade Celsius din zonă.

Mi-am spart o măsea din dreapta într-o piatră din fasolea aleasă de noi şi, nu după mult şi una din stânga aşa că devenise un chin să mănânc. De băut nu era o problemă dar era greu de procurat băutura.

La dentist se ajungea numai cu dispensă specială şi numai pentru extracţii. Eu n-aveam de gând să renunţ la măselele cu care m-a utilat Dumnezeu şi nici nu puteam obţine biletul de voie dorit.

Momentul culminant a fost când am stat o zi-ntreagă în poligon făcând acele nenumărate trageri în diverse ţinte şi cu diverse arme dar majoritatea din poziţia culcat. Parcă de somn îmi ardea mie cu măselele mele inflamate.

Spre sfârşitul zilei n-am mai putut rezista şi m-am ridicat de pe aliniamentul de tragere, am buşit casca de pământ şi-am zis printre dinţi.

- Dacă astea-s condiţii de şcoală de ofiţeri eu îmi bag pula-n toată armata Republicii Socialiste România.

S-a făcut un vid de linişte.

Mutu a rămas interzis.

- Ce-ai zis, mă?

- Ce-ai auzit.

- Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa?

- Pe gură.

- Te duc la C.I.-st.

- Hai acu' că eu nu mai pot s-aştept să se termine instrucţia.

- Ajungem noi la cazarmă!

- Eu ajung la dentist.

- S-o crezi tu.

- Dacă n-ajung ai să mă scoţi la raport până la comandantul trupelor de securitate ca ultimă activitate a ta în postură de ofiţer. Eu nu-s bătaia ta de joc.

În jur se făcuse mai frig, parcă. {i linişte deplină.

Mutu pălise, se-nroşise şi pălise din nou şi-şi muşca buzele de furie.

- Dacă-o fi să fac instrucţie cu arme de lemn la {oncuta sau Bistriţa-Năsăud, deşi mă-ndoiesc, tu sigur te-ntorci la strâns şuruburi la ARO. Sau e vreun HCM cum că n-am voie să raportez condiţiile în care face armata un viitor cadru de rezervă al trupelor de elită ale ţării.

I-o băgasem politic şi l-am încurcat. Toţi ştiau că nu ne asiguraseră condiţiile prevăzute de regulament şi, dacă se afla, erau în căcat până-n gât.

Dealtfel m-am prins că impertinenţa combinată cu câteva fraze politice îi ducea urgent la concluzia că ai pe cineva sus-pus ori eşti cine ştie ce „infiltrat" şi udau nădragii la foc automat.

Mai târziu, la o vizită de lucru a generalului comandant al trupelor de securitate, când ne-au scos din gardă şi ne-au trimis pe munţi cu o staţie şi muniţie de manevră cât să aruncăm în aer barajul Vidraru şi ordin ca nimeni să nu ne vadă până la noi ordine, am înţeles că se temeau cu adevărat dar mai aveam câteva săptămâni şi venea dorita liberare. Ce mai conta?

În după-amiaza aceea am plecat la medic, în oraşul Câmpulung Muscel pe care nu-l văzusem decât prin ferestrele câtorva crâşme când sărisem gardul.

Infirmierul mă instruia cum să mă port la Policlinică de parcă eram handicapat.

Am aşteptat cuminte până când doctorul a avut timp de mine şi, când s-a oferit să-mi scoată amândouă măselele, l-am blocat ca pe-un puc la mantinelă.

- Hopa, hopa, Penelopa, dom’ doctor! Priviţi, vă rog, la macaroanele mele. Ele certifică armata de nouă luni, cât o gestaţie dar nu cred că voi mai avea şansa la dinţi de lapte aşa că nişte pansamente de gips ajung.

- Ce, mă, te dai cult? Colonelul vostru mi-a spus personal să vă scot tot ce doare că trebe să faceţi instrucţie nu să staţi la policlinică.

- Pe mine mă doare armata. Mi-o scoateţi?

- Bă, tu eşti şmecher.

- Nu. ’S din Galaţi.

- Astea se fac praf în balastul (aşa numeau militarii pilaful) care-l mâncaţi voi.

- Eu o să am regim de lactate. Am pile. Mă cheamă ca pe C.I.-st, colonelul mă vrea de ginere, n-am treabă.

- Bine, mă, sper c-o să poţi să mai vii că, dacă nu, o să te doară-n draci.

- Mie-mi spuneţi?

- Haide, pa, pe data viitoare! Două ore pauză de masă.

Nu-mi interzisese să beau aşa că am aşteptat să termine şi ceilalţi la o crâşmă.

Am ajuns la el cam la trei săptămâni de l-am umplut de mirare şi respect.

Nu m-au dus la C.I.-st dar mi-au înteţit orele sexuale în poligonul de instrucţie. Cu mine o lua toată grupa, c-aşa-i în armată.

Mutu trebuia calmat şi s-a ivit ocazia când au venit nişte granguri de la brigadă să dăm verificări sau ceva asemănător că nu erau oficiale dar luam aceeaşi porţie de sex în grup ca de obicei şi ne ologeau ca pe gladiatori în arenă pentru impresia artistică generală.

Mutu era ofiţer de serviciu şi ne-a găsit pe coridor pe mine, pe Legionarul Rus şi pe Porcu’.

- Vezi poate iar tragi aiurea la verificări că te ologesc cu instrucţia, mi-a spus încercând să pară fioros. Nu mai ai zile bune cu mine.

- Parcă, până acu' am avut.

- Mă, mutule, tu ai să ai mult de furcă cu mine până termini armata.

- A mea se termină a ta nu.

- Mă, te calc în picioare!

Atunci mi-a venit deodată. Mi-am scos ochelarii, i-am buşit de podeaua de ciment de s-au făcut aşchii şi mi-am tras o palmă.

- De ce dai, toa' lent? am întrebat suav.

- Mă, mă, mă, tu eşti chiar nebun. Nu vorbesc ăştia degeaba. Da' nu te-am lovit. Băieţi, aţi văzut şi voi.

- Mda, am văzut, a zis Porcu', puteaţi să daţi mai cu milă că i-aţi spart şi ochelarii omului. Asta, fără ochelari, nu vede la un pas. Mare dandana să vă ieşiţi aşa din fire.

Colegii mei de pluton şi din alte plutoane ieşeau pe coridor şi-ntrebau ce s-a-ntâmplat.

Locotenentul l-a plesnit pe {arpe.

- Nu-i prima dată când vă legaţi de el. {i la instrucţie ce-i faceţi? a zis şi Legionarul.

- Bre, nu-i adevărat. Nu l-am lovit. Cum puteţi spune aşa ceva? Mutu era paralizat.

Am plecat mimând dezechilibrarea la intrarea în dormitor şi lovindu-mă de câţiva colegi.

- O să raportez, şi-om vedea ce-o să iasă. Lovirea inferiorului este infracţiune. Si ai nevastă frumoasă.

- Nemernicu' dracului, te legi şi de nevastă-mea acu'! Te fac praf! Nu s-a putut abţine şi pe asta mizasem. Olteanului să nu-i zici de nevastă. A mers.

- Ce să raportezi? Ce? Au văzut toţi. Nu te-am lovit. Eşti nebun.

- Aşa-i, au văzut toţi. Oi fi eu nebun da' de lovit m-ai lovit cum s-a văzut şi urma de pe obraz e tot o farsă şi ochelarii sparţi.

- Ti i-ai spart singur.

- Bine, mă, sunt nebun. Acu' să-i convingi şi pe ceilalţi că-s la fel şi mă duc la balamuc.

Cred că mulţi dintre cei de pe coridor ar fi jurat că l-au văzut lovindu-mă. A plecat ca un om beat.

După câteva ore ne-a chemat la biroul ofiţerului de serviciu.

Era alb la faţă. Poate se sfătuise cu cineva. Poate nu.

- Dacă faceţi asta mă nenorociţi.

- Eşti, deja, un nenorocit, am spus.

- Lasă-l, {arpe, că nu-i om, m-a liniştit Legionaru'.

- Parcă eu am zis că e. Nu-i om e ofiţer. Ce mai vrei? întreb.

- Promit că fac orice numa' nu raporta.

- Oferă-te voluntar la plutonul special de instrucţie. Nu vrea nimeni. }i se aprobă chiar dacă noi rămânem fără comandant. Poate ne vedem înainte de plecarea noastră să bem o bere.{i ia-i şi pe Cioară şi Sandor. Dacă nu ... pac la războiu... lica-lica , lica-lica... Si, apropo, trebuie să-mi vină alţi ochelari de acasă dar am să caut şi-n oraş. Săptămâna viitoare vreau un bilet de voie permanent pentru mine şi un însoţitor nenumit. Nu pot risca să cad în vreo groapă. Ar fi o pierdere ireparabilă pentru trupele de elită să pierdeţi singura persoană care gândeşte.

- Sictir, modestule, mi-au zis Porcu şi Legionaru într-un glas.

- Bine, una dintre puţinele persoane care gândesc.

- Aşa mai merge.

- Apropo la aproposito, mâine spun că mi-au căzut ochelarii la antrenament, la bară. Să nu te crezi scăpat.

Toţi ştiu că ne-ai chemat aici şi noi o să spunem că ne-ai ameninţat că ne-mpuşti şi că ne-a fost târşă de ne-am defecat praştie pe noi şi de-aia am întârziat să raportăm. Infracţiunile au termen de prescripţie mare. A ta se prescrie când plecăm noi, peste câteva luni.

A ieşit la raport. Cred că C.I.-stul ştia totul. Dar am scăpat şi de el şi de Cioară. Pe {andor l-am păstrat, la rugămintea lui, cu gând să-l fac om.

L-am văzut în ultimile zile de armată. Atunci nu credeam că nu ne vor da drumul mai devreme din armată, ca la toţi TR-iştii. Eram, încă, naiv. Eu am făcut armata la trupele de securitate unde nu exista nici un fel de diferenţă între termene, toate durau o veşnicie.

22.06.76

Ioane,

Îmi vine greu să mă strig din mine cu toate că-mi apăsaţi gândul cu chemare.

Mă pregătisem să-ţi spun atâtea şi mi-au îngheţăt vorbele-n mâini, gesturi spre cer.

N-am putut să-ţi scriu până acum pentru că mă întristezi în visul ce mă duce la-mplinire.

Relu

Dacă nu-mi răspunzi într-o săptămână nu-ţi mai scriu deoarece nu ştiu dacă adresa este bună.

Sold. P. Romelo
U.M. 01755 R2/R
Galaţi
6200

AMICE,

Tăcerile mă ajung ca urletul animalului ce-şi simte contopirea cu amorful. Mă-ncearcă o senzaţie ciudată şi simt dilatarea distanţelor. Îţi înţeleg mai bine ca nicodată singurătatea, probabil că seamănă mult cu a mea.

Am scris mult de când ai plecat. Am zis mult nu bun. Dar ce folos?

Nu-i aşa că totu-i un nonsens?

Ce frumoasă e viaţa, şi zilele astea de toamnă la fel!

Cum îţi plac ochelarii?

Aş vrea să te încurajez, să-ţi dau puteri dar ar fi artificial şi ... copoi eşti, ce dracu? ar fi caraghios să-ţi pun eu nasul la încercare de dragul unei minciuni.

Dar, cred că tristeţea mea îţi face mai bine căci este o dovadă în plus că nu m-am schimbat. Mă vei găsi acelaşi copil (cu armata nefăcută) toropit de probleme ce-i mănâncă nervii.

Incepe să se crape de ziuă. Fii fericit, am început să lucrez. Nu-ţi promit că o să te calc prea repede dar, în vacanţa de vară a studenţilor, poate reuşesc să ajung.

Nu fi supărat că nu ţi-am trimis, încă, ţigări dar şi eu fumez Naţionale şi Carpaţi cu economie. Am avut nişte probleme şi am cam fost pe geantă cu banii dar îţi promit că vor veni şi zile mai senine. (Ar fi trebuit să fac eforturi speciale să-ţi trimit din obligaţie şi apoi ştii tu că nu prea se potriveşte cu caracterul meu spontan şi dinamic).

Cu femeile stau mai rău ca tine. Am doar dragoste spirituală şi-mi vine să gârâi de ea. Nu se poate s-o mai duc mult aşa.Trebuie, ori lumile să accepte compromisuri, or, ceapa mă-sii de treabă. Că doar ce fac aici?

Pe Kati n-am mai văzut-o de-un secol dar nici dor nu mi-e de ea. Asta poate pentru faptul că nici nu am prea avut ce să ne spunem. Ea ar trebui să vină mai des pe la tine. Că - ce dracu'?- vă iubiţi sau muteţi fuşte?

Azi plouă de s-a săturat pământul de atâta suferinţă şi împroaşcă lumea cu glodul străzilor. Sunt la Combinat şi nu prea am chef de nimic şi-n plus e şi sâmbătă.

Relu

P.S. Sănătate şi virtute...

P.M. AM FOST UN BOU. A{ FI PUTUT SÃ-}I TRIMIT CÂTE 50 LEI, 75, CHIAR 100 DAR AM ZIS CÃ TE UMILESC.

DACÃ O FÃCEAM ERA CEVA DAR A{A UITE C| R|MÂN UN BOU!

MONOLOG ÎN DOI

-Vino, aprinde-mi o ţigară la ambele capete.

- De ce?

- E mai original.

- Eşti nebun!

- Nu. Cerul s-a schimbat în carton.

- Cum?

- Dându-se de trei ori peste cap.

- Aha. Cum te cheamă?

- De ce?

- Voiam să ştiu cine eşti, azi. Nu-mi pari a fi tu.

- Eu n-am existat niciodată.

- ...

- Ajută-mă să-mi pun halatul. S-a făcut frig.

- ...

- Nu, nu aşa. Acolo e doar un oarecare. Infăşoară-mi-l pe cap. De acolo mă voi naşte.

- De ce?

- Pentru că e singurul loc din mine care poate hrăni un embrion.

- Copil...

- Ce frig s-a făcut! Vino să-mi încălzeşti gândurile cu trupul tău. Mângâie-mi palmele cu sânii tăi arcuiţi a curcubeu.

- Mă flatezi?

- Totdeauna vezi un scop în vorbele mele. Eu sunt departe, în cap. Un copil nenăscut. Un embrion. Iubeşte-mă aşa cum ţi-ai iubi propriul pântec purtând plod...

- Dar...

- Numai azi. Te rog! Lasă-ţi sânii să-mi alăpteze gândurile.

- Iar aiurezi...

- De ce plângi?

- Ma tem.

- E bine. Plânge-mă dar nu mă jeli.

- Ciudat, nu ştiu de ce mi-e frică.

- Pentru că e târziu şi, în curând eu nu voi mai scrie. Pentru că, în curând, ne vom întâlni şi, atunci, dialogul v-a dispărea. Nu-i aşa că-i plăcut să vorbeşti cu mine fără să ştii?

- Nu.

- Nu-ntreb dacă-ţi place. Tu n-ai dreptul s-o spui. Odată, poate, când le vei citi, aceste fraze-ţi vor părea banale.

- ...

- Dă-mi, te rog, o cafea şi aprinde-mi o ţigară cum te-am rugat. Înveleşte-mi capul în halat şi nu mă lăsa să mă nasc. Ajută-mă să nu mă nasc acum, ca să nu-ncep să mor prea devreme.

9.

„PAZA BUNĂ TRECE, PRIMEJDIA REA RĂMÂNE”

Pe zece februarie ne-am întors din concediul de zece zile care a trecut de parcă nici nu începuse.

Acasă, m-am plimbat prin oraş, îmbrăcat în haine civile dar extravagante pentru vremea aceea şi am auzit nişte babe spunând, în spatele meu: „|sta-i la cap, băiat, la talie, fată, la şolduri, băiat şi la picioare, fată”.

Era modul de gândire, implicat, al celor care se simţeau responsabili de modelarea conştiinţei noastre socialiste. Oamenii aceia au murit dar au avut vrednici urmaşi aşa că noi am rămas puţini.

Eram „veterani” şi, dintre gradaţii de la trupă, mai era la noi doar Sandor care urma să se libereze şi el.

Mutu fusese transferat la Târgu-Jiu iar pe Filimon îl dăduseră la comanda unui pluton din Compania a IV-a să pregătească leatul pentru pază obiective. Na, că m-am tâmpit cu totul de când gândesc precum la armată.

După câteva zile de acomodare ne-au anunţăt că intrăm în gardă la permanenţă. Era lipsă de oameni.

Nici noi nu eram suficienţi pentru toate posturile de pe perimetrul unităţii. S-a păstrat comandantul de la trupă al gărzii şi l-au uns pe {andor adjunct. {andor nu s-a lecuit de fitile şi strâmbe.

Într-o zi, beam ceva cu Filimon şi băieţii lui când Legionarul, care fusese să se picure, m-a anunţat că tot plutonul e la uşa C.I.-stului şi Cârjă, un sfrijit negru şi dezlânat din Brăila, povesteşte cum îi torn ăluia toate faptele lor reprobabile.

Prima dată m-am înfuriat dar, când l-am văzut aplecat cu urechea la gaura cheii relatând ce spuneam eu C.I.-stului, m-a pufnit râsul şi nu i-am dat decât un şut în cur de-a rămas cu gâtul strâmb vreo două săptămâni.

Lumea devenise diformă încă de atunci.

A susţinut, până am plecat din armată şi, poate, şi acum, că el m-a auzit de-adevăratelea şi că cine ştie prin ce uşa secretă am ieşit ca să-i dau acel picior în cur care s-a risipit prin a nu fi constituit un pas înainte.

Cred că dorinţa unora de a fi informatori şi băgaţi, cumva, în seamă a creat mai mare pacoste decât dorinţa securiştilor de a avea informatori. Aici s-a creat un acord de voinţă, ca la căsătorie, care avea să marcheze o epocă şi să dăinuie mai dihai ca Mioriţa în sufletul românesc.

Ne-am pârât, ne-am pârâ şi pârâ-ne-am, ăsta-i neamul nostru.

Cred că securitatea putea să-şi aroge cântecul: „Te rog să-mi scrii/ De toate drumurile tale/De oameni-ntâlniţi în cale/ De tot ce-ţi vor povesti/ Te rog să-mi scrii."

S-au numit noii comandanţi de grupe şi la grupa mea era Jinxie, un tip bonom şi mâncăcios de prin Făget care era bunătatea şi fineţea întruchipate.

Omidă a primit comanda grupei a doua. Era o caricatură de om, cu capul cât pumnul în care mintea stătea lejer, de loc de prin Maramureş. Visul lui fusese să ajungă sergent şi militar de frunte ca tat'su care-i scria scrisori mobilizatoare pe care noi le citeam şi dădeam în lacrimi de râs căci se combinau minunat cu cele scrise de

Florica, iubita băietului care nu-i vorbea de-un pup cât de mândria de a fi soldat de frunte. Aştia păreau să fie duşi cu pluta de la mic la mare.

Fata lui Bube a luat grupa a treia. Era un codoş cu faţă de poponar pasiv care era prieten cu {andor.Nu faptul că era prieten cu {andor l-a făcut comandant de grupă ci faptul că era codoş.

Comandantul gărzii era nou - cel vechi se-mbătase ca porcu' şi l-au prins şi l-au trimis în pază la obiective şi era prietenul meu – şi ăsta, deşi doar caporal, proaspăt ieşit din „academia de gradaţi" avea veleităţi de mare comandant de oşti, lucru care urma să-l coste, în relaţia cu noi.

După ce ne-a raportat colonelului comandant că nu facem sectoarele şi ne-am învârtit de-un încărcat gunoiul şi nişte culcături în mocirla de la padocurile de câini deja devenise inamicul nostru numărul unu.

Prima atenţionare a fost într-o noapte când i-am adus un căţelandru şi i l-am pus în pat în timp ce dormea. A fost un real circ să-l vedem trezindu-se urlând în timp ce potaia îl lingea conştiincios pe la bot.

Treaba e că s-a speriat căţelul şi am trezit toată cazarma până l-am prins ceea ce ne-a costat un marş mic de treizeci de kilometri pe care l-am trecut cu brio că {andor nu-ndrăznea să se pună rău cu noi pe faţă.

Ne-am întors din marş mai porniţi şi i-am defectat arma de era să se-mpuşte la prima tragere dar tot n-a-nţeles şi am trecut la „baba-oarba", i-am pus pătura-n cap şi i-am tras o mamă de bătaie de n-a fost valid câteva zile.

Băiatul era greu de cap şi a revenit cu talentele aşa că am fost nevoiţi să-l închidem în budă, după ce făcusem totul ca atmosfera să fie adecvată, şi să-l ţinem acolo până când, ca să-l lăsăm să se culce, a făcut sector cu cămaşa.

{andor se pregătea de liberare când, în sfârşit, l-au retras pe caporal pe undeva pe la Servicii şi-am scăpat unii de alţii.

Am rămas singuri, comandant de pluton a devenit, prin alegeri cu adevărat democratice, Jinxie care era preferatul nostru spre dezamăgirea lui Omidă şi a Fetei lui Bube care crăpau de invidie. Comandant de gardă, adjunct de comandant de gardă şi caporal de schimb făceam cu rândul fără discriminare pe chestii de grad.

Fiind şi mai puţini, postul cinci a fost repartizat unui câine de pază -Chek- care ne dădea dimensiunea vieţii cotidiene şi a speranţelor noastre militare.

- Bine că nu-i căţea, că nu garantez pentru Buldi. E stătut şi ne puteam aştepta la un viol, a statuat Legionarul doct.

- Nu era exclus da' sigur n-are vreo deviaţie de când e-n armată că parcă l-am văzut alergând o vacă prin Bughea, zic şi eu ca să nu tac.

- Nu face el asta, are origine socială sănătoasă. Marş dracului! Asta, din convingere politică e-n stare să se bage sub pat si să se lingă pe chestia aia cu care face pipi de rău ce îi.

Pumnii lui Buldi curgeu la ambii, alternativ, pe replică.

- Mă, dobiticilor, vă fărâm!

Profesorul nu s-a abţinut să nu constate.

- Parcă am fi la arenele romane. Gladiatori, animale...

Pumnii noştri au deviat instantaneu spre el.

Ne-am încins un pic atât cât stă bine omului înfrigurat şi-am mai tras un gât de tărie. Era două noaptea, ieşiserăm din schimb şi nu ne era somn.

- Bă, {arpe, ia mai dă sticla aia s-o pup că mi-e dor de o tărie mai ceva ca de gagica ta, a zis Piţi.

- Mie mi-e mai dor de mă-ta.

- Jigodia dracului, ce ai de te tot legi de mine?

- Am, că, de când am venit în armată, tu şi maidanezu' beţi ca nişte cămile care-au trecut Sahara şi, de sărit gardu' după provizii, sărim eu, Porcu şi Legiunea rusă. Aşa că, dacă-ţi eram eu tată aveai sânge-n instalaţie nu pişat de fată mare.

- Ce, mă, nu-ţi convine? Nici Profesorul n-a sărit niciodată.

- Da dar el nu se dă mare ca voi, e intelectual şi cântă mişto la chitară aşa că, la cât bea, îi fac eu cinste. Si, din poligon, a mers de vreo două ori când cu mine când cu Porcu sau Legionarul.

- Vrei să spui că n-am curajul să sar gardul? Am şi eu dar, dacă v-aţi dus voi mereu...

Buldi furase chifteaua şi era viteaz.

- Pentru asta trebuie să ai ceea ce spaniolii numesc cojones şi care-s două ouă asemănătoare cu cele pe care le porţi şi tu la subţioara piciorului numa' ca să-ţi ia mă-ta ismene cu şliţ, sări şi Porcu. Cre' că mai folositoare sunt alea din gât că limba văd că-ţi merge. Câne, de!

- Vreţi să v-arăt?

- Ce să ne-arăţi, mă potaie? Voi arătaţi la toată lumea că nu ţineţi seama de locurile publice când ridicaţi piciorul la fiecare chestie verticală. Vezi, nu care cumva, într-o învoire, să te pişi pe miliţianul de la circulaţie că-i din acelaşi minister cu noi şi-ajungi mănuşi, se băgă Legionarul.

- Bă, mâne mă duc eu după băutură, se umflă Buldi.

- Merg şi eu, se trezi şi Piţi.

- Hait, ăştia ne-au exploatat până acum. Mă hahalere burghezo-moşiereşti ia, fuga marş la culcare că alcoolul vă face rău la ten. Să visaţi frumos că sunteţi copii şi sugeţi... De rest ne ocupăm noi. Mămicile voastre militare suntem, zic.

- Ce, bă {arpe, nu ţi-ai făcut full-ul şi muşti? Ia, ştii locul. S-a-ntors cu spatele şi s-a aplecat drept pentru care i-am şters un picior în cur de-a luat rastelu-n cap.

Era beat tun. Nici n-a mai ripostat.

- Mă, futu-vă-n haripa a' dreaptă, zise Profesorul din umbră, dacă ăştia sar gardul se-ntâmplă un cataclism. Opriţi-i, dracului, că-s mai răi ca bomba atomică!

- Lasă-i, mă Profersore, nici atâta psihologie nu ştii? Aştia vorbesc în somn. Mâine, când o să ne povestească ce-au visat, dacă-şi mai amintesc, îi trimitem la locţiitorul politic să-şi facă autocritica pentru că au îndrăznit să viseze în neconcordanţă cu Normele eticii şi echităţii socialiste şi Regulamentul militar şi-i punem în discuţie la prima adunare UTC că tot dormim ca loazele şi acolo, se arătă Legionarul luminat la minte.

- Daţi, bă loazelor, să beau că, mâine vă-ngrop în alcool, se răsti Buldi într-o jalnică încercare de a-l imita în vorbe pe Porcu.

- Asta e-n stare să ne-aducă spirt medicinal. Bă javră, ăla-i numa pentru lipoveni da' tu n-ai de unde ştii, că nici măcar cine-s ăştia nu cunoşti. Dacă vrei să te-mbeţi şi mâine, pişă-te, totă noaptea, în gamelă şi bea-l pe stomacul gol ca pe apa ne-ncepută, atac şi eu.

- Asta s-o faci tu reptilă parşivă.

- Eu n-am nevoie să trăiesc din economii, sunt campion la garduri pe orice distanţă şi, fiind băiatul bun, sunt şi la postul şase pe unde aduc toţi băutura-n cazarmă. Dacă beau un gât de la toţi care-i las să treacă îmi fac full-ul gratis şi voi vă uscaţi ca iasca.

- Las că vezi tu.

- Ce să văd, mă, pe mă-ta-n chiloţi? Nu mă mai inspiră. După ce te-a făcut pe tine n-o mai apreciez ca la-nceput. {i ştii că-s miop şi-i şi noapte. E clar. Eşti beat ca

un porc de câine. Deşi sunt nevoit să-l jignesc pe prietenul meu, aici de faţă, asociindu-i distinsul nume cu al tău.

- {arpe. {arpe bou.

- Stereotip şi specific unui sindrom cretinoid acut. Eu îi fut o armă-n cap să-i treacă. Nu mai poate omul să bea liniştit în unitatea asta de câinii vagabonzi.

Ne-am luat la căpăceală până l-am trezit pe Omidă care ne-a îndemnat să ne retragem cu torţe în vorba lui lăbărţată ca o balegă plouată. Stătea, lung şi slab, în pijamaua cazonă de ni s-a făcut milă de el şi l-am luat la miştocăreală.

- Mereţi, dracului, la jeamu' ofiţerului de serviciu să faceţi tărăboi, că noi avem program de somn. Vă raportez la comandant, dimineaţă.

- Mă prostie omenească, tu şi somnul îl faci cu program de crede lumea că eşti secretar de partid. Numa' ăştia-şi fut şi nevestele după programul partidului ca să-ndeplinească planul cincinal mai devreme conform principiului „facem planul cincinal în patru ani şi jumătate chiar dacă muncim şase ani la el'.

- Să vă ia dracu!

- N-are ce face cu noi. Mai repede are nevoie de militari de frunte, proşti şi înalţi că n-au jalonieri pe marginea iadului când trece Scaraoţchi. Hai, fă nani şi visează frumos cum te-nşeală Florica cu taurul CAP-ului poate ne faci serviciul şi te-mpuşti când intri-n schimb.

- Nu se-mpuşcă, mă, că-i convins că fata contribuie la realizarea planului în agricultură şi va primi medalia de mamă eroină. Aşe-s ăştia umblă după decoraţii ca musca după WC-uri.

- Sunteţi nişte cretini care nu fac cinste facultăţii la care au reuşit.

- Hait! Noi să facem cinste unei facultăţi întregi? De unde-atâta băutură? Si de ce s-o risipim? Uite, de exemplu,

de la un prost, lung şi neterminat ca tine nu-nţeleg nici măcar cum au primit profesorii şpaga să te treacă la examen că dacă, şi tu, ai reuşit pe bune nu mai am nici un respect pentru învăţământul universitar românesc.

- Eu nu-l vedeam nici la Agronomie, decât ca material didactic pentru că-i el bou şi ar trebui să-şi schimbe ăia programa ca să-l înveţe cum să se întreţină singur şi să facă o montă. Poate la {tefan Gheorghiu că acolo nu trebuie să ştii nimic, ştie partidul pentru tine. |ia nu pică decât pe scări. Da' ăsta, cât îi de prost, pică pe scări şi moare, de cheltuie pasta roşie a secretarului de partid, care i-ar sublinia numele pe lista de candidaţi, de pomană.

-|sta şi-acolo găseşte o metodă să ia medalia de erou al muncii socialiste arând singur Bulevardul Magheru. Stiţi cum se spune că dezideratul suprem al agriculturii socialiste este să are bulevardul amintit cu boii de la {tefan Gheorghiu.|sta n-are principiile muncii colective n-a-nţeles că până şi Grigorescu a pictat Carul cu boi nu cu un bou.

- Nu jigniţi boii. Sunt animale de povară, blânde şi cu capul mare. |sta are capul cât o nucă şi mintea-n el stă lejeră şi-i şi lung şi slab ca paru'. Buldi, ridică tu piciorul şi pişe-te pe el să mai intre la apă că vreau să-l bag în pizda mă-sii şi-i rămân picioarele afară.

- Bagă-l cu picioarele-nainte să-i rămână capu-afară că, de când ni l-or luat pe caporal e-o mizerie la budă de nici nu-ţi vine să-ţi dai drumu'...şi, poate gura lui...da' şi aia-i spurcată de sloganuri...

Omidă n-a mai rezistat şi a plecat să-şi continue programul de somn în condiţiile vitrege oferite de serviciul militar.

- Mă pulică, tu nu ştii să spui frumos noapte bună la domnii? Sau şi la grădiniţă te-a trecut tac'tu cu sarsanaua de parale.

- Lasă-l, mă, că se plângea că-i bolnav de varicocel şi eu cred că-i ceva de prost-tată sau cum se spune corect.

- Ai varicocel? Puiu', păi nu ţi-a spus mămica ta că n-ai voie să pui mâna pe cuculeţ decât când te speli sau faci pipi? {i, când te speli, fă-o cu viteză mică aşe cam ca mocăniţa nu ca rapidul Bucureşti-Vadu-Izei.

- Ce treabă aveţi voi cu viteza cu care-şi spală omu cocoşelul că-i ruşine să spui pulă chestiei ăleia de-o poartă el sub nivelul centurii, ca să mă exprim elevat că-s intelectual. Si nu-i rapid direct Bucureşti-Vadu-Izei.

- D-aia a făcut varicocel. Nici el nu ştia.

- Mă băieţi, puneţi măna pe lopeţi...

- Sictir, nu cobi, animal spurcat.

- Ups, m-a furat rima dar retractez. Ideea era că ăsta n-a trecut în autobiografie că tată-su are un bou.

- Trăbă spus CI-stului să-l treacă la chiaburi că, dacă ajunge coleg de facultate cu noi, ne corupe cum corupe mărul stricat toată livada şi ne-abate de la formarea noastră ca intelectuali de bază ai societăţii de mâine, care va păşi, glorios, pe drumul comunismului, fără bani şi fără coloană vertebrală, bucuroşi a-l servi pe omul muncii de la oraşe şi sate.

- Marş la culcare, liftă capitalistă ce eşti! Mijloc de producţie nedeclarat al unui om fără conştiinţă socialistă care a mai şi futut-o pe mă-ta!

Ne era foame şi ne-am mutat din cazarmă în camera unde aveam valizele să scobim după ceva firimituri despre care ştiam că nu există dar cu speranţa pe care o nutreşte omul şi când nu-i beat dară-mi-te...

- Băieţi, se lumină Buldi, ce-ar fi dacă am ataca valiza lu' Omidă? A primit pachet de-acasă acu trei zile şi n-a dat un cârnăcior sta-i-ar slana-n gât. Tine tot sub lacăt, numa noi dăm la toată lumea când ne vine pachet de-acasă.

- In ultima vreme am cam dat muie că pachete n-am mai primit niciunul dintre noi. Dar, în principiu, aşa-i, când avem împărţim cu tot plutonul, prieteni sau ne... Da' cum vrei tu, potaie jigărită şi flămândă, să deschidem acest seif cu mâner şi lăcăţoiu' de-i ataşat la fiarele alea, noi, nişte intelectuali fini în devenire? Dacă-i distrugem valiza, parcă văd că iar scot ăştia batalionul în faţa noastră şi m-am săturat de onoruri militare şi de strigătele colonelului. Da' dacă-i furt poate-ajungem la Bistriţa-Năsăud şi vine ăsta să ne facă-n ciudă.Vreţi să mor cu unghia-n gât?

- S-au mai văzut piţigoi care au făcut treaba asta dar nu-i neapărat s-o faci şi tu deşi, o astfel de perspectivă, este sumbră şi de neacceptat. Mai bine foamea... da' nu mai pot sa beau dacă nu mănânc.

Buldi nu băga-n seamă pe nimeni şi-a continuat ideea.

- Impingem axele de la balamale cu vergeaua de la armă. Unu' stă pe valiză ca să fie balamalele lejere. Dacă e nevoie batem în vergea cu un bocanc.

- Buldi, eşti idiot, nu vezi că sunt nituite?

- Idiot eşti tu, n-ai baionetă? O facem foarfece, cu teaca şi tăiem nitul uşor şi finuţ. Arest nu facem că n-are cine ne-nlocui în gardă.

- Fraţilor, e prăpăd, ăsta a gândit în secret şi noi n-am ştiut! E spion sovietic. Am şi dovada, la franceză parcă-i Guguţă cu furculision da' ştiţi ce corect pronunţă rubaşcă şi kalaşnikov?

- Ce dracu să vrea KGB-ul să afle despre un pluton de degeneraţi şi nişte beţivi ca voi?

- Poate divizia tovarăşei Nataşa Suskracinskaia e interesată de frumuseţea mea.

- Porcule, gura că prietenul adevărat al omului s-a dovedit folositor. Hai, să-i dăm bătaie! Cât mai finuţ, să nu vandalizăm că avem circumstanţe atenuante.

- Dacă are friptură oasele toate le ai tu, buldog isteţ şi beţiv ce eşti. Uite, parcă nici nu mai eşti aşa negru.

Am trecut la treabă cu nerăbdarea omului beat şi flămând iar balamalele valizei lui Omidă s-au dovedit mai uşor de învins decât ne aşteptam. Ne-a lipsit spiritul de aventură, până atunci.

Primise papa bun şi ne-am ghiftuit ca nişte porci. Asta ne-a trezit şi din beţie şi pusul balamalelor la loc a fost o jucărie mai ales că valiza era mult mai goală.

- Mai respiraţi, mă, ne spuse Profesorul.

- Cât am fost flămânzi asta era pierdere de timp, a spus Buldi, dar acu' ce facem? Mie nu mi-e somn.

- Merem să-ţi căutăm o căţea, se oferi Porcu.

- Is mai aproape padocurile de porci, replică Buldi.

- Gură, şlehtă de dobitoace, eu am făcut gardă la postul şase şi ştiu câteva godace a-ntăia.

-{arpe parşiv şi ticălos, se răsti Porcu.

- Taci, mă, că-s minore şi se pedepseşte de lege, ţie ţi-o recomand pe mămica lor până n-o taie ăştia şi cine ştie la ce ofiţer nimereşte partea care-ţi trebuie ţie. Eu la altceva mă gândeam.

- Tu gândeai? Cu ce?

- Cu piciorul stâng nu ştii că-n armată şi laba se face pe stângul. {i mai taci odată.

- Tac. Zi, larvă, că te strivesc.

- Hai s-aducem un godac să-l punem în pat cu Omidă. Merită şi el o consolare pentru că i-am mâncat mâncarea şi i-am stricat somnul.

- Şi ziceai că pentru mine-s minore, mârâi Porcu, dar o iau ca pe grija pe care mi-o porţi. Se trece la executare.

Am făcut-o. A fost greu până când am convins o purcică să mănânce pâinea cu rachiu pe care am pregătit-o. Aveam nişte rachiu de drojie care nu mergea după masa boierească.

Am avut două satisfacţii: am văzut un porc beat şi l-am pus în patul lui Omidă aşa murdar cum era şi ne-am culcat şi noi.

Ne-au povestit ceilalţi cum s-a trezit Omidă şi a dat să fugă prin perete şi cum înjura şi cum l-a liniştit Jinxie să nu ne raporteze.

După masa de dimineţă, Omidă a avut cea de-a doua mare surpriză şi noi n-am mai scăpat de raportat la ofiţerul de serviciu.

Nu ne-au salvat de încărcat gunoiul nici un fel de tertipuri şi nici feţele de sfinţi dar s-au oferit clienţii mei la sărit gardul imediat ce a plecat ofiţerul. Aşa că n-am plătit prea scump. De altfel nimeni nu se prea mai băga în borşul nostru pentru că se ştia că se făcuse o ilegalitate cu folosirea noastră ca pluton de gardă la permanenţă şi, dacă se afla la brigadă, se putea lăsa cu arest la comanda batalionului sau alte ponoase pe care eu nu le ştiam.

Zilele de gardă treceau egale şi fără evenimente deosebite, doar cu beţii regulate şi cu ironiile grele şi violente care ne ţineau la limita unei totale îndobitociri.

Au fost şi două cazuri în care nu s-a putut evita arestul, unul când Cosică (aşa-i spuneam noi) a plecat din post şi s-a culcat în cabina unei maşini pregătite pentru interveţii urgente în caz de alarmă şi s-a trezit după ce l-a căutat ofiţerul de serviciu vreun sfert de ceas şi a doua când Porcu n-a mai rezistat şi a venit să-şi bea cafeaua la corpul de gardă, c-avea arşiţă şi a pus în locul lui un „tilicar” – aşa le spunea recruţilor proaspeţi – şi asta în

plină zi şi l-a găsit comandantul pe recrut pierdut şi fără rost în postul de santinelă.

Arestul nostru era ocupat cu muniţie pentru alarme şi trageri şi au făcut arest la garnizoană dar după ce a venit şi Porcu cei de la garnizoană au spus că nu mai primesc TR-işti de la securitate la arest, pentru că nu se poate înţelege nimeni cu ei.

De fapt Cosică fusese pus să arunce nişte îngrăşământ pe gazonul din curtea unităţii şi l-a pus pe tot într-un loc de s-a ars pământul şi n-a mai crescut nimic acolo şi Porcu i-a ţinut pe toţi treji pentru că pleca să bea în oraş şi nu mai venea ore-n şir.

Când s-a-ntors Porcu, la ceremonia de primire, când am dat onorul militar cu toate miştourile de rigoare, a asistat neobservat şi ofiţerul de serviciu, un sublocotenent armurier, frustrat şi invidios că el nu reuşise la facultatea de drept care ne-a raportat colonelului Maximus. Asta ne-a adus plăcerea unei trageri prelungite de zi şi de noapte în toate ţintele şi din mişcare şi din poziţii fixe de ne-am murdărit armele crunt şi am turbat de foame pentru că tot el a aranjat să nu ni se aducă potolul în poligon.

Din clipa aceea ne-am îndrăgostit toţi de mă-sa, care a devenit femeia plutonului şi, pe el, l-am adoptat ca pe fiul nostru de „oroare”.

Uneori este benefică o canalizare a urii spre exterior pentru că asta ne-a unit „în cuget şi-n simţiri” şi am jurat să ne răzbunăm aşa cum stă bine unor militari ai trupelor de elită pe care patria i-a trimis să-i facă ofiţerii de mâine instruiţi de idioţii de azi.

Când era el OSB aveam tot felul de surprize care-l ţineau treaz: alarme false de-l plimbam cu pistolul în mână pe tot perimetrul, bătutul toacelor de la posturi de ziceai că-s clopotele de înviere de la ora unu la cinci, omisiunea

de a-i raporta unele evenimente pe care le afla comandantul direct şi-l făcea de râs şi, moţul de la bască, „scăpam” câte un cartuş la descărcatul armamentului de scria rapoarte toată noaptea.

Dar bucuria mare a venit pe nepregătite când am făcut o şedinţă de aruncare a grenadei şi el ne-a învăţat cum să montăm „cutia de conserve la lumânare” adică focosul la grenada propriu-zisă de parcă mai păsa cuiva de ce parte-i fitilul dacă-mi exploda în braţe. Era un noroi şi o ploaie de primăvară şi-un vânt rece de ne-ngheţaseră scurmacele în tranşeea unde el ne explica doct cum se face, ce se face.

Era în ţinută de ofiţer de serviciu cum stă bine unui cadru de nădejde.

Mare căcat. :nşurubai una la alta şi dacă nu pocnea imediat ce scoteai cuiul însemnă că norocul a fost de partea ta dacă da, norocul celor care-ţi moşteneau raţia la alimentara.

M-am hotărât să mă dau prost.

- Toa’ lent, drăcia asta poate exploda?

- Ba bine că nu, s-a dat el mare.

- Eu mă cam tem s-o montez, fac eu pe spăimosul.

- Se vede de ce n-ai ajuns nici fruntaş. Nu eşti bărbat, m-a pus la punct drastic.

Am montat grenada repede şi l-am întrebat prin surprindere.

- Dacă scot cuiul ăsta se-ntâmplă ceva?

- Explodează, tâmpitule!

- L-am scos! am ţipat şi i-am aruncat grenada la picioare şi m-am aruncat pe burtă în noroi cu Porcu şi Legionaru alături.

S-a trântit şi el cu uniforma curată spre deliciul meu care m-am ridicat şi, luând grenada de jos i-am spus.

- Data asta nu l-am scos da', poate, data viitoare... {i, apropo, bărbatule, trebuia să te arunci peste grenadă ca să mă aperi pe mine şi ceilalţi. Noroc de noroi şi apă că nu ştim dacă te-ai scăpat pe tine da' parcă pute, nu băieţi?

Ceilalţi râdeau şi Porcu mi-a şoptit printre dinţi:

- Si eu am crezut c-ai scos cuiul, idiotule.

- Numa' data asta nu, poate data viitoare dacă o să am poftă de şoric.

- Sarpe idiot şi inconştient.

A venit locţiitorul comandantului care era şi comandantul trageri şi l-a trimis acasă c-un:

- 'Te dracului acasă c-ai făcut de ruşine armata. Ai zece zile cu executare.

Am aruncat grenada, am primit foarte bine dar gândul meu era la crâşma din spatele unităţii unde m-aştepta o vodcă rece.

A trebuit să mai aştept. Armata îmi rezerva prima mare minciună scrisă. M-au făcut fruntaş.

Era 1 Mai, sărbătoarea muncii şi ne-au dat şi nouă macaroane de pus pe umeri. Era imposibil să ne citeze pe ordinea de zi aşa că ne-au citat" pe ordinea de noapte" şi ne-au strecurat discret macaroanele sub farfuria de fasole, la masa de seară. Dar s-a chemat că ne-au avansat.

LUNI

IOANE, IOANE!
„VÂNTUL CÂND O BATE
PRIN ELE-O STR|BATE
ŞI OILE M-OR PLÂNGE
CU LACRIMI DE SÂNGE."

A-nceput bucuria formelor muiate de albul iernii?

Îţi spuneam că plouă cu suferinţă şi aşteptare şi mă săturasem să ţin companie acestei toamne nesuferite.

A venit, apoi, seara şi-n bătaia reflectoarelor a început hora fulgilor de nea, un joc satanic sfârşit în băltoacele murdare de pe străzi.

Cineva m-a întrebat de ce, când dansez, ţin capul în sus şi, deşi frumoasă, n-am ştiut ce să-i răspund.

Era o seară plăcută şi tristă ca suferinţă dulce a dragostei.

Apoi, am adormit.

În zori am alergat peste alburile nesfârşite vezi bine, pământul îngheţase şi oamenii se bucurau de prima zăpadă a acestei ierni. Dar a-nceput viscolul, viscolul nostru de Galaţi şi fulgii biciuiau în loc să mângâie şi Liliana s-a plâns că nu-ţi scriu şi mi s-a părut că nu-i adevărat, că lumea a înebunit.

Duminică ne-am îmbătat ca nişte... eu cu Aurică - „în cinstea zăpezii" cum zicea el- şi n-am fost în stare să lucrăm.

Ia, şi tu, puţină zăpadă de Galaţi să-ţi mai potolească setea distanţelor.

Relu

10.

„UNELE MORŢI POT AVEA UN DESNODĂMÂNT TRAGIC”

Da, de 1 Mai s-a petrecut o minune. Pe când mâncam paşnic lăturile îmbunătăţite, cu gândul la berea care ar fi trebuit să urmeze şi la berile care m-aşteptau la bucătărie aduse pe blat de prietenul meu popotarul şi alte minuni ce urmau să vină, au dat buzna colonelul Maximus şi adjunctul lui şi ne-au chemat pe mine, Porcu şi Legionarul să ne dea macaroanele de fruntaşi. S-a citit ordinul de „noapte” pe unitate şi s-a continuat masa.

- Simţi cum creşte pipota-n tine, leat parşiv şi ticălos? mă-ntreabă Porcu.

- Creşte-o pulă, l-am repezit.

- Bă reptilă, rămâi insensibil la momentul crucial din viaţa ta? Eşti gradat de Ziua internaţională a oamenilor muncii. Armata şi-a dat, în sfârşit, seama că exişti.

- Gura-n front, bă labelor, că nu mă pot concentra la înălţătoarele cuvinte ale tătucului Maximus care zice bine că mai avem mult până departe. Asta pare că ar vrea să ne fie bine-n armată dar cred că ne-ar aprecia mai mult dacă am deveni ceva post mortem.

Eu zic să nu ne grăbim că-mi place să le stau în gât, zice Legionarul.

- Aferim, efendi, da' nu ştii ce ne rezervă ziua de mâine. Tre' să ne şi păzim, zise Buldi, doct.

- Cuţu, tu eşti deja sergent sau n-ai observat deci avansarea ta n-ar fi o problemă, ar veni natural, noi preferăm să mergem din grad în grad, dacă nu te supeeri.

- Muşcă-ţi limba {arpe şi crapă tu.

Numai după câteva zile aveam să constatăm că nu eram departe de adevăr şi că puteam să murim de-adevăratelea în modul stupid care caracterizează orice armată.

Într-o noapte am auzit vocea lui Jinxie anunţând calm:

- Alarmă, băieţi, se pare că-i cu ieşire aşa că nu faceţi glume proaste.

Aveam obiceiul ca la alarme să mai ieşim în pijama sau cu echipamentul incomplet pentru că nu voiam să întârziem şi nu ne plăcea să luăm tot harnaşamentul de fiecare dată când i se năzărea vreunui ofiţer să ne testeze reacţiile în miez de noapte.

Era o regulă că toate alarmele aveau tendinţa de a se produce după ora zero când somnul leatului este mai dulce şi asta nu numai când erau exerciţii ci şi în cazuri reale ca acesta.

Ne-am echipat automat aşa cum ne obişnuiseră exerciţiile nenumărate şi înjurate profund ca şi acum. Nu ştiam ce ne aşteaptă şi ne aşteptam la ce-i mai rău. Oricum făcusem destule prostii că meritam un marş din acelea de peste o sută de kilometri pe munţii din jur.

Dar de ce tocmai acum? De ce în noaptea asta? De ce nu?

Am urcat în maşinile de alarmă în cele şase minute regulamentare şi ne-am mirat că nu ne-au coborât ca să ne dea direcţional munţii şi misiunea şi timpul de a ajunge acolo.

Era prea multă linişte şi Jinxie nu mai venea de la comandament.

Eram crispaţi şi tăcuţi ca nişte momâi, sculaţi din somn şi cu jumătate din corp amorţit.

Probabil că urma să păzim cine ştie ce drum pe unde urma să treacă preşedintele sau urma să nu treacă dar noi tot trebuia s-o păzim ca rută de rezervă. Probabil că vom sta ore în şir în pădure, ascunşi prin tufişuri să legitimăm şi vrăbiile dacă treceau prin dispozitiv.

Noi n-avusesem niciodată feţe de jalonieri, adică ăia de stăteau, cu manşete şi caschete albe, la marginea drumului de orgasmau tinerele uteciste şi câinii nu se mai puteau abţine de fericire.

Pe noi ne duceau numai unde era mai rău şi nici acolo nu ne lăsau în pace. Ofiţerii aveau o plăcere perversă de a ne chinui cât puteau de mult. Era o invidie cruntă pe armata noastră scurtă şi faptul că eram studenţi la drept, una dintre cele mai râvnite facultăţi din ţară alături de medicină.

Nimeni nu scotea o vorbă, parcă presimţeam ceva.

Maşinile au oprit brusc de ne-am proptit în arme ca-n greble.

- Ce pişu' meu fac ăştia? Vor să ne omoare?

- Au încercat toată armata, n-or reuşi acu' la urmă că nu suntem ţigani să ne înecăm la mal.

- Iar au ratat, ratangii dracului.

- Veniţi mă jos că-i dezastru, strigă Legionarul.

L-am suspectat o clipă de miştocăreală dar am coborât din camion cu armele pregătite de tragere.

Ne aşteptam la orice.

Dar nu la asta.

Era un spectacol înfiorător. Patru maşini erau răsturnate şi se vedeau trupuri pline de sânge. Unele mişcau.

Am trecut armele la spate şi am coborât în râpă fără să ne pese că motoarele unora din camioanele răsturnate mai mergeau. Cine se putea gândi la explozie sau la el.

Când am ajuns mai aproape am văzut că erau tot militari. Culmea erau şi ei TR-işti de la o unitate de vânători de munte. Studenţi la ASE.

Am început să-i scoatem de sub maşini pe cei prinşi. Cu grijă, cu mult sânge, cu gemetele şi plânsul lor mocnit.

Cei răniţi mai uşor ne ajutau.

Nu vorbeam.

Un şofer plângea cu capul pe roata maşinii, ceilalţi trei ne ajutau tăcuţi.

A fost prima lecţie de medicină legală pe viu. Toţi am fi preferat să n-o fi avut.

Avuseseră, şi ei, alarmă.

Camioanele s-au răsturnat din cauza unei alunecări de teren.

{oferul care plângea fusese ultimul din coloană. Ar fi putut evita accidentul dar adormise la volan.

Soldaţii din camioane avuseseră cel mai mult de suferit. Unii dormeau cu armele între picioare şi le-au intrat ţevile prin piept.

Alţii aveau picioarele contorsionate ciudat. Câţiva erau striviţi sub caroserie şi era o baie de sânge.

Am muncit în tăcere până au venit salvările militare. Civilii nu trebuiau să afle.

Mamele morţilor vor primi un sicriu de plumb pe care nu vor avea voie să-l desfacă. Nu-şi vor mai vedea copiii niciodată. Morţi la datorie. Sergenţi majori post mortem sau sublocotenenţi. De parcă mai contează ceva post mortem.

După ce au preluat sanitarii, noi ne-am văzut de drum. Unii au vomitat. Norocul lor că nu mâncaseră că s-ar fi risipit lăturile şi altele nu mai primeau.

Nimeni nu prea vorbea decât strictul necesar. Injuram printre dinţi des şi cât mai porcos.

Am păzit, din nou, un drum pe care nu a trecut nimeni. Probabil că Cel mai iubit fiu al poporului trecuse prin altă parte sau cu elicopterul.

Nimeni nu părea că vrea să-l omoare. De cine l-om fi păzit? Aşa era regula. Conducătorii trebuie păziţi. Nici nu ştiam precis dacă trebuia să treacă el sau vreun arab aflat în vizită la noi. De parcă ar fi contat.

I-am întâlnit pe câţiva dintre cei accidentaţi, mai târziu, prin cămine. Unii rămăseseră infirmi pe viaţă. Spuneau că au avut noroc şi n-au murit.

Noi ne simţeam vinovaţi. Cumva, avusesem mai mult noroc.

Ajunsesem să ne simţim vinovaţi pentru că am scăpat cu viaţă şi nehandicapaţi din armată.

Dragă, al meu pretine,

Nu cred că ne-om mai vedea pentru că am să plec din ţară. Nu departe, colea, peste ocean, în Canada.

Stii poezia aia din lirica canadiană: „ Poa' să ningă, poa' să plouă/ Mi se rupe sula-n două,/ Am canadiană nouă."

O mătuşa de-a mea, sora mamei, a pedalat câţiva ani, când c-un picior în groapă când cu celălalt şi acu' s-a oprit din pedalat şi s-a decis să aleagă groapa.

Mama a plecat şi mă cheamă şi pe mine.

Iţi doresc numai bine.

Ştiu că e bine în ţara asta unde cu cincizeci de lei poţi cumpăra un elefant. Dar ce să faci cu-atâta carne? Mai bine mai pui cincizeci şi iei un pui.

Poate ne mai vedem, poate nu. Cine ştie?

Ai fost un prieten adevărat şi m-am distrat cu tine. Nu regret nici o clipă pe care-am petrecut-o amândoi, în armată sau facultate.

Nu-mi pare rău c-am mâncat din acelaşi castron de tablă decât pentru că nu era mai multă mâncare. Dar, poate că, nici nu trebuia. Ne-am fi îngrăşat şi nu ne mai plăceau fetele.

Aş fi vrut să avem parte de o ultimă beţie cum ştim noi. O beţie intelectuală când nici măcar înjurăturile nu trebuie să se repete. Dar trebuie să plec acum, repede, că avionul n-aşteaptă şi nici nu vreau să se răsgândească cei de la Paşapoarte.

O să beau acolo ca şi cum aş fi cu tine. N-o să fie la fel dar să bei şi tu aici ca şi când ai fi cu mine.

Puţin probabil să mă mai întorc în ţară, acum că tata a murit în accidentul acela stupid.

Voiam să-ţi spun o mulţime de lucruri dar nu mai ştiu nimic.

Deduci tu...

Să fii băiat cuminte şi să nu te-ncurci cu mai mult de două gagici odată pentru că n-ai să mai ai timp de o beţie adevărată şi ştii cât contează o noapte de relaxare.

Am să-ţi trimit un casetofon mini ca să-ţi înregistrezi ideile.

Poate le scrii.

Poate, odată, ai să-mi trimiţi o carte în care să mă recunosc.

Dar ce spun eu? Cine, dracu', să te primească pe tine în Uniunea scriitorilor cu gura aia spurcată.

Scrie, oricum, poate ne-ntâlnim şi-mi citeşti la o glajă de vin.

Sau citeşte-mi, într-o seară, când bei, şi eu am să aud din Canada. Ca doar nu-i departe.

Salut.

Adi

Notă: Dacă se va publica acestă carte, Adi, adică Porcu', nu o va mai putea citi decât dacă o va cumpăra din librăria celeilalte lumi. Oricum am vărsat şi mai vărs ceva băutură în ţărână pentru ca el să ştie dar ştie el, oricum.... A murit, cândva, pe aeroportul din München.

11.

„DOI SE BAT ŞI AL TREILEA SE PLICTISEŞTE”

Aveam în program camera de gaze cu exerciţiile de rigoare. Stabilisem să folosim o clădire veche ale cărei ferestre să le astupăm cu foi de cort.

Eram echipaţi uşor, doar foile de cort necesare le căram pe rând.

- Cârje, tu care-ţi miroşi zilnic băşinile şi arăţi ca după ce-ai stat doi ani la Auschwitz cred că n-o să ai probleme dar tu ce faci, Porcule? întreabă Mantu, deştept.

- N-ai tu grijă de mine. Sunt obişnuit, sunt toxicoman, fumez două pachete de Naţionale pe zi. Da' văd că ai mare grijă de mine, n-ai vrea să joc scena nopţii din Povestea porcului cu soru-ta?

- Porcu tot porc. Nu se uită ea la tine.

- Am mai auzit chestia asta dar ea nu ştie. Ai grijă de tine, cumnate, că degeaba faci muşchi peste tot dacă nu faci pipi mult, că funcţia creează organul, după cum ştii, şi măcar să fie mare să-ţi ajungă la gură ca să nu mai ai nevoie de femei.

- Facem o probă pe Olivia?

- Nu, mă, cu soru-ta.

- Mă, voi doi vă iubiţi „qui s'aime se taquine”, intervine Legionarul. Ce contează sexul când doi oameni se iubesc şi cu armata asta lungă... Mantule, tu eşti cam efeminat de

la gimnastică, dacă te hotărăşti să faci pe „capra" scoatem un ban pe poponeaţa ta.

- Termin-o, anarhist sovietic ce eşti, ştii că-s ruşinos. Eu pe soru-sa o vreau, lui i-o trag în doru ei şi nu-l împart cu nimeni. Apropo, cam cât am scoate pe curul lui?

- Huo, animalule! Sunteţi nişte animale!

- Asta a aflat teoria lui Darwin. Mantule, tu ai putea ajunge ca, la sfârşitul armatei să ştii tabla înmulţirii şi alfabetul pe de rost, maimuţică mică.

-{i să le spună frumos, fără să transpire deloc, fin'că-i băieţel voinic.

Lângă mine, Mielul începuse să respire yoga aşa c-am fost nevoit să-i trag un şut în cur.

- Mielule, tu să faci yoga noaptea, în budă unde-i mirosul potrivit, că eu n-am chef să-ţi car materialele dacă-mi leşini cum ai prostul obicei. Păzeşte-ţi blăniţa dacă nu vrei să mă prezint la apelul de seară cu ea la centură. M-aş face de râs, arată jalnic.

- Ce ştii tu, mă, eu mă pregătesc pentru camera de gaze.

- Ie-te, mă, ăsta vrea să intre fără mască la gazare! A făcut şcoala la Auschwitz sau i-ai tras tu băşini în nas, Taică? Nu c-ar fi vreo diferenţă. Mantule, cre' că n-am adus o pompă de bicicletă aşa că pregăteşte-te să-i sufli-n cur că nu l-oi lăsa nebelit creştineşte pe prietenul tău miel.

- Tu, ce ai, mă {arpe? se burzului Mantu.

- Da' ce ţi-am făcut? am replicat eu suav. Suge...rezi că ţi-aş fi adus vreun afront? Eu vorbeam cu Mielul chestii filosofice. Nu-nţelegi, nu te bagi. Sau, aşa-ţi place ţie să te bagi peste tot precum chiloţii în cur. Dacă-i aşa te bag şi eu şi dacă nu intri, te-mping. Stii tu cu ce, nebunaticule şi cre' că-ţi place.

- 'Te dracu', reptilă veninoasă, numa' asta şi alcoolul le ai în cap.

- Just. Cum tu n-ai nimic în cap n-ai vrea ca, la prima tragere, să-ţi dau o gaură în obiectul ăla pe care-l cari pe umeri să nu-ţi plouă-n gât?

- {erpălăule, te rog, lasă-l pe Mantu-n pace, am început să-l iubesc de parcă-ar fi soru-sa. Of, armata asta lungă şi ţara asta unde doru-i sentiment naţional... Diseară i-o pun lui, în doru' ei că-i frumuşel şi dezvoltat, ţucă-l buna şi futăl soarele de la gimnastică.

- Bine, mă, dacă mă rogi tu...S'tem prieteni. Ce dracu'? Da' spune-i să-şi ţină gura că la noapte o să te zgârie cu cioturile de la dinţi.

- Dumnezeii mamii voastre de porci, se-nfurie Mantu şi strânse pumnii.

Am tras, scurt, baioneta şi Porcu' s-a pus în gardă. Ceilalţi din grupul nostru s-au dat mai aproape. Nu se putea pune nimeni cu noi. Eram puternici chiar şi pentru Huan-Ho cu judo-ul lui cu tot.

Profesorul scoase o petardă din sac, dădu foc fitilului şi i-o strecură în mână lui Mantu.

- Ţine-o puţin!

Mantu a-nlemnit ca o statuie privind, tâmp, fitilul care se consuma. Nici măcar n-a deschis mâna dar'mi-te să arunce petarda. Era alb.

Am cam albit şi noi.

Fitilul ardea, parcă, mai încet. A ajuns la cutia de carton şi a făcut fâs. S-a stins.

- Asta a fost de probă, data viitoare o să fie una cu marmelada nescoasă. A zis,calm, Profesorul şi a trecut mai departe.

Mantu n-a mai scos o vorbă. A mers încrâncenat, până la câmp.

Am etanşat, cu prelate şi foi de cort, casa părăsită şi am intrat cu măştile pe trompete ca nişte elefanţi decrepiţi.

Mutu a spart patru fiole cu gaz iritant de nişte pietre.

Am înţeles că erau pe bune când Epi a sărit pe geam, cu sfârla înainte, tuşind şi borând ca un apucat. Avea fluturaşul scos ca să poată respira mai uşor la instrucţie.

Am început să facem exerciţii de război.

- Tubul de legătură rupt, începe Mutu.

Si noi suflăm în mască, deşurubăm tubul de legătură, îl aruncăm şi înşurubăm cutia filtrantă la cagulă. Suflăm din nou şi respirăm normal.

Câţiva, care nu şi-au putut ţine respiraţia tuşesc înnebuniţi şi-şi scuipă plămânii. Unii se-aruncă prin geam sau prin uşă. Cei de-afară potrivesc prelatele la loc.

Economisim gazele de luptă ale patriei.

Mă mir că nu ne-au dat fasole înainte ca să ni le producem singuri. Probabil n-au avut încredere sau n-au vrut să rişte.

- Cagula găurită! zice Mutu.

Si noi am pus mâna unde se presupunea a fi o gaură.

- Cagula sfâşiată! orăcăie Mutu.

Scoatem cagula cu ochii închişi şi cu respiraţia oprită, o deşurubăm de la cutia filtrantă şi ducem cutia filtrantă la gură ca să putem respira.

Aud cum, alţi câţiva, repetă figura celor dintâi cu etalarea micului dejun pe jos. M-am gândit că, nici după o beţie, nu borăşti aşa. Păcat de mâncare. E proastă dar e a noastră şi, când ţi-o scoate cineva din stomac în mod forţat, te superi.

Respiram liniştit prin cutia filtrantă, cu ochii închişi. Mutu m-a luat de mână să mă conducă afară, credeam eu. Dar n-a fost să fie. Am ajuns în zidul din fundul casei şi a trebuit să dechid ochii ca să ies.

Am plâns cu vorbe cum n-aş fi făcut-o nici dacă-mi murea scula lângă cea mai mişto gagică. Se răzbuna discret, panarama.

Mai vedem noi. Mai avem armată.

Profesorul a intrat în seria a doua şi a sărit imediat pe geam să mi se alăture cu icnete şi mic dejun etalat.

Când şi-a revenit i-a spus lui Mantu:

- Data viitoare o să fie grenadă. Cu marmeladă cu tot. Ţi-o bag în trompă s-aud ecoul în ţeasta aia seacă.

Mantu a zâmbit inconştient.

După cum hotărâse Mutu, foaia mea de cort era pe casă şi a trebuit să mă sui după ea. In casă erau gaze şi a trebuit să-mi pun masca. Mi-am scos ochelarii şi m-am căţărat. Naşpa' să nu vezi nimic.

La coborâre am constatat cât de naşpa'. Lipsea o cărămidă care era acolo când am urcat. Am căzut ca o găină cu scăfârlia de-o cioată.

Când mă adunam eu de pe jos, Mantu a remarcat:

- Lemn de lemn şi n-au sărit aşchii.

Mi-am luat ocheţii din praf şi i-am răspuns:

- Mantule, scrie-i mă-tii să facă altul că tu nu mai ajungi viu acasă, după ce-ai făcut azi.

- Ce, mă, ce ţi se năzare? Eu nu ţi-am făcut nimic.

- Nu, puţişor, cine a zis ceva? Eu am dat un sfat. Tu eşti liber să nu-l iei în seamă.

A doua zi, Mantu s-a trezit dormind în budă pe salteaua de la patul lui. Si, ghinionul dracului,buda nu fusese curăţată în seara aceea. Sau...

La câteva zile, la o tragere cu AG-ul (aruncătorul de grenade), m-am hotărât să schimb direcţia de tragere şi pantalonii lui Mantu au luat foc de la flacăra reactorului.

Ultimile zile ale lunii mai au trecut fără evenimente deosebite. Mutu era, iarăşi, plecat.

Aruncam cioate şi oale în aer cu petarde. Trăgeam muniţie de manevră în prostie. Şi, regulat (ăsta-i un termen militar), aveam tragerile la care mergeau pariurile pe băutură.

Tre' să recunosc faptul că era motivant, mai motivant decât orice frecţie militară.

Speram să ne "liberăm" de 1 iunie. Râdeam că-i ziua copilului dar noi eram militarii vajnici ai trupelor de securitate şi, pe 3 iunie, am plecat în stagiu "la comandă". Inainte am avut şi nişte verificări la care n-a fost Marcu şi nu m-a..., cum spuneam mai sus, nimeni.

Eu am fost repartizat adjunct de comandant de gardă la Penitenciarul Colibaşi, lângă Uzina de automobile Dacia, care era, şi ea, "punct strategic" (altă găselniţă de căcat a ofiţerilor ca să ne-o tragă pe nedezbrăcatelea).

Am plecat cu trenul. O rablă de tren local, între Câmpulung-Muscel şi Piteşti.

La Piteşti ne-a aşteptat maşina de alimente a puşcăriei.

Eram eu şi Legionarul. El fusese numit comandant de escortă. Măcar avea să se plimbe.

Nu ştiam nici unul dintre noi ce va fi dar eram, ca de obicei, veseli şi băuserăm.

Eu am intrat într-un program de 12 ore cu 12 ore liber şi am aflat că mai păzeam şi unicul Institut de tehnică nucleară din România.

Dăduse onoarea peste mine.

Ţineam legătura cu comandantul gărzii de acolo printro staţie radio în fonie şi vorbeam în indicative:

„Vezi că vine Vulturul! A trecut Leul pe aici, poate vine şi la tine!" Frecţii de astea.

Părea simplu dar am aflat, mai târziu, că reactorul atomic era real şi funcţional şi, cei de acolo, erau în pericol de a face copii cu capul sub braţ sau deloc.

Dimineaţa şi seara controlam deţinuţii care plecau la muncă şi-l vedeam pe Legionar. Uneori, seara, mai aducea câte o sticlă de ceva şi beam împreună.

Deţinuţii ne mai înjurau, noi îi loveam cu bocancul la fluierul piciorului sau la subţioara ambelor picioare dacă era mai grav şi totul mergea strună.

Prima surpriză am avut-o când, într-o seară, comandantul miliţienilor care păzeau poarta închisorii a vrut să-mi facă o surpriză.

A intrat în corpul de gardă şi mi-a deschis uşa de la micul meu oficiu cu o faţă cretină strigând:

- Te-am prins! Citeşti în post.

Am ridicat scurt arma, care era încărcată mereu şi am armat (aveam o schema specială pentru proşti, clănţăneam percutorul fără să dezasigur arma) şi i-am spus.

- Ie-te un miliţian inteligent, recunoaşte o poziţie favorabilă instruirii intelectuale deşi el n-are nici o legătură cu asta.

Ia ridică, tu, mânuţele alea cu care ţii puţa când faci pipi cât poţi de sus ca să nu-ţi dau o gaură exact în calapodul ăla gol pe care ţii caşcheta.

M-a privit bovin.

- Hai, nu te holba la mine ca vaca la mitralieră că trec la executare, ca să mă "esprim" în termeni militari. Suuus lăbuţele, Grivei, dacă vrei să nu ţi-o iei!

- N-ai voie...

-... Să trag în incintă. Nu-i nimic, te car afară după ce te-mpuşc.

A ridicat mâinile uimit.

- Ce te miri, mă? L-am întrebat. Cine ţi-a dat voie să intri în corpul de gardă al trupelor de securitate?

- Am venit în control.

- Mă-ta ştie? Cum să controlezi tu pe cel care are drept de viaţă şi de moarte asupra tot ce mişcă în curtea asta? Mă, plutonier majur, eu sunt cel care face şi drege

pe tot perimetrul şi, dacă nu stai la cuşca ta, ai să faci pipicaca prin mai multe găuri decât ţi-ai putea tu imagina - dacă ştii ce-nsemnă asta.

- N-ai voie. Sunt mai mare-n grad ca tine.

- Funcţia şi poziţia în care mă aflu faţă de arma asta doboară gradul şi pune uşor pistolul pe masă ca să-ţi dau drumul să pleci.

- Am să raportez, a spus, dar a pus pistolul pe masă.

L-am luat şi l-am pus în camera de muniţii. Aveam muniţie ca la balamuc. Cu noi nu se făcea economie.

La miezul nopţii mi-a venit schimbul şi am plecat la „executarea programului de somn" băga-mi-aş.

M-a trezit comandantul de companie care m-a chemat la el să mă-ntrebe de event şi, după ce i-am povestit cum devine cazul mi-a dat o ţuică şi m-a felicitat.

Partea cu drepturile din regulamentul militar o ştiam ca pe apă.

Mi-am continuat minunatul program de somn după ce am ingurgitat o formă de mâncare pe care mi-o ţinuse bucătarul (dacă-l pot numi aşa pe ăl de afuma sau aburea alimentele) oferită nouă de patria recunoscătoare că-i păzim hoţii să nu-i fure inamicul de cercetare şi diversiune dispus mascat peste tot.

Un căcănar de ofiţer cu nume de Brişcă cu sufixul escu, care terminase Cacademia Militară, a inventat un program de gardă nou şi ştiinţific de te durea burta: schimbul 1 intra în gardă de la ora 14 şi termina la ora 19 când intra schimbul 2 până la ora 22 când intra,din nou, schimbul 1 până la ora 02, după care intra schimbul 3 până la ora 7, schimbul 2 până la ora 10 şi, iar, schimbul 3 până la ora 14. Afară de ştiinţa actului sexual pervers dintre ofiţeri şi leatul „parşiv şi ticălos" eu n-am văzut alt element ştiinţific în toată schema asta.

Schimbul 1, care termina garda la ora 2 dimineaţă şi schimbul 3 care se trezea la ora 1 dimineaţă ca să intre în schimb erau sodomizaţi de-a binelea iar schimbul 2 se lăfăia în scutece.

Sigur că, armata fiind lungă, toată lumea ajungea să facă toate schimburile dar săptămâna în care erai schimbul 1 sau trei te făcea să răspunzi la întrebarea „Cum îi leatule-n armată?" cu invariabilul „Vai de scula noatră, tată".

Ca să meargă mai bine descărcarea armelor la ora 2 şi ceva mă obişnuisem (prost obicei dar eficient) să trec prin faţa armelor şi să ajut caporalul de schimb.

Într-una din dimineţi, din cauza oboselii, soldatul Onu (avea şi nume de organizaţie internaţională) n-a mai aşteptat comanda mea şi a băgat cartuş pe ţeavă vrând să facă controlul armei fără să fi scos încărcătorul. Când am făcut pasul în faţa armei lui, el era cu degetul pe trăgaci şi vedeam cum face cursa în gol (pentru cei ce nu ştiu, înainte de a declanşa percuţia, trăgaciul are o cursă în care nu se produce nimic, ca să se poată răzgândi trăgătorul) şi încărcătorul care nu era scos de la armă.

Norocul meu a fost că am avut un calm care nu mi-e propriu şi i-am spus blând:

- Stai!

Dă drumul trăgaciului.

Uşor...

Fă un pas în spate.

Dar, când pericolul nu mai era, i-am completat:

- Si-acuma, fugi...

Si a fugit, săracul. Tremura tot. A recunoscut asta a doua zi când l-am chemat să-i propun să se mute la Institut.

- E futai mai mare, i-am spus, dar nu ca cel care-l mănânci aici, după ce plec eu. Abia l-am ţinut pe Matei să nu te scoată la instrucţie azi-noapte.

Pleci azi. Spre binele tău.

Caporalul Matei, un băiat din Bucureşti, fâşneţ dar iute la furie m-a blagoslovit:

- Era să te-mpuşte şi tu-l trimiţi la bine. |ia mănâncă boiereşte, nu lături ca noi şi deţinuţii. Mâncare de domni prefesori.

- Auzi, mă, bucură-te că nu m-a împuşcat că aveaţi o mulţime de explicaţii de dat. Greşeala a fost a mea şi numai a mea. Să nu mai faceţi ca mine. Găsiţi altă metodă.

Nu cred c-au găsit. Armata îţi dă un anume sentiment al riscului. Poate, generaţiile următoare.

Într-o duminică, pe când eram la o şedinţă de prune „dă Piteşti", undeva în pădure, cu câţiva „camarazi de arme", a venit Legionarul echipat cu haine călcate, ceea ce era un eveniment, şi mi-a spus:

- Hai, mă, te fac o băută la Pitescu? (Era periculos să spui Piteşti din cauza rimei)

- Îs în papuci şi cine ştie cine mai vine.

- Ce, {arpe, eşti ud?

- Îţi dau eu bocancii, s-a oferit Matei parşiv, că-i rămânea lui mai multă băutură.

- Ai bocanci!

- Atunci, hai!

Am plecat. Pe drum am aflat că avea întâlnire cu o Puşi pe care urma s-o plimbe de mână că, mai mult... Aşa era Legionarul, un pamblicar şi un neserios desăvârşit dar simpatic, cel puţin în armată.

Ne-am îndopat cu mititei destul de dezvoltaţi şi am băut bere caramel, într-o bodegă de pe lângă gară.

La o vreme, în mod misterios, (toate se-ntâmplă misterios când eşti beat) a venit Puşi. Nu cred c-am putut s-o descriu vreodată, de parcă ar avea importanţă asta. Au plecat împreună şi eu am rămas în aşteptare.

Berea nu mai mergea de unul singur, beţia s-a instalat mai lucie ca oricând.

Am vrut să plătesc dar nu aveam suficienţi bani aşa că am lăsat centura amanet. Norocul meu că era vară şi eram în cămaşă şi pantalonii se ţineau pe mine şi fără centură.

Am plecat să-l caut.

Numai un om beat poate să caute un alt om beat, într-un oraş necunoscut, sperând să-l întâlnească.

Mi s-a părut că-l văd într-un tren.

Am urcat şi am trecut din vagon în vagon.

Trenul a plecat şi eu eram la mijlocul unui vagon. Am ajuns la uşă când trenul luase viteză.

Am sărit.

Am aterizat dureros dar m-am ridicat şi am fugit pe o stradă.

M-am trezit într-un pat. Eram pansat la piciorul stâng şi la mâna de pe aceeaşi parte.

Se pare că a fost unul din puţinele momente din viaţa mea când mi-au folosit cunoştinţele de judo. Nu mi-am spart ochelarii. Hainele erau OK deşi se vedea că fuseseră periate. In mod surprinzător, Dumnezeul omului beat fusese generos cu mine. Mai mult decât generos. N-aveam nimic rupt. Doar nişte julituri de la piatra spartă a terasamentului de cale ferată.

Nu puteam scăpa chiar nevătămat.

Prima impresie a fost că eram la arest dar patul era prea moale.

Am ieşit într-o curte.

Erau doi soţi la o masă şi o fată cu ei. Mi s-a părut frumoasă. Mai târziu voi afla că i-am făcut avansuri. Ba, chiar am vrut să mă însor cu ea. Pe loc. Norocul meu că n-aveam actele necesare şi numai carnetul de serviciu nu ajungea.

Am mulţumit şi-am plecat.

Oamenii râdeau condescendent.

M-am întors la crâşmă.

Legionarul se întorsese şi-mi recuperase centura.

Am plecat spre autobuz dar mă durea piciorul de mă, iasta, pe mine.

M-a ajutat un elev de la o şcoală de ofiţeri.

Era uman, încă.

De bani n-aveam nevoie. Transportul era gratuit, pentru militarii în termen.

Am luat-o prin pădure.

- Stai, cine vine?

- Mă-ta, şi taci că te ia dracu'.

- Tov. fruntaş, îi bai, că-s viniţi de la batalion, îi inspecţie.

- Hait, am belit-o şi n-am cui, am belit-o codrului...

- Aşa cred şi eu.

- Nu cobi, leat, că macar mâine şi tot mai sunt comandant de gardă.

- Ţeles, 'trăiţi.

- Ia pe loc repaus şi fă o cruce mare că dracu'i bătrân...

Dacă aş spune că ştiu cum m-am strecurat în dormitor aş mânca rezerva de fecale a unui oraş, drept pentru care nu spun decât că am avut un noroc de parcă o mâncasem deja. Oricum, îmi puţea gura de la băutură şi ţigări şi n-am de unde şti ce-am mai făcut.

Cert e că mi-am scos bocancii. Mi-am tras pătura pe cap şi am auzit vocea peltică a căpitanului Ilie:

- Unde-i teristu'?

- Are program de somn. Intră la ora 23 în schimb.

Nici măcar nu ştiu dacă respiram. Dar cui păsa a ce miros din moment ce eram în pat?

- Să-l scol?

Am avut un semiatac de cord.

- Nu, lasă-l, mai are puţin.

Pentru sugestia cu sculatul (de parcă-aş fi fost o sulă) Anica mi-a făcut prima parte din serviciu şi am intrat în post la trei.

A fost un motiv minunat de-al ierta. Oricum îl iertam la o ţuică.

A doua zi, zâmbitor de ca şi cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic, Legionarul mi-a adus centura.

- Nu te-a violat nimeni, cât ţi-a lipsit centura de castitate? Armata are nevoie de tine virgin. Pe mine m-a spurcat Puşi.

Pe moment l-am crezut. Acum am mari îndoieli dar ce mai contează?

- Bă, scursură Legionaro-sovietică, când mai pleci cu materialul de labă, aiurea-n târg, nu uita să laşi bani de băutură că nu m-ai chemat să-ţi strâng sământa de pe garduri.

- Nu, mă pârlitule, tu o căutai în tren.

- Nu eu te căutam ci nevoia de bere. Voiam o bere pentru calu' meu.

- Dacă te-apuci de cascadorii fă-o când eşti treaz. Si leagă-ţi centura de gât.

- Dacă făceam asta treaz, eram la cimitir şi găseau ăştia ceva să-mi facă ruşinea de a mă răngui ca sublocotenet post-mortem (auzi, sub-locotenent, ăsta-i loc de femeie, mai bine sergent major, ăsta măcar e deasupra).

- {arpe, mă dezamăgeşti profund.

- Aş fi preferat propizdă dar e opţia ta. Ce dracu căutau ăia de la batalion aici? Dacă întârziam cinci minute mă ghiceau.

- Ai noroc, prostu' dracului.

- Iţi răspund în două cuvinte: sic-tir.

Discuţia s-a desfăşurat preţ de câteva gâturi de tărie, ce-aveam şi eu prin fişetul cu muniţie.

N-a plecat bine că a venit Căpitanul Stancu.

- Miroşi a alcool, teristule.

- Era mai bine dacă miroseam a prost?

- Nu, dar, când mai faci escapade prin Piteşti, stai departe de rudele mele sau nu le mai spune unde faci armata. M-a rugat nepoată-mea să te iert. Să ştii că-i măritată c-un student la mecanică fină.

- Care-o să lucreze la Mija 3? (Mija 3 era cea mai nouă dintre uzinele de armament pe care le păzea batalionul nostru)

- Bă, suflete, tu eşti perspicace dar te joci cu focul.

- Iertaţi-mă, sunt mahmur. Nu gândesc prea bine

- Bine, hai să bem ceva să ne dregem. Si eu am avut meci azi noapte. După inspecţie.

- Dacă tot miros, o să iau un pic. Frumoasă nepoata.

- Îţi dau o învoire să-ţi ceri scuze şi s-o vezi mai bine. E şi bărbată-su acasă de azi.

- Asta-i tortură. Nu se pedepseşte de lege?

- Aici e dreptul comun, prima ta disciplină. Ai observat că deţinuţii ar avea ceva drepturi?

- Nu, dar eu sunt comandantul gărzii.

- Si care-i diferenţa?

- Car arma.

- Ai umor.

- Dacă n-aveaţi dumneavoastră umor al meu se consuma la arest.

- Nu te trimit eu la odihnă, banditule.

- Mai daţi un gât pe chestia asta. Nu ştiţi ce-aş fi în stare să fac pentru cinci zilişoare de somn pe ţambal.

- Avem oameni puţini şi obiective multe iar tu eşti numai nebun nu prost.

- Mersi, mă duc la post că poate atacă cineva ITN-ul şi eu nu-s acolo să aud cum murim.

Dovada că nimeni n-a respectat regula descărcatului armelor este că nici măcar eu n-am făcut-o. Am zis că nu se poate întâmpla de două ori. Nu s-a întâmplat dar am avut surpriza ca, tot într-o noapte, şi tot la schimbul de ora 2 să constat că puşcaşul mitralior n-avea un cartuş.

Am numărat de mai multe ori.

Nu era şi pace.

L-am sculat pe Anica să numărăm muniţia din camera de muniţii.

Să nu credeţi că era foarte greu, muniţia de serviciu era pusă pe lame metalice de câte 10 cartuşe. Era mai uşor şi la încărcat armele.

Primise toate cartuşele la intrarea în schimb.

L-am sculat pe căpitan care era de permanenţă (iar plecase Ceuşescu undeva sau venise careva din vreo ţară bananieră să mulţumească pentru hăinuţe şi papa bun).

- Ai belit-o, teristule. Parcă te văd făcând armata cu arme de lemn. Sau te procopseşti c-un loc de veci pe Transfăgărăşan. Dacă-l găseşte mâine vreun deţinut şi-l pocneşte vezi cum arată Tribunalul Militar.

- Nu-s eu vinovat. Nenorocitul ăsta e. Dar uitaţi-vă ce portîncărcătoare avem. Parcă-s plase de pescuit balene. Cu dotarea asta mă mir că nu le-a pierdut pe toate. Şi-i mai mănâncă-n cur pe caporalii de schimb să-i aducă la rastel în pas de defilare la ora asta din noapte.

- Dotarea trupelor de elită ale Patriei noastre nu-i subiect de discuţie. Ştii că avem cele mai bune dotări.

- Da, unii dintre noi avem scula mare.

- Mă, tu vrei să-ajungi la CI-st?

- Dacă vrea el s-ajungă la mine, oricum am păcate cât să mă dea afară din ţară. Dacă puneţi o vorbă bună, să nu mă trimită în Rusia că nu vreau să mă credă lumea nebun.

- Trebuia să-l pui să-şi cârpească portul.

- Ce să cârpească? Care port?

- Vezi, tu, mâine, dacă nu găsim cartuşul, când or veni îngălaţii ăia de la batalion.

- Atunci chiar că m-am ars. Simt că-mi iese fum din cur sau mă doare acolo de ei.

- Pierzi examenul de la facultate şi nu se intră uşor la Drept.

- Pierd, câştig, negustor mă numesc. Nu pot să-l las pe pulică singur în asta. Avem toţi o parte de vină.

- Si eu?

- Dacă o simţiţi, aveţi, dacă nu, nu. Sunteţi ofiţer şi n-aveţi nici o răspundere, eu sunt comandantul gărzii şi, în serviciul meu s-a întâmplat minunea. Eu răspund de tot. Am citit regulamentul, ştiu ce sunt şi de ce răspund. Muniţia mea, gestiunea mea, boul meu, eu răspund.

Am tot înconjurat perimetrul ca popa biserica în noaptea de Inviere până ce unul cu ochi mai ageri a găsit cartuşul în iarbă. I-a văzut capsa care era roşie. Cartuşele de gardă aveau tuburi verzi.

Am respirat cu toţii uşuraţi.

Căpitanul mi-a spus, râzând, când am rămas numai noi.

- Nu te lăsam în căcat,omule, dar ţi-ai meritat duşul. Uite, am aici o ladă cu muniţie de gardă desertizată. D-aia n-am dat-o pe toată la trageri. Mai înlocuim când se pierd. Escortele mi-au pierdut o mulţime. Si ştii că mai zboară şi la controlul armamentului când doarme leatul cu mâna pe trăgaci.

- Ştiu dar m-am gândit că nu vi-s prea simpatic de la chestia cu nepoata şi nici nu ştiu eu să mă fac iubit de superiori.

- Eşti mai simpatic decât alţii. Si nepoată-mea, dacă nu era măritată...

- Măcar să nu venit ăla-n permisie...

- Hai sictir şi hai să bem o ţuică.

- Să trăiţi, conaşule. Servesc patria. Pe stâgul şi beau pentru liberare şi pentru momentul în care n-o să mai aud de uniformă.

- Ai s-auzi, că nu te lasă ăştia aşa uşor. Vă convoacă anual cu scoatere din producţie şi-o să-ţi blestemi zilele la Grădiştea la antrenamente. Si tu ai armată pe viaţă. Patria nu te lasă să trăieşti dacă nu mori pentru ea.

- Frecţii, îmi pierd eu dosarul. Numa' s-ajung acasă.

- Tu subestimezi securitatea statului.

- Ea mă subestimează pe mine.

Si chiar mi-am făcut pierdut dosarul până la loviluţia sau poluţia sau ce-a fost în '89.

Am băut mult.

Ne-am imbătat amâdoi dar nu ne mai păsa. Era evident că eu luam toate şuturile în cur şi ... ce mai urma dar era comandantul companiei şi nu suna bine nici la dosarul lui. Si, nici pe el, nu-l prea iubeau superiorii.

Nu mai ştiu când, la momentul în care se aduceau deţinuţii să cureţe cartofii şi să pregătească alimentele pentru festinul nostru comun l-am văzut pe-un băiat de seama mea şi l-am întrebat cu oarecare simpatie:

- Ce-ai făcut, mă, ai furat?

- Am futut, mi-a răspuns el.

Nu mai ştiu cum m-au luat colegii mei de pe el. L-am bătut de l-am rupt.

Nimeni n-a raportat.

Nici ceilalţi deţinuţi nu-i iubeau pe violatori.

De altfel, eram prietenos cu deţinuţii. Plăteau pentru faptele lor şi nu eram eu pus să le fac pedeapsa mai grea.

Spre exemplu, electricianul care verifica proiectoarele de pe perimetru era un deţinut „la liber" (adică avea voie să umble fără escortă la muncile impuse) dar, când verifica luminile era în contact cu santinelele şi trebuia să-l însoţesc.

Era un om minunat şi serios aşa că i-am spus.

- Uite cum stă treaba, mie mi-e ruşine să te duc cu arma la cur pe perimetru şi mi-e şi lene. Pleci, mă sună santinela din fiecare post şi vii să te bag la loc.

Uneori îi mai dădeam una mică înainte de a-l duce la poartă unde-l preluau „bleujandarmii" sau blenoragiile alea de miliţieni cu care nu m-am înţeles neam.

Căpitanul s-a ţinut de cuvânt. Mi-a dat permisie într-o după-amiază.

M-am dus la Piteşti. Am cerut scuze fetei care mi-a replicat că n-a fost nimic. Am băut o ţuică autohtonă cu soţul viitor fabricant de arme şi am plecat să mă plimb.

Modelul permisiei de după-amiază mi-a sugerat şi mie o boacănă.

Aveam un soldat din Piteşti. Venise de la ITN, în locul lui Onu şi se lăuda că are un disc (pe-atunci erau discuri de vinil) cu Deep Purple, parcă „In Rock” pe care era şi Sweet Child In Time, preferata mea.

I-am dat drumul, pe barba mea, să se ducă acasă, să aducă discul, să-l ascult la pick-up-ul din dotare.

A-ntârziat şi se-apropia ora apelului de seară.

De data asta am crezut că nu mai scap. Aveau să vină de la Batalion.

Era dezertare.

Din obiectiv de importanţă deosebită.

Eram în budă, mult peste cap.

Am plecat pe perimetru, într-o ultimă inspecţie.

Dacă mă tăia cineva, nu curgea sânge. Mă şi vedeam condamnat şi fără speranţa de a mai putea să dau vreodată examen la Drept.

La capătul celălalt al perimetrului, când arătam mai pleoştit ca Guffy, am auzit Sweet Child In Time.

Venise şi pusese pick-up-ul în geam şi-mi pusese melodia mea preferată.

A devenit şi mai preferată pentru mirosul de libertate care mi l-a adus.

Metodele mele mai blânde mi-au adus şi neplăceri.

Un soldat, căţelar, gălăţean ca şi mine, încurajat de relaţia bună dintre noi a făcut o glumă pe care o puteam regreta amândoi.

Eram, seara, la descărcatul armamentului unui schimb. El venise din escortă şi-şi băga căţeaua de urmărire în padoc. Câinii de urmărire sunt foarte agili şi foarte violenţi iar căţeaua lui era cea mai...

A asmuţit-o pe mine şi căţeaua a pornit prompt, cum era învăţată.

Am armat scurt şi-am ridicat, o idee, arma în poziţie de tragere.

El s-a panicat şi striga înebunit:

- Nu, nu, nu.

Dar căţeaua pornise şi nu mai putea să se oprească. Dealtfel s-a oprit cu colţii în piciorul meu. Nu m-a muşcat, doar m-a lovit cu colţii.

Nici eu n-am împuşcat-o deşi a lipsit doat puţin.

- S-o-ncalec pe mă-ta, avorton nenorocit, numa' aşa poate avea şi biata femeie, un copil cu creier.

Ce puşca mea ai gândit?

Eram să distrug bunul trupelor de elită ale patriei şi, cred că, te făceam şi pe tine îngeraş.

- A fost o glumă. Ziceai că nu te temi de câini.

- M-ai văzut pe mine speriat?

Animal prost. Nu mă refer la câine care murea de pomană.

- Dar...

- Dar, mâine ai instrucţie etapa soldat, pe platoul din faţa corpului de gardă. Cu mine. Iţi sugerez să citeşti regulamentul militar ca să nu crezi că-ţi voi da vreo comandă care să nu fie prevăzută. Orele 16-18.

- 'Nţeles, trăiţi!

A crezut că-i oglumă.

După cele două ore n-a mai crezut în glume despre armată.

Mi-a fost milă de el şi, la plecare, i-am dat ce-aveam mai bun din ţinuta mea. Ale lor erau vai de lume.

Si, deodată, am plecat la batalion.

Nici n-am ştiut când a trecut.

Cred că, într-un mod pervers, începuse să-mi placă.

În tren cântam cântecele cretine de armată şi beam.

Oamenii ne priveau condescendent şi cu oarecare teamă. Eram înarmaţi şi beţi şi foarte printre ei. Ei nu făceau diferenţa între arme cu şi fără muniţie. Erau arme. Si noi le aveam.

Ai dracului civili.

Începusem să urâm civilii pe care trebuia să-i apărăm de duşmani.

Poate pentru femeile lor înflorate de vară... Poate pentru că noi ne dezumanizaserăm... Poate degeaba.

Cu siguranţă, degeaba.

La unitate am povestit cum a fost la obiective.

Am băut şi-am povestit.

Profesorul fusese în pază la barajul Vidraru, construit proaspăt şi obiectiv militar.

- Băi, să mă bată sora lu' Mantu cu scândura de la pat, leatul parşiv şi ticălos e leat parşiv şi ticălos.

Fiţi atenţi!

Mă frecam pe burtă, după ce mâncasem din coletul primit de unul dintre ei, când auzim o „puşcătură". Hait, mi-am zis, ne-atacă teroriştii! Ne-am căcat pe noi! Mamă, vin acasă în sicriu de plumb şi, spre ruşinea mea, sublocotenet.

Îmi iau arma. Dau alarma. Adun schimburile libere. Şi impart. Şi socotesc.Toate alea.

De unde s-a auzit.

De la postul de sus, de pe munte.

Până acolo erau nu ştiu câte sute de trepte, c-am uitat, nu c-aş fi ştiut vreodată dar se vehicula un număr impresionant.

Urcăm prin tufişuri. Dispuşi mascat, cum ne-au învăţat minunaţii noştri gradaţi şi ofiţeri, băga-i-aş...

Eram cu bucile strânse de nu încăpea un ac, dacă era un poponar pe-acolo ne lua drept virgini, şi simţeam misiunea de ne treceau toate alea.

Ne-am zgâriat, ne-am alea, alea, am transpirat ca vitele dar am ajuns sus.

M-am ridicat uşor, eram comandantul gărzii, ce coiţele lui Mielu?

Arma la ochi. Am scrutat orizontul. Am încercat să determin unde era inamicul de cercetare şi „divertisment".

Pula.

Când mă uit la foişor, santinela mea fuma liniştită.

Era viu.

Era el.

Cum dracu'?

M-am apropiat uşor.

L-am strigat şi s-a făcut că mă somează (Stai cine vine? Mă-ta).

I-am dat parola.

Mă băieţi, totul ca la carte.

M-apropii de post şi-l întreb dacă a tras vreun cartuş. Zice că nu.

Mamă, nu mai vin acasă în sicriu de plumb. Pregăteşte cămaşa de forţă, că nu mai dorm în pijama.

Întreb pe ăilalţi dacă am înebunit, da' zic şi ei ca mine. Şi ei au auzit împuşcătură.

Îl mai întreb odată pe embrionul ăla eclozat prematur şi el zice că n-a tras. {i nici n-a auzit poc.

Cine mă-sa a tras?

Sau s-a băşit un urs.

:i verific încărcătoarele.

La receptor bine, la fereastra de control bine.

Trebuie descăcat.

Schimbul lui rămăsese la paza corpului de gardă.

Mă duc să-l aduc. Parcă nu puteam să-l schimb cu unul dintre cei de-acolo. Ce penisul lu' Taica, respectăm foaia de stare a gărzii.

Cobor nu'şcâte trepte.Urc nu'şcâte trepte.

Ca-n bancul cu negrul şi cu blonda de la etajul 30 al blocului fără lift (ştiţi nu, unu' vedea de la geam o blondă mişto care se dezbrăca la etajul 30 al blocului de vizavi şi nu mergeau lifturile la niciunul dintre blocuri, blonda-i face semn şi el coboară 30 de etaje urcă 30 de etaje şi sună. Iese un negru. El întreabă dacă acolo stă o blondă şi ăla-i zice că nu. Coboară, urcă, iar vede blonda care-i face semn. Coboară, urcă, sună şi iese blonda. Atunci el întreabă „Aici stă un negru?”).

Îl schimb din post cu tot tarhatul.

Cobor nu'şcâte trepte.

:i descarc arma şi, ce credeţi? în locul unui cartuş avea pus cotorul de la pieptene.

L-am tocat şi eu. L-au tocat şi caporalii de schimb şi comandantul de pluton dar am scos un cartuş desertizat şi l-am pus la loc. L-am trimis la Transfăgărăşan. Dacă moare acolo va primi onoruri militare. Dar unii mai scapă.

Trăsese, cum a recunoscut, pe strada de pe baraj, că i-a părut că mişcă ceva.

Bine că nu mişcase. Sau c-a tras el prost.

Porcu iar avusese noroc. Petrochimia. Lux. Oraş zilnic.

Dar una dintre santinelele lui s-a-ntins să tragă cu arma, un cablu care atârna pe lângă foişorul în care făcea pază.

Era de la reţeaua de înaltă tensiune.

A scăpat cu viaţă dar i-au sărit tălpile de la bocanci şi-a făcut o gaură în podeaua foişorului.

{i tot aşa da' nu-mi mai amintesc decât că Piţi, care fusese la Penitenciarul din Haimanale (I.L. Caragiale) a primt o replică memorabilă de la un deţinut pe care l-a întrebat dacă furase oareşce:

- Ascultă, bă, eu îs criminal nu sunt hoţ.

HO}UL

Hoţul, dragă, al meu, pretine, are, pe undeva, rolul de a realiza un echilibru social. El demonstrează că, fiecare om, poate trăi şi cu mai puţin decât are.

Deci, poate fi considerat un rău necesar.

In comparaţie cu el, suntem buni cu toate că în fiecare dintre noi se ascunde un instinct micuţ de hoţ.

Cine se poate lăuda că n-a furat nimic în viaţă?

El dă de treabă poliţiştilor care trebuie să aibă, şi ei, un serviciu.

Hoţul se hrăneşte din ceea ce fură.

Criminalul ucide spre a-şi potoli un instinct atavic, instinct care ar trebui depăşit pentru ca întreaga rasă să evolueze.

Evoluţia speciei ar trebui să însemne spiritualizare. Sublimare în spirit.

Aşa cred.

În aceste condiţii criminalul este retrograd. El nu şi-a învins, încă, instinctul atavic de a ucide fără a se hrăni cu pada lui.

Am putea concluziona că hoţul este un rău necesar iar criminalul este răul însuşi.

Da, este o ipoteză de lucru dar, nu cumva, criminalul este un factor de reglare demografică?

De ce, omenirea, consideră că uciderea oamenilor în conflagraţii de orice fel este justificată şi crima individuală nu?

Pentru că există o motivaţie chiar penibilă ca diferenţa de rasă sau de religie?

În orice mod ar ucide, criminalul este răul absolut.

12.

„ONORATE INAMIC, SPERĂM CĂ, PENTRU A VĂ RETRAGE, NU VA MAI FI NECESAR ŞI UN PENULTIMATUM"

- Scoală, Legiune, s-apropie cineva!

- Lasă-l, mă, c-o veni omul de la muncă sau de unde-o fo' plecat. Te-o tâmpit armata, total.

- Bă, Rubaşcă verde, dacă află comenduirea că a trecut cineva neidentificat prin căcatul nostru de blocadă sau ce-o mai fi şi asta, nu mai pupăm liberare şi n-am chef să mă-nec precum tuciuriul la mal. Mă ştii că-s antiseminţiit.

- Apărhaidule, du-te, las că belesc eu ochii pe potecuţă poate pică vreo mândruţă.

- Si ce să-i faci, mă? S-o pupi în cur? Că, la câtă bromură ai băut, nu ţi se mai scoală pâna la pensie, şi-atunci degeaba se mai scoală.

- Ce ştii tu despre dragostea platonică? Filosof de doi bani şi trei rachiuri.

- Să te fac. Ultimul cuvânt a fost în engleză.

- Tăt bou eşti. Parc-ai fi bunicu'. Mai aştepţi americanii.

- În rusă nu se potriveşte. Şi ştii şi tu că exersăm numa' pe inamici de cercetare şi diversiune care vin din

est. Ce pula mea, au făcut americanii schimb de locuinţă cu ruşii? Partidul le-a aprobat?

- Calc-o, că trec ăia până afli tu ce şi cum.

Am mers, câteva sute de metri târâş apoi am alergat cu arma-n cumpănire alte câteva sute de metri până la liziera pădurii.

La biută era lumină ca-n beci.

Aşteptam, una cu pământul.

Pentru o clipă, am încercat o senzaţie de teamă. Dacă era unul dintre evadaţi...

N-am eu „norocul" ăsta. Dar, totuşi, mi-am desfăcut capsa de la baionetă şi mi-am pus arma la piept. Tot n-am băgat cartuş pe ţeavă.

Lumina lanternei celui care venea se vedea, deja, dansând.

O clipă, mi-a fost tare frig după care totul a devenit rutină.

Când a ajuns în dreptul meu, am şoptit:

- Stai! Nu te speria dar nu face mişcări bruşte. E un control de rutină.

Lanterna a căzut în noroi şi eu am tras baioneta, scurt dar...abia am apucat să prind, cu stânga silueta care cădea şi ea după lanternă.

Era moale şi mirosea plăcut. Era o fată cam de vârsta mea.

Leşinase.

Brusc, am realizat hilarul situaţiei. Mă pregăteam să capturez o fătucă şi s-o dau drept deţinut periculos şi înarmat.

Mi-am băgat baioneta-n teacă şi sunetul metalic mi-a trezit o senzaţie de putere.

Băga-mi-aş, tocmai eu care condamnam violul...

Fii civilizat, eşti om nu?

Am prins-o mai bine. Nu era grea. Sau nu mi se părea mie.

Am pălmuit-o uşor.

Cred că se trezise mai înainte. Uitasem cum sunt femeile.

- Hei,trezeşte-te. Ce, mama dracului, cauţi, la ora asta, prin pădure? Că doar nu-i noaptea ielelor şi nici nu cred în Zâna Pădurii.

- A...am fost la o petrecere.

-{i nu plecaşi cu cineva?

- Ba da dar s-a îmbătat ca un porc şi... am pus pariu că ajung singură acasă...că nu mi-e frică.

- Ai leşinat cu mult curaj, trebuie s-o recunosc. De mult n-am mai văzut aşa un leşin vitejesc. Cred că de când eram Burebista sau mai devreme, nu-mi amintesc prea bine.{i vorbeşte în şoaptă, ca mine, că, dacă vine vreun ofiţer, ajungi acasă prin secţia de miliţie deşi este evident că nu eşti deţinut şi nu eşti bărbat dar mai poţi să ştii, trebuie să fim precauţi şi ofiţerii nu ştiu multă carte numa' regulamentul militar cu care ne fac nouă ceva cu un nume care nici vouă nu vă place să-l auziţi. Ştii chestia aia:

> „Nu te pune, mă, cu meliţia, meliţia,
> Că te bagă, mă, la gherlă, la gherlă,
> C-aşa e ei, deştepţi foc."

-Tu cine eşti, pari soldat.

- Nimeni nu-i ca pare-a fi. Eu vin de la carnaval şi-am rămas deghizat aşa de nouă luni încoace. O gestaţie completă.

- Cum de n-ai încercat să mă pipăi sau să mă săruţi?

- Să lăsăm astea că-mi vine să te... Nu m-am abrutizat complet. Sunt terist, am reuşit la drept şi mi-am dorit asta. N-am dat la altă facultate. Mai am urme fine de

principii dar, dacă mai ţine armata... Nu, nu-ţi face griji, seara asta mai suport. Dar am o veste bună şi una rea. Ţi-o spun pe aia rea întâi: au evadat vreo şase deţinuţi. Agravanta este că au şi două pistoale mitralieră luate de la escorte. Cu muniţie. Nu prea ştiu ei să le folosească la foc automat dar merge şi la foc cu foc. Vestea bună e că, dacă-i cauţi, ei s-ar putea să te pipăie şi chiar ...să nu fie civilizaţi.

- Nu-mi strica impresia primă şi nu deveni măgar.

- {tiam că toţi bărbaţii sunt porci. Dacă speri ceva cu măgarul să ştii că n-am nici urechile nici alte organe considerabil de lungi.

- Uite, vezi?

- Da, văd că m-ai provocat. Eu sunt o victimă a sistemului. Mi-am început facultatea cu cursurile sau mai bine zis cu scursurile de drept comun şi-acu' umblu noaptea prin pădure şi sperii fetele. Şi nici măcar nu le fac plăcerea unui viol.

- Vezi, acu chiar eşti măgar.

- Ai prins glas. Nu de mult concurai cu Cleopatra după ce şi-a băgat mâna în coşul cu şerpi şi acu' nu-ţi mai tace guriţa.

- Suntem cult.

- Suntem mult şi multe. Da', ia, taci că mai vine un client. Poate-i f'un băiat cu hăinuţe vărgate să-l rog să te ducă până acasă. Ştii, sunt băieţi buni... Unii. Poate nici nu te omoară de tot. Du-te după copacul ăla şi nu răsufli.

S-a supus.

Mă dădui eu mare dar eram cu morcovu'n „arrier”. Faci pe grozavul la fete când eşti la un ceai (cu părul bălai) nu în pădure cu perspectiva de a întâlni deţinuţi evadaţi şi înarmaţi pe deasupra (pe deasupra, pe dedesubt puţea cam nasol).

Dacă era un evadat şi-l scăpam, cum explicam prezenţă gagicii? Şi, dacă-l prindeam...

Când e să fie de căcat e de căcat rău!

Dar când nu-i, nu-i.

Era un cetăţean în vârstă.

-Stai, nu mi te speria. E-un control de rutină. Daţi-mi actele fără mişcări bruşte.

- Hait, bătute-ar, ce m-ai speriat. Poftim.

- Mulţam fain. Dar acu' te rog, şi eu, ceva: Am aicea o fătucă. Vino, te rog! O iei şi pe ea până-n oraş că i-or rupe câinii ciorapii şi-i păcat de ei că-s de mătase şi-o dat o căruţă de parale pe ei şi mai are şi două picioare băgate-n ei.

- Ha,ha,ha! Ai umor. Te credeam civilizat dar tot un porc de soldat eşti.

- {tiu, draga mea Zână a Padurii, tu-l aşteptai pe Făt Frumos da' nu-s eu acela şi nici mă-sa nu-s. Mulţumesc, tată, şi, dacă nu te superi, du-o cât mai aproape de casă şi, dacă-i vezi părinţii, roagă-i din partea mea să-i tragă un toc de bătaie şi s-o lege de stâlpul prispei.

- Bădăranule!

- Eşti mai frumoasă când te-nfurii dar eu servesc patria, pe stângul. {i,momentan, am să servesc un coniac. Vrei, taică?

A vrut. Era şi el speriat şi nedumerit.

- Mulţam fain. Rămân dator.

- Sper să plec acasă înainte de a-ţi achita mata datoria.

- Mai eşti şi beţivan, zise micuţa.

- Mă copleşeşti cu complimentele. O s-ajung un încrezut.

Dar, apropo, cum ţi-ai dat seama că sunt beţiv?

A scos limba şi s-a-ntors cu spatele.

- Mergeţi cu Dumnezeu, le-am zis cam împotriva politicii partidului da'n Constituţie scria „căcultu'i" liber. Cine-o mai fi fost şi „căcultu”. Cred că era rudă cu Colocaii din Scrisoarea a treia a lui Eminescu, versul „Colocaii se răstoarnă".

M-am intors brusc şi am plecat în ploaie.

A dracului muiere, ce m-a încălzit.

Armata dracului. :mi pierd şi ultimile urme de decenţă. Asta-i numai pentru mine.

Am mai băut un gât de coniac dar mersul prin ploaie, instrucţia şi antrenamentele intense şi ultimii metri de târâş în susul pantei m-au făcut să nu simt nimic.

Legionarul dormea dus.

I-am pus bidonul la gură şi a băut şi-n somn, nemernicul.

- Bă, tu sugi... hai să zic, ca la ţâţa lui Puşi, deşi... cu-atâta armată...Cine drâmba mea îmi acoperea curu' dacă în locul unei puţe alintate şi-a unui moş era unul dintre evadaţi?

- Bă Râmă, spatele ţi-l păzeşti singur cum te-am învăţat, nu scapi săpunul la duş, nu stai cu spatele la deţinuţii evadaţi că-i bagi la idei şi-n general, nu te-apleci când se trage, că-n armată e mai mult futai decât muniţie. Ce? Puţă? Te scap o clipă din ochi şi tu te dai la gagici. Eu te raportez lu' Mutu. Futălăule! Cum a fost?

I-am povestit făcând pe grozavul dar mi-am dat seama că încălcasem o sută de ordine directe, indirecte şi prevederi regulamentare.

- Mă, tu ai visat puţa şi sper că nu i-ai tras-o lu' Tataia.

- Aşa o fi, dacă zici tu, că prea zici cu foc. Dar era o fătucă fâşneaţă care pariase că trece singură pădurea şi i-am predat-o moşului s-o ducă acasă.

- Ce să facă, mă? Tu ai auzit de femeia regimentului? Asta trebuia făcut cu ea. Nu mă enerva că te pun să-i ţii locul.

- Cum era?

- Bunuţă, caldă, mirosea frumos a femeie, cred că era frumoasă.

- Boul dracului. Cine m-a dat cu un idiot ca tine?

- Cre' că mă-ta. Eu îs civilizat, mă secătură.

- E nevoie şi de civilizaţi că altfel noi, ăştilalţi, ar trebui să ne mulţumim numa' cu femeile noastre şi n-ar mai creşte populaţia ţării. Mai dă un gât că m-ai supărat.

- Bea, mă, că te cinstesc eu.

- E normal să mă cinsteşti, Reptilă chioară, tu, la frig, ai reacţii încete. Să laşi o femeie. Pe vremea asta.

-Taci, vine Buldi. Fă-l tu că eu nu mai am timp.

- Stai, cine vine? şuieră Legionarul.

Buldi s-a oprit indecis.

- Ce ai, mă, te-ai cretinizat?

Stai că trag, continuă Legionarul, armând cu siguranţa pusă.

- Nu te juca la armă! Bă, ţi-i rău?

- Nu mă joc şi dă parola, patrupedule, altfel blana ta ajunge mănuşi pentru capitalişti.

- S-o-ncalec pe Puşi!

- Corect, faci progrese. O să propunem să rămâi în armată drept câine de pază, e mai bine decât cotarlă în mahalaua }icăului din Iaşi cu frica de hingheri. Zi şi tu, mă {arpe, are şi el un suflet. Aici îi dau mâncare, poate-l şi castrează să nu se chinuie şi are siguranţa zilei de mâine şi onoarea de a servi, pe vecie, trupele de elită ale patriei.

- Voi sunteţi beţi.

- Bă, laba asta tristă e capabilă de consideraţiuni şi constatări personale. 'Te-n PM asta înseamnă pistol mitralieră nu porcăria la care te-ai gândit tu, perversule.

- Dacă nu sunteţi beţi, daţi-mi şi mie un gât de coniac.

- Suntem beţi tun.

- Eram sigur c-o să recunoaşteţi. Porcu a zis că, deşi îi va fi ruşine să se prezinte la raport cu scalpurile voastre jalnice, vi le ia dacă nu-i trimiteţi alcool.

- Da' ce suntem noi? Vinalcool? }i-am spus eu că ăsta-i tolomac? Îmi iau înapoi toate laudele de până acum. Tu ai vărsat alcoolul şi-ai pus apă-n bidon. |sta-i sacrilegiu. Te excomunicăm. Te orice numa' nu-ţi dăm un gram. E prohibiţie, bă grupă Rangers cu „câne" sau câne fără alcool, ce eşti. Ce vrei? Potaia tot potaie. Dacă era Saint Bernard! Ăia preţuiesc alcoolul d'aia au nume de sfinţi.

- N-am risipit nimic da'i incorect ca noi s-avem un bidon la patru oameni şi voi doi două bidoane.

- Pardon, trei oameni şi-un câine. Iar tu trebuia să faci aport stăpânilor tăi cu alcool nu cu beţe pişate din pădure.

-Dă, bă, alcoolu' că mă-mpuşcă Porcu.

- Ia un gât.

- Ete, mă, oaia junior suge la două mă-sa.

- Ce oaie, ăsta-i javră şi o suge pe-a lui. Dă, bă,bidonu că l-ai infectat. Norocul nostru că-i alcool bun şi dezinfectează.

- Javra dracului! Pumnul sunase sec.

- Daţi, mă cretiozaurilor, alcoolul că vă linşează clasa muncitoare însetată.

- Bine, vină la tata să-ţi dea, zise Legionarul căutându-se la prohab. Reciclăm, facem economii, asigurăm victoria socialismului.

- Dacă dai în mine, nici asta nu mai vezi.

Dum-dum. Doi pumni.

- Hai, că-ţi dau eu!

S-a-ntors furios dar s-a calmat când a văzut că scot bidonul.

- Vezi? Asta-i rezonabil.

- Hai! Fă aport la Porcu, că i se usucă limbricii în stomac de sete, teniile cred că s-au ofilit deja şi tu eşti cel mai mare transmiţător de boli la om şi animale, cum am citit eu într-o carte.

- Pare plin.

- Eu n-am prea băut.

- Ia să beau eu o gură, să mă asigur, că ăia, oricum, or să mă acuze de asta. Îs uscaţi cu toată ploaia asta, iască. Ce dracu'i asta? Dinamită?

- Pălincă sau ceva de Buzescu (nu se putea pronunţa Buzău, de rimă) că eu muncesc, nu frec pietrele la remi ca voi. În armata română, orientarea este totul. Dacă mă lăsam în baza unora ca tine ajungeam instant sergent şi beam apa de izvor de nici de mă-ta nu-mi mai era dor sau apa minerală de care nu te doare capul dar nici... alte organe nu mai funcţionează în parametrii normali.

- {tii că-i bună? M-a-ncălzit.

- Vezi că-n cantităţi nu foarte mari îţi taie picioarele de nu mai ajungi la Porcu cu aghiazma şi cred că mai bine-ţi sapi mormântul cu lopăţica ta proprie şi te-aşezi cuminte în el că viaţa ta pe pământ va deveni un calvar. {i, dacă te miroase Mutu, când îi vorbeşti la microfon sau la ce-ţi dă el, ajungem direct la Bistriţa Năsăud şi ne continuăm instrucţia cu lemne de foc şi cu turtoi la fiecare masă.

- N-ai tu grijă.

- Ia zi, Ogarul meu jigărit, ce zic alde Alexandrii Macedoni de cum au evadat ăştia din penitenciar imediat după plecarea noastră glorioasă.

- Cică erau pregătiţi dinainte. :şi făcuseră cuţite din cozi de linguri şi furculiţe, două boxere din robineţi. I-a condus un fost maior de miliţie condamnat pentru tâlhărie

şi viol. Escorta n-a pus gardul despărţitor şi nici n-au făcut controlul la poartă.

- Vezi de ce-i pipăiam eu pe toţi de-mi luam o tonă de puli în gură?

Au atacat escorta. {oferul a scos cheile din contact şi le-a aruncat pe geam. E mort. Puşcaşul mitralior are vreo treizeci de-nţepături de cuţit în spate dar nu i-au putut lua arma. Au luat două pistoale mitralieră cu încărcător. N-au rezervă de muniţie şi nici nu ştiu să tragă la foc automat.

Caporalul Matei...

- A fost caporal de schimb şi-a vrut la escorte, era isteţ, din Bucureşti, un pic ţigănos...

A fost înjunghiat în mâna stângă şi-n omoplat dar a oprit un IMS şi, agăţat de portieră, i-a secerat la picioare. Şase au scăpat pe câmp printre ţărani. Ai noştri n-au mai putut trage şi ţăranii credeau că-i o aplicaţie mai de spectacol. Râdeau.

- La câte reprezentaţii le dăm, concurăm Teatrul Naţional. Cum, sula, să creadă ăştia că e ceva real?

- Da' ce voiau ăştia să facă?

- Dacă luau maşina, voiau să forţeze frontiera cu sârbii şi să plece-n Italia.

- Daţi dracului.

- Fostul maior de miliţie e bun organizator. Are şcoală.

- Îl ştiu. Părea, totuşi, cuminte.

- Mă, Reptilă beţivă, ţie toţi ţi se par cumsecade. Ori eşti prost ori nu ştii că un şarpe beat merge drept.

- Ce legătură au cele două?

- Nu ştiu da' mi-am adus aminte.

- Te văd eu cum mergi tu.

A dat să se ridice şi a căzut înapoi în cur.

- Încearcă în poziţia ta normală, în patru labe, una dimineaţă, două la prânz şi una seara.

- Te bat măr.

- Baţi câmpii. Tu nu poţi merge şi mai faci şi pe Mişu Caftangiul (ăsta era Mihai Viteazul în limbaj elevat). Dacă ajungi la Mutu în halu' ăsta scoate batalionul în faţa noastră pentru ultima oară. Bâşti în fras şi ia o aspirină.

- Ce-nseamnă fras?

- O chestie de aia de te lingi tu când nu ştii dacă iei sau dai...dar ardelenească şi, deci, mult mai mare. Cine ne-a făcut nouă rostul de tine? a zis Legionarul prefăcându-se îngrijorat.

I-am dat o aspirină cu apă de ploaie strânsă în cască dar de pus pe picioare l-a pus racheta roşie.

Ne mişcam iar.

Simţeam sute de picioare frământând noroiul pădurii.

Era ca un sacrilegiu.

O vreme am mers aşa. Mai mult intuiam decât vedeam colegii din dreapta şi stânga.

Sporadic, se-njura spumos, fiecare în dialectul lui.

Auzi ce idee. Să ia armele soldaţilor.

De ce, puşca lui Hector (de ce Hector, să nu mă întrebaţi), n-a făcut Anca percheziţia corporală?

Dacă-l scapă cu arest, Stancu-i un zeu. O fi Hector? Ăsta era zeu? Parcă nu. Era erou dar nu al trupelor de securitate. E timpul s-avem şi noi un Hector al nostru. Să te văd, căpitane! Promit că, dacă reuşeşti asta, voi spune puşca lui Stancu. Zi „Servesc patria" să am şi eu o satisfacţie.

Ce, soarele, fac eu aicea. Avea dreptate şarla, pardon musiu şarlă, cum ar fi zis Chiriţa.

M-am cretinizat, vorbesc singur. Mai rămâne să mi-o sug singur şi nu mai am nevoie de femei.

Oare şerpii unde-o au. La dracu, nici să vreau, nu pot renunţa la femei. Eu o simt numai când se scoală. Mă-ncurcă la mers.

Femeia. Gândurile astea sunt opera ei. Nu puteam să fiu în altă parte? Nu, şi-s porc de şarpe, că emoţia a fost minunată. Aş fi stat cu ea o veşnicie să ne tachinăm (qui s'aime se taquine).

{i gândurile astea nu-s opera ei, doar le am eu.

M-am îndrăgostit?

Dar Cati? A venit să mă vadă şi eu am pupat-o pe Lili în locul ei. Lili era mai caldă şi mai fericită că mă vede. Dumnezeul omului beat a ales. Mai târziu aveam să ştiu că alegerea lui a fost cea bună.

Dacă tinereţea ar şti... dacă bătrâneţea ar îndrăzni...

Modific aforisme.

Ce-or fi făcut tablagiii ăia de la poartă?

Nu era treaba lor.

Ce, puşca mea, treabă au ei pentru o căruţă de parale la salariu?

Să-i bage pe alţii în căcat.

Dacă mai eram eu la comandă. Ce bucurie ar fi fost pe ei. Tot Dumnezeul beţivului, dragul de el. Totdeuna înclinaţia mea a fost spre misticism deşi am mimat materialismul ca orice bun comunist. Stiu popii de ce dau alcool la împărtăşanie, te deşteaptă şi-l găseşti mai repede pe Dumnezeu.

Ne-am oprit din nou.

Buldi a ajuns şi el opărit şi spăsit.

- M-a mirosit l'entul.

- Aşa sunteţi voi câinii, vă mirosiţi întâi. Voia să ţi-o tragă sau a fost aşa doar în joacă?

- Du-te dracului, abia l-am convins că-s obosit. A zis că vă face control la toţi.

- Dacă l-ai convins că eşti obosit, de ce ne face control la toţi?

- Nu ştiu.

- Face pe mă-sa. Trei zile AMR, în cel mai rău caz. Se dă mare. Simte misiunea. Când se termină tevatura uită tot.

- Da, mă. Ia să vedem ce-aveţi voi în sacii de merinde?

Era Mutu. Venise imediat după Buldi. Dacă auzise discuţia se făcea că nu...

- Poftim de controlează...

- Poftim de controlaţi, soldat.

- Buldi, tu cu cine eşti? Dacă pui laba eşti mănuşi. Alţii nu mai văd. A, m-am prins, tu vrei să folosim pronumele majestăţii când îţi vorbim. V-am spus că ăştia se cred Alexandru Macedoni, Napoleoni, Hitleri? Unde-am nimerit? Aici sunt trupele de securitate sau spitalul de nebuni. Bă, şmechere, tu ţi-ai dezlegat mânecile de la cămaşă şi umbli, slobod, prin pădure. Ti-ai luat haloperidolul de dimineaţă sau, iar, ai fentat medicii?

- Vă controlez corporal.

- Perversule, vrei să pui mâna pe mine, să mă pipăi. Atinge-mă şi te-am găurit.

Legionarul se juca, deja, neglijent, cu arma. Buldi, negru cum era, se vedea numai dinţi şi albul ochilor.

- Eu zic să-ţi vezi de-ale tale că mai ai de făcut doi ani de facultate, la Bucureşti şi-n oraşele mari, băieţii de provincie pot avea multe accidente. Da' poate vrei unu' acum să nu mai trăieşti cu speranţa sau cum o fi chemând-o pe viitoarea ta văduvă pe care noi o vom consola pe rând să fie şi ea mulţumită în viaţă.

Era furios.

Când a apropiat mâna de tocul pistolului, eu şi Legionarul am armat instant. Era campion la pistol viteză. Bun trăgător dar acolo era război şi nu-l provocasem eu.

Probabil că l-am fi împuşcat.

Buldi nu s-a mişcat. N-a zis nimic.

- Cuţu, eşti ud? Hai să sugi, la canea, coniacul pe care-l beau eu acum, a zis Legionarul descheindu-se la prohab.

Mutu privea tâmp.

{i, după ce predăm muniţia, eu tot mai am câteva cartuşe. Le-am economisit la tragerile din deplasare. Dacă trag bine, mi-am putut permite. Să nu te pună Aghiuţă să faci ceva necugetat că nu trăieşti să mai cugeţi vreodată, oricât de rar ţi s-ar întâmpla asta.

Mutu şi-a dat casca pe ceafă şi m-a surprins, pentru prima şi ultima oară.

- Dă-mi şi mie un gât din ce ai, Dumnezeii mă-sii. Era să ne-mpuşcăm. Scapă dracului de muniţie, că-i bai dacă te prinde careva la plecarea din unitate.

Legionarul i-a-ntins bidonul.

- Poftim!

A băut lung de nu se mai termina. Ne panicasem, nu de lipsa băuturii ci să nu i se-ntâmple ceva.

- Sunt, şi eu, nervos, ne-au futut ca pe noi. Şi-s şi obosit că vin de la un botez. Păziţi-vă, maiorul a fost trăgător de elită.

- Pe vremea asta, dacă au o poziţie bună, ne-mpuşcă mai rău ca pe raţe. Numai Dumnezeu ne poate salva că Allah a hotărât că suntem păgâni şi bem alcool. Si tu ai înjurat. Deci, nu ne păzeşte nimeni.

- Asta aşa-i. Moarte uşoară.

- Trăiţi!

- Ia, şarlă, bea şi tu deşi nu meriţi. Câine urmărit. |sta şi-a pierdut instinctele. Degeneratule. Du-te la Porcu şi-i zi că-i Mutu pornit.

- Nu mai e, Ioane ,e şi el om, zise Legionarul moale şi sub impresia momentului.

- Ai fi tras, Sorine, nu?

N-a răspuns. Era cu bidonul la gură.

Parcă eu de răspunsul lui aveam nevoie.

Eu, sigur, aş fi tras şi mi-ar fi părut rău pe vecie. Omor *ab irae* dar tot omor.

Ce-a făcut din mine armata?

Sunt un monstru?

Am să-mi mai revin?

Dacă ar fi fost război?

FUTE-M-A{! Sunt un produs al socialismului multilateral dezvoltat şi victorios. Căca-m-aş pe victoria socialismului asupra omului civilizat din mine.

Nu, n-o să fie aşa. Sunt şi trebuie să rămân un intelectual nu pentru că voi absolvi o facultate ci pentru că nu-mi voi pierde facultăţile mintale dar cei din jur nu trebuie să ştie asta. Orice ideal împărţit va fi compromis. Idealurile sunt personale.

- Grijania mă-ti de javră de mahala corcită c-un dihor, cum n-ai simţit că vine după tine? Te ciurui de plouă prin haznaua aia de cap ca prin plasa de pescuit.

- Ce-ai, mă, cu el? Era beat. Tot nu ţi-a trecut?

Legionarul era împăciuitor. M-am lăsat şi eu pe spate. Cu el nu mă certam decât foarte rar. Era prietenul meu chiar dacă mă cânta constant la ofiţerul de contrainformaţii. Era simpatic, farfaraua, şi dacă nu era el, ar fi fost altul, deci, mai bine el.

- Marş, naibii, potaie, că risipesc muniţia clasei muncitoare pe blana ta de mizerie. Marş de-ţi fă datoria faţă de patrie şi poate mori fără să contribui eu la asta. (Peste ani, Buldi a-ntâlnit-o pe una dintre soţiile mele, undeva prin Suceava, şi-a întrebat-o curios: „Doamnă, tot aşa rău a rămas?”)

Mi-era silă şi somn şi se crăcăna de ziuă. O rachetă roşie a sfâşiat cerul şi-am pornit din nou. :naintam cu armele agăţate de umăr şi degetul pe trăgaci. Câţi or fi avut armele dezasigurate şi cu cartuş pe ţeavă? Nu era nici un ofiţer printre noi. Cine-ar fi îndrăznit?

S-au auzit primele împuşcături. Nimeni nu ştia dacă cel care a căzut în stânga sau în dreapta lui e mort sau s-a culcat pentru tragere.

Nu ştia nimeni cine-a tras. Noi sau ei.

Din spate a venit, târâş, Buldi.

- Iar ai venit, Colţ Alb? Vezi că nu mai e Legionarul să te apere şi te-avansez în grad urgent să-ţi pape ieşenii coliva cu fondante roz precum chiloţii fetelor mari sau, poate, preferi pe colivă numai chiloţii, voi apreciaţi mirosurile.

- Lasă gura, chiorule. A zis Mutu să-ţi dau ţie puşca cu lunetă că ai poziţie mai bună şi tragi cel mai bine. A zis să tragi fără ordin şi că o să ştii tu de ce a făcut asta. La comanda „înainte" tu rămâi pe loc. Ne acoperi. Apropo, de ce-a făcut asta?

- Poate pentru că vrea să te verifice pe tine dacă eşti bine dresat şi să-ţi facă rost de-un bilet de tabără la Sibiu, la şcoala de dresaj.

- Orbete zăpăcit, din tine nu mai iese om.

- Eu sunt om cane, canem, nu varză, viezure, mânz... d-aia mi-a dat puşca... ştie el că ... nici din tine nu iese câine.

- Vorbeşti în dodii.

Mi-am luat poziţie de tragere pe un dâmb. Aveam vizibilitate bună. A dracului Mutu, ştia că numai eu pot aprecia corect dacă trebuie să-l omor pe vreun deţinut sau nu şi, dacă greşeam, nu era vina lui. Dar nu-l uram. Eu aş fi făcut la fel în locul lui.

Am luat arma nouă, echilibrată perfect, lungă, de o eleganţă rece şi înfiorătoare cu luneta ataşată deasupra.

Mi-a dat şi două încărcătoare cu cartuşe lungi, speciale. Am făcut, mecanic, mişcările rituale: control, percutare în sus, încărcat, armat, asigurat. Am început să privesc atent, prin lunetă, hambarul din faţă, unde se părea că erau evadaţii.

Primul pe care l-am văzut era demn de milă. Părea că plânge, pentru că stătea cu capul pe armă şi-i zvâcneau umerii.

Celălalt era atent. Era maiorul. L-am recunoscut imediat. Şi,dacă nu l-aş fi recunoscut se vedea pe el că-i fost militar. După cum ţinea arma.

Deodată am văzut cum colegii mei s-au ridicat şi au pornit înainte.

Dumnezeule, erau descoperiţi total. }inte sigure. Atunci am înţeles de ce mi-a dat Mutu carabina semiautomată cu lunetă, cea mai nouă şi mai eficace armă din dotarea noastră.

Eu trebuia să apreciez dacă deţinuţii evadaţi prezintă pericol şi să-i dau jos înainte de a-mi împuşca vreun camarad.

- Aştia vor să-i omoare. Cine-a dat ordin să-nainteze aşa. Sunt expuşi ca nişte babe chioare.

Dar Buldi plecase. Aşa era el, viteaz.

Pentru că primul deţinut nu ridicase capul şi umerii îi mai zvâcneau sporadic, l-am fixat pe maior.

Privea fix la soldaţii care se apropiau.

-Te rog nu ridica arma! Te rooog, eu, mult! Nu vreau să te am pe conştiinţă dar nu te pot lăsa să-mi omori vreun coleg. L-aşteaptă mă-sa acasă.{i nu-n sicriu de plumb şi cu steluţa de sublocotenent pe umeri. Te rog, omule. Pe plaiul ăsta,unde conducătorul suprem poate fi numit primul deţinut al ţării, că prea se laudă c-a stat în puşcăriile capitaliste, nu-i drept ca tu să mori.

Vorbeam în şoaptă şi-l fixam prin lunetă. Nu mai ţineam seama de alternarea cu privitul în zare. Ochii nu-mi lăcrimau, în mod ciudat. Nu ştiu cât a durat până l-am auzit:

- Ne predăm. Nu trageţi!

A aruncat arma mult în faţa hambarului. Apoi şi pe cea a evadatului care nu ridicase capul dar nu-i mai zvâcneau umerii.

Nimeni n-a tras. Au ieşit pe rând, care de pe unde era ascuns. Pierduseră. Erau învinşi. Cu capetele în pământ îşi acceptau noua soartă. Fuseseră liberi câteva ore. Poate asta conta cel mai mult.

L-am căutat,prin lunetă, pe Mutu. Stătuse ascuns şi, abia acum, ieşise. I-am fixat tâmpla dreaptă în intersecţia celor două axe, crucea morţii, am dezasigurat, am făcut cursa în gol... şi am relaxat trăgaciul.

Am avut plăcerea pisicii care lasă să-i scape un şoricel doar pentru propria ei distracţie.

Nici evadaţii şi nici Mutu n-au aflat niciodată că viaţa lor a stat în degetul meu arătător de la mâna dreaptă şi-n umbra de om civilizat care mă credeam.

Viaţa e-un veşnic teatru de umbre.

Toată lumea s-a precipitat să-i vadă pe evadaţi.

Noi, şase, nu ne-am dus. Eu şi Legionarul îi ştiam iar ceilalţi nu erau curioşi.

Am aprins câte o ţigară uscată. Aveam câteva pachete puse în gamelă că prevăzusem „vremuri de restrişte şi jale".

Eram obosiţi de nu mai aveam nici chef de băut.

Uneori mă-ntreb cum de ne ajungea băutura.

Ori era multă într-un spaţiu de depozitare aşa mic ori vorbeam noi mai mult decât beam.

Mutu a trecut şi mi-a luat arma. Când i-am întins încărcătoarele ochii noştri s-au întâlnit. Nu ne plăcusem niciodată dar, acum, se legase un ceva între noi.

Nu, nu mi-am schimbat orientarea sexuală şi nici părerea despre ofiţerii noştri.

Era o înţelegere mai presus de cuvinte.

I-am întins bidonul şi-a băut.

- Am crezut c-ai să tragi.

Te-aş fi băgat în Tribunalul Militar.

- N-am tras. Mai vrei? A mai băut.

- Apropo de Tribunalul Militar. N-apucai s-o faci tu.

- Da, poate-i mai bine.

Erai în stare?

- Da. Ce mai conta unu-n plus?

Ne-am adunat în careu.

Colonelul ne-a spus lucruri fornăitoare. Dacă nu eram noi, ţara ar fi rămas de izbelişte. Aceşti criminali de o ferocitate cumplită ar fi însângerat trupul poporului înscris pe drumul comunismului victorios.

Unul dintre soldaţii care l-au escortat pe maior mi-a spus, mai târziu:

- Noi nu i-am bătut. Nu ştiu ce le-or fi făcut sticleţii care i-au preluat. Spunea că n-au vrut să tragă în noi. Că au, şi ei, copii. Că,dacă vedeau un ofiţer, poate...

Am bombănit singur:

- Poate, mă Mutule, poate...

Ne-am îndreptat spre oraş în pas de manevră. Maşinile, care aşteptau la şosea, au luat numai ofiţerii.

Soldatul român trebuie să fie călit sau păcălit, tot una.

Mergeam ca o turmă uitată de vremuri. învinşii ploii şi ai frigului, vitejii soldaţi ai trupelor de securitate care mai repurtasem o victorie lamentabilă.

Mă-ntrebam dacă, la intrarea în oraş, plutoanele vor bate pas de defilare.

Erau în stare. Gradaţii dezvoltau un cretin sentiment de superioritate.

Cu noi n-aveau nici o şansă. Ne uitaseră, în formaţia de marş, ca o ultimă şicană gratuită aşa cum toate sunt gratuite în armată.

Când am ajuns la poarta căzărmii, să nu-mi cred ochilor. Pe trotuar stătea o fată brunetă, elegantă şi frumoasă - nu pentru că eram după nouă luni de armată şi orice femeie e frumoasă şi-ai vrea s-o gâdili la subţioara piciorului - şi privea insistent feţele celor care intrau.

Rareori se mai auzeau exclamaţiile obişnuite, dovedind starea de epuizare a tuturor.

Am tresărit şi-am recunoscut-o. Nu putea fi decât ea.

M-am apropiat.

- Ai venit să-mi faci complimente? Vrei să mă lauzi comandantului că nu te-am scăpat în noroi? Sau să te plângi c-am fost prea civilizat?

- Iartă-mă! Am venit să te rog să mă ierţi pentru tot ce-am spus.

- Hei! Totuşi, eşti Zâna Pădurii. Mă faci să-mi fie ruşine de mine şi, crede-mă, asta-i un lucru extrem de greu după îndobitocirea ştiinţifică la care am fost supus aici.

- Nu mai glumi. Vorbesc serios că-mi pare rău. Spune că mă ierţi.

- Dacă mă mai priveşti aşa ajung să-mi cer eu scuze şi pentru ce-am păcătuit cu gândul şi pentru greşelile pe care nu le-am făcut încă. Spune-mi cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Ioan dar lumea-mi spune John, nu ştiu de ce, poate fin'că-i nume de slugă. Sluga dumneavoastră, domnişoară.

- I se mai spune şi {arpele cu ochelari, domnişoară, şi-i foarte periculos. Hai, mă neinstruitule, că dacă te vede CI-stul vorbind cu persoane civile în poarta unităţii, cu arma full de marmeladă de război ai să vezi cerul cadrilat de bare de fier şi vine fata să te vadă la orele de vizită dacă nu te uită până atunci.

-Taci, mă Zeleo! Spune-mi cum te cheamă şi cum pot să te mai văd că ăştia-s aşa de invidioşi de-or să cheme ei CI-stul.

- Mă cheamă Ana şi te-aştept aici dacă poţi să mai vii.

- Draga mea, să stai mai aproape de el că-i aşa de chior de nu cred că vede cât eşti de frumoasă şi de departe de nasul lui borcănat şi îmbibat de alcool. Bă râmă veninoasă ce-ai făcut tu, într-o viaţă anterioară de ai aşa un noroc sau e Dumnezeul omului beat.

- Aici sunt mârlani mulţi, aşteaptă-mă-n oraş, în faţă la cinematograf cam în două ore. Sar gardul şi vin. Mârlanilor le e frică să sară gardul vor băuturica la pat. Copii, noaptea asta o să adormiţi sugând degetul sau... mă rog, fiecare cum se descurcă...

- Nu-i riscant?

- Ce nu fac eu pentru tine, Zână a pădurii?

- Domnişoară, ăsta scrie şi poezii. Minte ca o gazetă americană. Să nu-i cazi în plasă. Nu mai vezi tu diplomă de bună purtare la terminarea armatei, orbete linguşitor.

- Ia tu toate meritele militare, băi cămaşă verde-mpuţit. Pa, ne vedem atunci. Parcă-ncep să intru-n lume.

- Pa, te-aştept.

- Baba oarba, eu cred că te-a călcat norocu'. Ce-o fi văzut fata asta la un alcoolic degenerat ca tine?

- Mantule, la tine n-a avut ce prosti armata. Urma aia fină de creier care stă lejer în capu' tău mic nu poate să mai conceapă că, peste două zile, vom fi civili şi vom întâlni femei. Apropo, zi-i soru-ti să-şi caute pe altul şi mă-ti să nu mai plângă.

- Veninosu' dracului.

- Vezi? Ai revenit la vocabularul tău de redus mintal irecuperabil. Dar, dacă-mi schimb orientarea sexuală, la tine mă voi gândi dragul meu Nadia Comăneci.

- 'Te-n mă-ta!

- Mai bine-ai cere să te reangajeze, eu nu cred că mai faci faţă în viaţa civilă.

Rutina descărcatului armamentului s-a desfăşurat mai mult în transă. Singurul neliniştit eram eu.

Ardeam de nerăbdare. N-am mai mâncat. Cui îi mai trebuia mâncare.

Am mai băut un gât de coniac, pălinca puţea. De parcă eu nu puţeam a hoit după atâta stat în pădure.

M-am spălat, totuşi, pe dinţi cu vestita pastă Cristal alocată de trupele de elită. Măcar dădea un gust de mentă duhnelii de ţigări şi alcool. M-am dat şi c-un fel de apă de colonie de la Legionar.

Nimeni nu mai avea grija noastră.

Am sărit gardul pe la postul patru. Chek mi-a lins mâna şi eu i-am spus.

- Am întâlnire, nici eu n-am mâncat dar ţi-aduc din oraş biscuiţi.

Era acolo. Ciudat, fetele au obiceiul să întârzie.

Inăltuţă, subţire şi puţin zgribulită în aerul tare de după ploaia de munte.

- Te rog să-mi spui că nu-i efectul alcoolului şi nici nu eşti Fata Morgana şi-o să dispari când mă trezesc. Dacă-mi şterg ochelarii şi mai eşti aici, înseamnă că eşti reală.

- Dar, sunt reală, John. S-a apropiat mult de mine. Uite, mă conformez spuselor amicului tău. Stau foarte aproape.

- Dragă Jane. Me, Tarzan. La mine estompat civilizaţie. Lasă să devin lord întâi că nu ştiu ce se poate întâmpla, aici, pe stradă şi nu vreau să te pierd acum că te-am găsit.

- Bine dar eu am crezut că-ţi plac mai mult decât coniacul.

- Draga mea, îmi placi mai mult decât marijuana dar mi-e frică să nu te pierd mai tare decât ce-aş face acum.

- Ai fumat marijuana?

- Ne-au dat, odată, la o instruire, să ştim ce efect are. Am văzut şi filme interzise. Portocala mecanică, de exemplu.

- Vă culturalizează ăştia, în armată.

- Da, facem şi lecţii politice. Vrei să-ţi spun căile de dezvoltare a SSMD-ului? Le visez. Orele de politică sunt ore de somn.

- Nu, mulţumesc.

- Mă bucur, am vrut, numai, să văd dacă nu eşti spion american şi mă tragi de limbă.

De ce m-ai căutat? Puteam să nu te recunosc. Nu te-am zărit prea bine şi nici tu pe mine în întuneric.

- Te-nşeli. Am bănuit eu că nu sunt mulţi fruntaşi în plutonul TR la ora asta. Nici nu mai credeam că sunt TR-işti în armată.

- În armată, poate, dar noi suntem trupele de elită ale patriei. Ministerul de Interne ne iubeşte aşa mult că nu se-ndură să ne restituie familiilor. Cine-ar mai fi atât de proşti să umble noaptea prin munţi după deţinuţi evadaţi şi înarmaţi? Drept e că suntem şi frumoşi. Nu?

- Cum veneaţi, cu capetele-n pământ şi târând bocancii păreaţi voi o ceată de deţinuţi care se-ntorc din Siberia.

- Aşa ne şi simţeam.

- Am auzit focuri de armă şi eram îngrijorată. N-am dormit toată noaptea.

- Jumate-ai fost pe drum, nu da vina pe mine sau pe vajnicii trăgători de elită ai acestor trupe cu care ţara se mândreşte de nu mai poate. Noi am fost civilizaţi, am tras în zori. Sculaţi-vă şi voi mai devreme că, fără muncă, nu

mai ajungem noi în comunism mintenaş, cum doreşte acest urmaş al lui Burebista, sânge de roman şi întemeietorul unei doctrine de partid cu care nu putem rata porţile comunismului. Om sta noi în faţa lor că-s noi da' nu le putem rata.

- Tu nu eşti cam slobod la gură?

- Aşa m-a făcut mama. Că tata nu era acasă, plecase la muncă în minele de la Anina ca să nu-i ia pământul sau ceva de genu'...

- M-am temut pentru tine.

- Fată hăi, tu să nu-mi spui că te-ai gândit la mine, că am „naturelul simţitor" şi-odată leşin de o să trebuiască să-mi faci respiraţie gură la gură şi ori iese un sărut ori te-mbeţi instant precum ness-ul Globo.

- C'eşt' copil? Poftim, dacă asta vrei. Si m-a sarutat uşor pe buze, alunecând ca un peşte când am vrut s-o prind în braţe.

- Phuu, da' ştiu că miroşi ca un butoi de rachiu spălat cu mentă.

- Pasta de dinţi a trupelor de securitate este neputincioasă în faţa apetitului meu pentru alcool.

- Nu prea-ţi faci reclamă.

- Reclama-i pentru produsele care nu se vând.

- {i tu te vinzi?

- Eu sunt un produs al instrucţiei şi educaţiei socialiste, prin cel mai de seamă minister, cel de interne şi mă vând corupătorilor capitalişti numai pe dolari. Glumesc, acu aş accepta şi ruble cu condiţia să-mi aducă multă vodcă.Si-aş puţi şi mai tare iar tu te-ai oripila şi mai mult.

- Nu te alinta. Mie mi-a plăcut. Îmi imaginam că vii din război şi aşa cred că trebuie să miroase un adevărat soldat.

- E clar. Sunt la cazarmă. Dorm ca porcu', beat, ca de obicei, şi visez.

Măcar visez frumos.

Pişcă-mă să văd că eşti reală.

M-a pişcat destul de tare. Femeile au un mic sadism ascuns sub blândeţe.

- Oricum, dacă eşti un vis, mă poţi pişca şi-n vis şi eu simt şi văd în vis. Nu vreau să mă trezesc! Lasă-mă să nu mă trezesc!

- Idiotule, m-a trimis Mutu după tine! Vrea centurionul Maximus o întrevedere cu cei mai grozavi militari ai trupelor sale. Probabil ne decimează. Mişcă-ţi curu-n cazarmă.

Porcu' era desfigurat de alergătură.

- De unde-ai ştiut că suntem aici?

- Sictir! „Din informaţiile primite..." Am alergat ca nebunu' şi m-am tot pus în pielea ta. Unde-aş fi dat întâlnire unei gagici? Iartă-mă, draga mea, vocabular cazon.

- Da, mă, vin. Nu-i vis. Porcu' coşmarul meu zilnic deci nu-i vis. Nici un vis nu poate pune alături două fiinţe atât de diferite. Drace, am uitat de Poveste porcului. Da, dar şi colonelul Maxim? Ei asta nu se poate întâmpla în poveste, chiar dacă aş fi parafrazat-o eu.

- Mişcă, mă, larvă alcoolică. Îi bai mare dacă nu vii.

- Cred, nu veneai tu dacă nu era aşa. Ia-o înainte că te-ajung. Ştii că alerg mai repede ca tine şi mai eşti şi obosit.

- Cum te găsesc? Vreau să te mai văd până plec.

- }i-am scris adresa aici. Mama spunea că, dacă nu poţi părăsi coloana să ţi-o arunc.

- {tie şi maică-ta? Restul orașului sper să afle mai târziu. Nu cumva m-am însurat şi urmează să-mi fie comunicat actul?

- Nu ţi-ar plăcea? I-am spus şi ei ce s-a-ntâmplat şi ar vrea să te cunoască.

- Mi-ar plăcea mult deşi e cam pe neaşteptate.

- Bine, atunci să te bărbiereşti că tata-i tare pretenţios cu aspectul exterior al băieţilor. Pa! şi m-a atins, iar, cu buzele ca un zefir. Zic şi eu de parcă aş şti cum adie zefirul da' am auzit că-i plăcut. Eram numai fiori.

- Pa, să ştii că a început să-mi placă să-mi iau rămas bun de la tine. Eu-s cam încet la minte, sunt bucovinean, putem repeta de câteva ori ca să ţin minte şi să nu cred că-i un vis?

- Hai fugi că faci arest pentru mine. M-a sărutat lung şi atât de prin surprindere că nici nu m-am dezmeticit.

- Pentru o cauză ca asta merită să şi mori.

- Ce să fac eu c-un mort?

- Asta poate fi oproblemă dar să ştii că se poate muri pentru cauze şi mai ignobile: aşteptând americanii, pentru cauza comunismului, pentru ţara care te vrea prost, degeaba...

- Taci şi fugi. Te-aştept. Vorbiciosule.

- Bine tac dar nu fug.

- Atunci fug eu.

Am urmărit-o cum se pierdea după colţ. Mi-a făcut cu mâna şi a dispărut.

Am început să alerg. Asta era uşor având în vedere că am fost atlet de performanţă. L-am ajuns în scurt pe Porcu care sufla greu din cauza exceselor şi a unei obezităţi premature.

- Ne place. Cum o cheamă?

- Sictir.

- E prea frumoasă pentru asemenea nume.

- Mă, mistreţ de curte ramolit, precizez pentru proşti: sictir, tu. Ne stătea bine împreună.

- Un bou şi-o belea.

-Trebuie să recunosc faptul că am studiat problema asta încă de când te-am cunoscut.

Cum poate un bou să şi-o belească singur?

Copita lui este improprie.

Si cum ajunge, cu copita, la sulă?

Cu care copită? Din faţă sau din spate? Dreapta sau stânga?

- I-ajungi tu la sulă cu guriţa ta aia spurcată.

- Ia ajungi tu în cazarmă că vezi ce te altoiesc eu.

- Tăţi aşteaptă să-ţi beie sângele, buric de omidă paroasă a dudului. Intrăm pe poartă. Aşa o zis Mutu.

- Bine, măcar, că intru şi, odată, legal în unitatea asta militară. Că mi-am tocit pantalonii în cur de la sărit gardu' să vă aduc băutură şi-acu' v-aţi făcut vampiri. Sugeţi voi nasu' la morţi, muhaiele în uniformă ce-mi sunteţi.

V-a adunat securitatea de pe drumuri v-a făcut trupeţi de elită şi-acu, în loc să apăraţi cetăţenii statului comunist, vă gândiţi cum să-i futeţi.

Partidului îi e ruşine cu voi. Huooo!

- Hai, mişcă, nu mai sâsâi, că de beat ce eşti mergi drept şi nu şerpuit cum stă bine unui şarpe cu glasvand ca tine.

- Beată-i mă-ta că eu m-am dezintoxicat când m-a sărutat Ana.

- Aha, aşa ne cheamă. Limbric bolnav de Furazolidon, nu ştiu cum te-a pupat fata aia. Poate spera să fie ca-n poveşti şi să te transformi în om.

- Mi-a dat şi adresa să mă duc s-o văd.

- Du-te noaptea să nu te vadă şi părinţii ei, că ei nu-s orbiţi de hormoni.

Am ajuns.

Am intrat triumfal în cazarmă exact la timp.

- Bă, {arpe, cu tine facem un marş de o sută de kilometri în ultima zi de armată şi ne liberăm de pe Lalu, mi-a şuierat Mantu.

- Mă, muşchiuleţ, tu vrei s-o încalec pe soru-ta? Ti-am spus să-i spui că n-o mai vreau. Nici pe ea, nici pe mă-ta. Ai mai rămas tu de-un adio. Vezi să nu dormi pe burtă la noapte că ţi-o fac să mă răcoresc.

Am intrat în sala de mese şi ne-am aşezat. Mutu nici măcar nu s-a obosit să ridice capul. Era la masa prezidiului şi scria de zor în caietul lui de serviciu. Toţi aveam astfel de caiete în care ne notasem secretele nobilei sarcini trasată nouă de partid şi de comandanţii noştri deştepţi şi frumoşi în uniformele lor cu stele multe. La finele armatei le-am predat ca să nu afle duşmanul de clasă ce strategie avem.

- Bă, ai adus ceva de clămpănit?

- Nu da' pot să-ţi fac rostu' că mă taie o pişare de-ţi lasă gura apă.

Au intrat membrii Statului major. Nu era de bine.

Maximus s-a uitat la noi cenuşiu şi ne-a felicitat pentru aportul la prinderea deţinuţilor evadaţi după care ne-a comunicat scurt că, din ordinul colonelului Marcu, urma să dăm ultimele verificări a doua zi si a treia zi dimineaţă, după care ne liberam.

S-a ridicat scurt şi a plecat cu toţi după el.

- Să mă frec pe coa..pse, ăştia da îndobitociţi de armată. Ne-o trag până-n ultima zi.

- Satisfacţie de tenii, că noi tăt acas' ne-om duce, zise Taica molcom.

M-am dus, obosit şi plictisit să mă culc într-un dormitor gol. Compania a doua plecase în pază şi etajul era aproape gol. Mai rămăseseră ăia de la munci care finisau cantina sau ce-or mai fi finisat pe la casele ofiţerilor.

După câteva ore m-am trezit brusc în hohote de râs. :n jurul meu am zărit toţi tăntălăii noştri şi pe locotenentul Damian cu o sticlă-n mână.

- Ce-aveţi, protozoarelor? V-a lovit damblaua sau aveţi nevoie de proteze noi?

- Mi-a născut nevasta, a spus Damian în hohot şi-mi întinse o sticlă.

- Nu-s eu de vină, i-am răspuns prompt. Nu mai beau. Am şi eu o prestanţă. Am o prietenă faină şi nu vreau s-o dezamăgesc.

- Du-te dracului, toţi râdeam de cum te-ntindeai după sticlă în somn, când ţi-am plimbat-o pe la nas.

- Ei, poate puţin. În cinstea noului născut. E de vină setea mea organică de alcool.

- Eşti un şarpe degenerat din toate punctele de vedere. Hinduşii scoală cobrele cu fluierul, pe tine te scoală cu alcool.

Am băut cu poftă. In armată mereu am băut cu poftă. Ori era prea puţin alcool, ori era de vină dorinţa mea de a nu mai vedea cretinismul din jur. Ori amândouă.

-Tu eşti OSB?

- Da. Dar nu sări gardul. Am adus eu băutură destulă. Miliţionerii n-au ieşit din situaţie şi-s numa' patrule prin oraş. Noi prindem evadaţii şi ei se dau mari.

- Plotoneru'i plotoner, nici soldat, nici ofiţer, nici n-aude nici nu vede, unde-l pui acolo şede.

Am băut şi l-am felicitat pe Dami.

Era ud tot.

După ce-a plecat Legionarul, zice:

- Astora, când termină şcola de ofiţeri le dă şapcă cu păr şi pantaloni cu sulă, iau o curvă de nevastă şi aia le toarnă plozi şi stă acasă că nu-i prieşte munca. Stau o viaţă capră şi care-i mai mare-n grad le-o trage şi, când ies la pensie, îi lasă nevasta şi plozii că se-apucă de băut şi nu mai au venitul din armată.

- Da' mi-i băiat bun şi nu merită asta, scursură fascistă ce eşti.

- El băiat bun şi ea tot curvă.

- Mă boule, fii, măcar, recunoscător pentru băutură sau tu nu mai ai nimic sfânt.

- Comunismul m-a educat în spirit materialist. Beau şi critic pe alţii că numa' aşa faci carieră politică.

- Care te-a-mbrăcat de scursură.

M-am mutat în alt dormitor şi m-am culcat iar.

Devenisem mai uman?

Mă-ndrăgostisem?

Frumos lucru dragostea. Te face să calci pe nori.

M-a trezit goarna.

Noi nu mai făceam înviorare. Eram veterani.

Am mâncat lăturile obişnuite şi-am pornit spre poligon unde urma să vină Marcu.

La Bughea am băut două beri.

- Care pui pariu pe-o ladă de bere că trag cel mai bine, azi?

- Bă, tu n-ai tras niciodată bine când am dat verificări cu Marcu.

- Vă conduc lejer în clasamentul general. Legionarul este la treizeci de puncte în spatele meu. Să vă traduc: asta înseamnă că, dacă eu nu trag nici un punct, suntem amândoi pe primul loc. Azi trag bine. Şi celor care cred altfel le răspund în două cuvinte celebre "es clus".

- Bine, mă, pe bere.

Am tras, şi cum eram grupa întâi, am tras primii.

Fiind verificări, n-au mers la ţinte decât ofiţerii.

Noi ne retrăsesem pe malul Bughei şi fumam.

Deodată aud vocea lui Marcu:

- Cine-a tras la linia trei?

- Fruntaş Ioan! Am strigat.

Apoi, în demivoce, le-am spus alor mei:

- Am dereglat-o pe Leana. Afumaţi o armă bună. Asta mă pune să mai trag odată.

Fapt este că am trântit arma pe coridor, la întoarcerea de la Colibaşi, într-un gest cretin şi teribilist de anticipare a liberării. Asta făcuse armata din mine, o brută cu reflexe necontrolate. Asta uram eu la armată, dorinţa tuturor de a te face o brută care nu poate pronunţa decât un număr limitat de cuvinte: „Trăiţi, am înţeles!".

- La mine adunarea! strigă din nou colonelul.

Căcatul ăsta de vocabular cazon. Eu nu pot face, mai mult de două minute acelaşi lucru că mă plictisesc şi ei vorbesc în şabloane de parcă n-ar avea propria gândire. Poate chiar n-o au.

M-am îndreptat spre el în pas ale'. Am ajuns la o distanţă mică, am bătut trei paşi de defilare şi m-am prezentat:

- Fruntaş Ioan, m-am prezentat la ordinul dumneavoastră!

Voiam să arăt că ştiu cum se face dar nu vreau să fac aşa cum am încercat să-i bag în caşchetă (nu poţi vorbi de cap, în înţelesul de organ al gândirii, la militari) de la începutul armatei mele.

- Câte puncte ai tras,mă?

M-am uitat la ţintă. Erau trei găuri, două în zece şi una în nouă. Am dat cu mâna crezând că sunt muşte dar s-a dovedit a nu fi.

- Raportez că am tras douăzeci şi nouă de puncte. Instant, mi-a venit inima la loc. Draga mea Leana, nu m-a trădat.

- Tu?

- Da, eu.

- Tu ştii să tragi? Sau a tras cineva în locul tău?

- O să vă surprindă dar trag foarte bine aşa chior cum sunt dar numai la pariu. {i pun pariu că trag mai bine şi decât dumneavoastră.

- Trebuia să te mut disciplinar sau să fac ceva să te trec la un an şi patru luni. Ilie, pregăteşte muniţie pentru două arme.

- }i-arăt eu cum se trage, soldat.

- Sper că n-o să ţineţi arma invers, s-ar putea să vă accidentaţi. Mi-am dat seama ce-am spus dar el părea transfigurat şi n-a dat importanţă. Sau n-a înţeles ironia.

Am tras numai noi doi. La ţintele cele mai îndepărtate una de cealaltă.

Am mers singuri la ţinte.

Nu m-am putut abţine şi, după ce am văzut că am tras tot douăzeci şi nouă m-am materializat în spatele lui.

Trăsese douăzeci şi şase. El trăsese din picioare ca să nu se murdărească. N-avea importanţă pentru un militar de carieră din ce poziţie trăgea.

- S-apropie pensia, tovarăşe colonel.

- Cine ţi-a dat voie să vii la ţinta mea?

- Pariul? Trebuia să verific dacă nu mă minţiţi şi mândra LIBERARE... Pe douăzeci şi şapte s-au împlinit nouă luni de când sunt în armată. :n mod normal, eu sunt civil. Aş fi putut să trag şi treizeci dar nu mai aveaţi cui da permisia de cinci zile.

Între noi fie vorba, m-am străduit să trag cât am putut de bine dar n-am putut mai mult.

- Pleacă de-aici şi să nu spui la nimeni.

- La verificările din ianuarie, când eu treceam Bughea târâş, din ordinul dvs. eram la fel de bun trăgător şi erau minus douăzeci şi şase de grade. Atunci mi-au îngheţat lacrimile pentru reputaţia militară a colonelului Marcu. Nu eu am început mizeria asta între noi. Era momentul

revanşei şi trebuie s-o ştie toţi cum toţi ştiu ce frecuş am mâncat eu de la cel de faţă.

- Marş în formaţie!

N-am avut chef de bere. Dar s-a plătit şi am băut cu toţii, şi Mutu şi câţiva ofiţeri care erau cu noi şi cei din pluton care nu meritau. Se terminase armata şi devenisem colegi de facultate.

După amiază, la patru, ne-a felicitat Marcu. Şi-a plecat, „dulce minune" „pe pustii" cum spunea bunica.

Reieşea c-am fost băieţi buni, după toate păcatele.

Ne-au făcut caporali, „în retragere" cum glumeam noi şi pe mine şi pe Legionar şi pe Porcu spre marea noastră surprindere şi ne-au dat şi diplome de bună purtare spre marea noastră ruşine.

Nu dădea bine la raportul către Ministerul de Interne să spui că ai avut TR-işti cu rezultate slabe şi-n general nu era bine ca trupele de elită să aibă rezultate slabe aşa că se mătrăşeau rezultatele la greu.

- Aştia ne strică firma, acu' la sfârşit. Ce-ai tras aşe, bă larvă cu ocheţi?

- Să-l oftic pe Marcu. Abia acu'şi dă seama că mi-am bătut joc de el toată armata când credea că-şi bate el joc de mine. L-am văzut umilit. Diploma asta-i inutilă şi ca hârtie igienică, mai bune-s pănuşile de porumb sau frunza de brustur. Am s-o păstrez doar pentru că-i hilar ca eu să am una.

- Bă, idiot patentat, după chestia aia de la început cu „eu nu promit nimic decât că voi face tot ce pot. Am minus trei cincizeci, dioptriile." asta de-acu' „Am fost cel mai bun trăgător din pluton, de la început. Cu orice armă. Se vede în caietul locotenentului care nu-i falsificat ca tragerile de la verificări. De ce trebuia să mă chinui eu să trag bine dacă tot raportaţi mai sus că am tras bine sau foarte bine?

V-am demonstrat că trag mai bine şi decât dumneavoastră dar nu-mi place armata şi n-aş face schimb de locuri. In rest, mai servesc încă puţin patriei şi mă liberez să pot servi, şi eu, o masă ca lumea şi un pahar de vin bun băut în tihnă”, l-a ars la lingurică. Dacă mai stăteai în armată...

- Ieşeam „floarea mândră-a ţării" şi „schija de obuz" şi cred că lucram la transfăgărăşean fără speranţa de a mai vedea capătul tunelului, că nu se mai poartă zborul peste Carpaţi iar la Oituz au biruit alţii[1].

Am predat echipamentul şi ne-am luat hainele civile. Lipsea o baionetă. Cre' că lu' Mielu' Turbat. Yoga lui îl făcea să meargă prin nori.

Am completat-o din teaca de la şoldul unui soldat care vorbea cu Legionarul, că era prea târziu să mai facem alte artificii. Când o creşte mare o să şi-o completeze şi el pe sistemul perpetuu din armata Republicii Mult prea socialiste în care trăiam.

La şapte, am mers civili la ultima masă de seară. Leatul ne privea nostalgic.

Eu eram nerăbdător

Am sărit gardul ca un fulg. Lăsasem vorbă la comandantul gărzii că nu stau noaptea aia în cazarmă şi santinelei din postul şase i-am spus că mă-ntorc.

Erau băieţi care săriseră de zeci de ori gardul când eram eu în post. Mi-o datorau şi n-au făcut nazuri că ştiau că nu mă-ntorc cu mâna goală.

---

[1] Parafrazam o strofă dintr-un cântec militar:

"Noi suntem floarea mândră-a ţării,
Noi suntem schija de obuz,
Noi am trecut,în zbor,Carpaţii
Si-am biruit pân-la Oituz"

Am căutat adresa Anei şi-am sunat la poartă. A ieşit ea şi m-a întrebat surprinsă:

- Aţi greşit adresa?

- M-ai şi uitat? Am dat să plec, rupt în două. Cin' te-a pus să crezi în zâna pădurii, boule? Eşti băiat mare.

- John, Dumnezeule, ce te schimbă hainele civile! Iartă-mă, cred că ai fost şocat. Ieri m-a pupat şi azi nu mă recunoaşte... Pari aşa anacronic îmbrăcat civil. Şi hainele nu ţi se mai potrivesc. Dar te-aşteptam. Intră!

Am produs, stângaci două cutii de bomboane luate de la o cofetărie că flori nu mai găsisem la ora aceea în târguleţul Muscelului.

- Îmi pare rău dar n-am găsit flori. Pentru tine şi mama ta.

- O faci mat. Astea ne plac şi nouă. Poate se-ndrăgosteşte de tine. Mama e tânără. Are 36 de ani.

- Dar tu câţi ani ai? Dumnezeule, sunt grosier de sălbatic. E o gafă?

- Nu-s aşa bătrână ca să-mi ascund vârsta. Am nouăsprezece ani şi-s studentă la filosofie în Bucureşti. Facultăţile noastre sunt în aceeaşi clădire. Intră! Mama ne aşteaptă.

Am intrat. Stângaci şi mototol. M-am împiedicat de prag. Cu stângul.

- Îmi merge rău, am să fac impresie proastă.

- Te ajut eu. Mamă, e John, ţi-a adus bomboanele tale preferate că flori n-a găsit. El nu ştie că la noi în sat nu se cumpără flori decât foarte rar.

Femeia care a apărut mi-a tăiat respiraţia. Frumuseţea ei, coaptă, concura cu a fiicei.

Am bâlbâit analfabet şi mai mult decât lamentabil:

- Săru' mâna. Scuzaţi de deranj.

Eram cretinizat, ce mai.

- A vrut să spună „sărut mâna, am venit aşa cum am vorbit cu Ana" dar cred că i-a păpat pisica frumuseţea de vocabular pe care-l etalează când e singur cu o fată neajutorată în pădure. E frumoasă mama mea, nu?

- Ba da şi tu-i semeni, am reuşit să bălmăjesc.

- Nu s-a pierdut de tot, zise,binevoitoare, mama.Te rog să-mi spui Amalia şi să te simţi ca acasă. Fata mea mi-a spus tot.

- Nu cred că era mare lucru, am bălmăjit, din nou stins ca o găină beteagă.

- Amănunte mi-a mai spus şi soţul meu.

- Am simţit un cârcel în inimă. Norocul meu rupt în cur. M-am ars. Unde dracu' am nimerit? Treceam în revistă ofiţerii care ar fi putut avea fete de măritat şi m-am îngrozit.

Cred că am pălit fiindcă Amalia m-a întrebat grăbită.

- Ce ai? Eşti obosit? Cred că te-a frecat Marcu la verificările alea nenorocite. Ce idioţi, dom'le, în ultima zi de armată!

Asta m-a plesnit precum baltagul lui Nichifor Lipan drept în moalele capului.

Cine naiba era mamelucul care-mi povestise relaţia mea amoroasă cu Marcu şi de unde ştia de verificări nevastă-sa?

- Unde-am nimerit? De unde ştiţi astea?

- Ana, nu i-ai spus băiatului?

- Mamă, uită-te la el. Dacă-i spuneam crezi că-l mai prindeam la uşă. Ti-am zis că-mi doresc să-l vezi şi tu. Pe mine una m-a cucerit. Dacă-şi regăseşte limba lui obişnuită e un deliciu de conviv.

- Ce limbă să-mi mai găsesc? Eu nu ştiu unde-mi e capul cu totul. Răspundeţi-mi la întrebare. Unde am nimerit. În familia cui. Că nu-s mulţi ofiţeri care să mă placă. Nici subofiţeri. Ce mi-ai făcut Ană. Mai bine veneai

tu la mine şi te zideam ca Manole decât să-mi faci una ca asta în ultimile mele clipe militare.

- Ce faci, Ioane, sau, mai bine, John? Era CI-stul. S-a îndreptat spre mine cu mâna întinsă. Să nu crezi că eu am trimis-o pe fiică-mea pe coclauri ca să te atrag într-o cursă. Nu-s aşa diabolic. {i, acu patru zile, când ne-am văzut la crâşmă nu bănuiam nimic.

- Nici eu, am îngăimat.

Evenimentul invocat de gazda mea se petrecuse cam aşa. L-am luat pe Buldi, care nu sărise gardul niciodată şi l-am iniţiat în această taină a maeştrilor „beutori" spunându-i: „Lăbuş, (asta vine de la chestia aia care-o faci tu cu mâna dreaptă, în budă, când crezi că nu te vede nimeni) dacă nu mergi cu mine, frumos, la picior, aşa cum te-au învăţat la şcoală, la Sibiu, nu pupi nici un gram de alcool. Ai fentat, toată armată şi-ai băut ca un tovarăş ciolovec pe mâna mea care-am fost campion la garduri chiar şi-n viaţa civilă (am făcut atletism de performanţă, boule canin). Acu', măcar să vezi de unde se face rost de licoarea aia care-ţi place, că eşti un degenerat şi să cari sticlele că eu mi-s domn şi stăpân şi civil, pe deasupra."

Am plecat, ca de obicei, pe la postul şase (paza lui Chek se terminase că acum erau soldaţi suficienţi) şi, tot ca de obicei, m-am oprit la o bodegă să-mi iau porţia care mi se cuvenea de drept pentru că mă sacrificam pentru binele colectiv într-un mod demn de un comunist.

Era o bodegă de cartier, cu mese la care stăteai în picioare şi unde-ţi luai băutura de la bar.

M-am aşezat la rând şi Buldi la o masă.

La un moment dat l-am văzut pe Buldi alb la faţă ca o codană din negru cum era el de obicei şi l-am întrebat:

- Ce ai, căţăl, te-ai lovi la coiţe? Ai văzut vreun dulău local şi i-e frică? Nu te teme, eşti cu mine care-ţi sunt domn şi stăpân, cum ţi-am spus.

Bietul,însă, nu privea decât undeva în spatele meu şi m-am întors.

Am înlemnit şi eu. La coadă, era CI-stul care m-a admonestat râzând:

- Am aşa o faţă de dulău local? Eu zic să nu exagerezi. Un maidanez oarecare,poate.

- Am belit-o, ca să mă exprim aşa. Trăiţi,mă scuzaţi.

- Hai plăteşte şi ia-ţi băutura că se răceşte coniacul până-mi iau şi eu unul. Nu te speria că nu spun la nimeni că te-am văzut. Nu-i treaba mea.

Am luat ţuica şi-am stins-o ca pe apă, mi-am luat tălpăşiţa şi am rupt-o de fugă la alimentara şi apoi la cazarmă.

S-a dovedit a fi fost om de cuvânt şi nu mi s-a făcut nici un reproş. Cred că nici nu prea aveau ce face la acel moment căci nu puteau spune că mai au TR-işti în unitate când noi trebuia să fim demult acasă. Cel puţi aşa am crezut până în acel moment.

- Bei un coniac, o ţuică de casă bună?

- Nu cred că-mi intră nici aghiazma pe gât, acu' dar nu vă refuz că nu-i politic. Beau ce-mi daţi. Stiţi că nu-s pretenţios. Mi-am dezvoltat gusturile fine cu toate scursurile de butoaie de când am venit în armată. Mi-e dor de-o băutură bună mai ceva ca de mama dar...

- Hai, las-o baltă, că,dacă voiam, făceai de două ori mai mult arest dar,ca şi fiică-mea, şi eu te-am plăcut.

- Lăsaţi numai fata că nu prea mă atrag cei de sexul meu... Nu vă supăraţi că mă mai ia gura pe dinainte dar, orice s-ar întâmpla cu farsa asta, nu cred că mai are

cineva cum să mă trimită nici măcar la arest. Mâine plecăm acasă şi acolo... om mai vedea.

- Nu-i o farsă şi Ana chiar te place. Ele fac ce vor din mine,acasă, deci nu te teme.

- V-am dat impresia că m-aş teme de ceva, până acum? Si asta la cazarmă, fără protecţie.

- Nu, nu mi-ai dat impresia asta, ba, chiar, mi-ai părut un pic inconştient sau dus de-acasă.

- Dus de-acasă sunt de nouă luni şi două zile.

- Stii tu ce vreau să spun.

- Stiu dar nu vreau să recunosc. Cel ce recunoaşte că-i nebun nu-i nebun şi mie s-ar putea ca nebunia să-mi servească,la proces.

- Ce proces, mă, fiică-mea mi te vrea de ginere şi eu n-am cu cine bea şi n-am nimic împotrivă şi tu o dai de toate gardurile cu procese şi altele. Hai, bagă un coniac şi linişteşte-te că intru-n gura caţelor mele şi iar n-am linişte o bucată bună de vreme.

Am gustat coniacul. Era minunat. Un Murfatlar cum nu mai băusem. Cred că nu era din comerţul socialist dar n-am îndrăznit să mai întreb nu de politicos ci ca să nu mă taie la porţie.

- Gata? Ai înţeles cine-i şef în casa asta? mă întreabă Ana. Văd că i-a mai trecut din timiditate.

- Mi-a... dar încă nu ştiu ce m-a lovit. M-a chemat de-o mie de ori la el şi nu m-am dus,m-a prins la crâşmă şi nu m-a pârât. Ce să cred? Acu' îmi dă de băut coniac Murfatlar excelent. Ce să cred? Eşti prea frumoasă ca să cred că ducea lipsă de ginere pentru tine şi, dacă mi-ar da pedeapsa asta nu m-aş împotrivi.In concluzie, care-i misterul acestei protecţii nebănuite?

- Blegule, prietenul tău, Victor, de la Galaţi, e fratele meu.

- Asta spune multe. Maimuţoiul nu mi-a spus ca să nu mi-o iau în cap. Stiţi ce protector e cu mine de când ne-am cunoscut?

Pe Victor l-am cunoscut într-o seară, era noaptea pe la două, când veneam din oraş, pe jos, că nu mai erau autobuze şi m-a oprit un Tan'major de milţie cu câinele care patrula prin zonă.

Era vremea când ne urmăreau să ne tundă şi ne duceau la miliţie din orice ca să ne taie blugii şi pantalonii evazaţi.

Conform cântecului: „Ş'auba, duba, /Se umple duba./ Iţi mulţumim partid iubit/ Fi'ncă ne-ai înlănţuit."

Mi-a cerut buletinul şi nu-l aveam la mine. Pantalonii mei nu aveau buzunare şi cămaşa plesnea pe bust. Aşa se purta pe atunci.

L-am invitat să meargă cu mine până la bloc şi-i arăt buletin şi ce mai vrea dar el se încăpăţâna să merg la Tanti Mili ca să le-arate superiorilor cât de vigilent fusese în noaptea aia.

I-am spus că mă doare la bască de fanteziile lui sexuale în care mă implicase şi că fratele meu, căpitanul Victor de la securitate, va fi foarte nemulţumit dacă face asta.

M-a salutat până şi câinele şi-au plecat în drumul lor.

Strada era pustie şi, după câţiva paşi am văzut o mână care ieşea din umbra gardului liceului pe lângă care treceam.

Eram în culmea gloriei mele sportive şi m-am pus în gardă imediat dar o voce mi-a recomandat să nu mă agit ca o moleculă ci să citesc ţipişca pe care o avea mâna aceea între „deşte".

Am luat-o, am citit-o şi am belit-o fulgerător.

Pe ţipişcă scria că posesorul se numea Victor numele meu şi era căpitan de securitate.

L-am întrebat, suav, dacă mai ajung acasă şi el mi-a răspuns că, dacă tot am pornit într-acolo şi m-am descurcat aşa bine cu „'ţianul" să-mi continui drumul dar nu înainte de a-i lăsa adresa ca să-mi facă o vizită.

Auzisem multe despre securişti (urmaşii călăilor din vechime care tăiau capetele cu securea şi care, la francezi se numeau ghilotinişti) şi nu-mi ardea de glume. Am behăit adresa şi mi-am dorit să fi folosit numele tatălui unui coleg pe care-l cunoşteam dar m-am dat mare şi am vrut să nu-l mai deranjez pe bietul om pentru că aflasem că am un tiz la Secu' şi ... inspiraţia de moment, bată-mă Allah.

Să tăiem scurt coada câinelui, între mine şi tizul Victor s-a legat o prietenie pe care o cinstesc şi azi, când el este demult plecat dintre noi.

După ce am ratat examenul la Iaşi de beat ce-am fost, el a fost cel care a venit la noi acasă, atunci s-a prezentat şi părinţilor mei şi, în urma unui consiliu de familie fulminant, m-a convins că trebuie să dau examen la Bucureşti la fără frecvenţă, unde mai rămăseseră locuri si nu să mă angajez şi să dau examen peste un an tot la zi.

A avut dreptate. Colegii mei care au crezut în promisiunea că cei de la secţia umană nu vor fi luaţi în armată dacă n-au reuşit la facultate decât peste un an au ajuns toţi la un an şi patru luni şi, cei care au nimerit la marină, un an şi patru anotimpuri. In minunata noastră patrie, minciuna a fost un simbol naţional de dintotdeauna dar tot de atunci au existat şi există oameni minunaţi dacă ai norocul să-i afli aşezaţi acolo unde trebuie.

Asta a fost Victor, pentru mine.

- Puteai să fi venit. Ai fi avut avantaje.

- El mi-a respectat întotdeauna libertatea de a alege. Stia ca, dacă voi avea ceva important de spus, o voi spune deschis. Vă rog să mă-nţelegeţi că n-am ce spune despre colegii mei: că beau, că ascultă Europa liberă, că spun bancuri politice? Astea le-am făcut eu mai dihai decât toţi şi aş fi ipocrit să-i acuz pe ei care sunt mici copii.

- Dar ei au scris despre tine.

- Nu-mi pasă, pentru mine ei sunt colegi de facultate şi,câtă vreme fac ce cred că-i bine nu mă doare nici în fras, cum ar zice nişte ardeleni.

Acu', mai bine mă retrag cât nu mai beau un coniac şi spun mai multe, de nici Victor cât v-o fi de frate nu mă mai salvează. Stiţi că, în liceu, am scris o lucrare de cercetare ştiinţifică despre tineri şi am indicat ca bibliografie Biblia şi Postul de radio Europa liberă?

- Mi-a spus frate-miu. Hai lasă că nu suntem toţi securiştii cretini.

- N-oţi fi da' eram la postul doi (în faţa comandamentului) când le-aţi desfăcut toate seifurile din unitate şi le-aţi găsit toate alea ofiţerilor.

- Si cui i s-a întâmplat ceva?

- La naiba, nimănui.

- Păi vezi?

- Tot mai bine-ar fi să plec. Aici stau ca pe microfoanele tembeliziunii române dublate de toate carele de reportaj şi carele m-a-mbrăcat de-s aşa ghinionist. Găsesc, şi eu, o fată frumoasă şi isteaţă şi-i fiica contrainformaţiilor militare de parcă nu putea să aibă un tată normal fie şi fruntaş în întrecerea socialistă. Mai pot să vreau un coniac?

- Serveşte-te, omule, dar să nu-ţi pară rău, securitatea statului ţi s-a arătat cu partea ei cea mai prietenoasă, prin

noi. Stim că sunt şi cretini şi politruci încuiaţi dar... suntem şi noi şi asta-i bine pentru unii ca tine care au noroc, ceilalţi...

- De Victor,nimic de spus şi de dumneavoastră dar,să mă iertaţi de vorbă proastă (cum ar fi spus bunicu') mie-mi place fata şi nu meseria lu' tata.

- Gata, tati, l-ai ţinut destul de vorbă. John este al meu în seara asta şi cât s-o mai putea deacum încolo. Rămâi,te rog, la masă. Măcar o masă îţi sunt datoare pentru toată snoava din pădure. Mi-a explicat tata ce-ar fi însemnat dacă raportai evenimentul.

- In faţa tatălui tău mă simt indecent de cu nudul gol şi-o să-mi meargă mâncarea cu noduri dar o mâncare ca la mama ta acasă nu se refuză. Mai ales că la aceeaşi masă cu mine sunt două femei minunate.

- Tata, poţi tu să-l duci la unitate după ce mâncăm?

- Poate orice dar cei care m-au crezut omul lui, toată armata, vor vedea asta ca o confirmare şi ei nu uită şi bârfa nu iartă.

- Bine, atunci, intră pe unde-ai ieşit.

- E-o formulare politicoasă?

- Nu fi măgar.

- Ana,se poate?

- Vezi,îţi ia apărarea şi ţie ţi-e frică de el.

- Nu mi-e frică de nimic.

- Hai, omule, să mai bem un coniac pentru că,după masă nu mai pupăm decât vin.

- Toarş că...

- Spune-mi Paul. Aici n-avem funcţii şi tu eşti musafirul fiicei mele şi nu mai eşti militar. Mă duc să mă culc. Noi cei cu meseria mea ar trebui să avem o rezervaţie ca indienii americani. Producem inhibiţii pe unde trecem.

- Trebuie să mă înţelegeţi dar întâlnirea cu dumneavoastră a fost la fel de surprinzătoare ca un cu cardinalul Richelieu.

- Ha, ha, ha, eşti sugestiv. Incerci să mă flatezi? Ai o spontaneitate care-mi place şi îl înţeleg pe frate-miu de ce s-a împrietenit cu tine. Nu te schimba,ar fi păcat.

- Dacă nu mă leagă nimeni, nu am de gând să mă schimb.

- Nu te leagă. Pentru vorbe nu sunt legaţi oameni. Faptele „vorbeşte", ca să te imit destul de lamentabil mai ales că prin locurile astea acest dezacord e aproape legal şi obligatoriu.

- Dacă-mi mai daţi mult coniac, eu cred că o să fiţi dumneavoastră cel care mă legaţi ca să nu fiţi considerat complice. Cum e? Cinci ani cine spune şi doi cine ascultă?

- N-am microfon în casă. Si fetele-s de partea ta. N-are cine să ne toarne.

- Fetele-s minunate dar microfonul, poate, nu l-aţi găsit. Colegii de breaslă sunt nişte indivizi foarte inventivi.

- Mă, tu s-ar putea să nu mori acasă. Ori ştii prea multe ori eşti foarte inteligent.In ambele cazuri eşti un pericol pentru comunism şi, ai văzut în armată că ţara te vrea prost.

- Ingrămădit de prost dar,până aici mi-a mers. Fac bine pe nebunul. E-n „naturelul meu simţitor". Uneori mă-ntreb dacă nu-i chiar aşa dar un doctor mi-a spus că-i de bine câtă vreme mă mai întreb.

- Hai, pa, mă duc să mă culc pentru că mă ispiteşti şi cred c-o s-ajungem să mă tragi tu pe mine de limbă şi-mi fac meseria de tot râsul.

A plecat, uşor gârbovit,cum îl ştiam din unitate şi vrând să pară mai beat decât era. Intotdeauna m-am întrebat dacă se îmbăta vreodată. Un om şi totuşi...

Ana s-a lipit, uşor, de mine. M-a luat o ameţeală plăcută.

Amalia ne-a adus mâncare. Am mâncat cu plăcere. Era divină după lăturile de la cantina unităţii.

Am lăudat-o şi fetele s-au bucurat.

Intram în lume şi părea mai uşor decât m-am aşteptat.

Ana mi-a povestit că,în noaptea aceea, moşul o condusese acasă şi-i spusese Amalilei totul.

Amalia i-a povestit lui Paul care mustăcise şi ele abia acum şi-au dat seama de ce.

Mi-am dat seama că,în ochii lor, eram un fel de erou. Cineva care făcea ceva altfel decât se obişnuia. Mi-a plăcut senzaţia.

După ce a scos o cană de vin, Amalia a plecat şi ea să se culce.

Nu ştiu când a trecut noaptea. Imbrăţişările noastre au fost mii ... şi sărutările... Invăţam, din nou, să ţin o femeie în braţe.

Cu Ana totul venea natural. Era spontană şi cu o fervoare nemaiîntâlnită. O femeie completă, cum rar am mai cunoscut în viaţa mea.

În unitate am ajuns pe la şase dimineaţă.

Am dat nas în nas cu Locotenentul Deroiu care era OSB (ofiţer de serviciu pe batalion)

- N-ai somn, ai? Abia aştepţi să pleci acasă, mi-a spus râzând.

- Cine-ar avea în locul meu? am răspuns.

- Lasă, mă, că ne-om mai vedea la convocarea metodică de la terminarea facultăţii şi la concentrări.

- Muşcă-ţi limba. Eu,dacă pot, nu mai calc în armată.

- Om vedea.

La opt ne-au chemat în curte. Ne-au dat foile de drum şi Maxim ne-a zis că pa şi că ce militari vajnici am fost de

nu-i vine să se despartă de noi şi că abia ne mai aşteaptă la cină şi alte fornăieli de şedinţă stereotipe şi cazone.

Am ieşit din unitate şi m-am dus glonţ la locul unde-mi lăsasem o paraşută şi o pereche de bocanci alpini dar fusese cineva mai iute ca mine şi urma să poarte el cămaşă din mătase albă şi bocanci minunaţi de munte. O ultimă farsă a armatei.

Când mă întorceam de prin nişte grădini, Paul venea la unitate şi mi-a strigat vesel:

- Mă, tu şi acu' când ai voie să ieşi pe poartă, tot mai sari gardul?

- Toarş căpitan, raportez, eu n-am sărit gardul decât la concursurile de atletism.In armată numai l-am depăşit ca pe un obstacol inutil aflat între mine şi alcoolul, pe baza căruia am funcţionat.

- Bine, vezi c-o să ai o surpriză.

- Dacă vine oficial m-am ars dacă-i neoficial poate fi numai de bine.

- Neoficial şi tai-o mai repede că mă aşteaptă o nouă zi de construcţie a socialismului. Na, că m-am molipsit de la tine şi-n meseria mea nu-i tocmai cuşer.

Surpriza era după colţ unde mă aşteptau Ana şi Amalia.

- Hai,vino la noi. Stai câteva zile. Plecăm împreună la Bucureşti. Am o mătuşă acolo.

- La cum sunteţi voi, n-o fi soţia comandantului trupelor de securitate?

- Nu, mai sunt şi oameni normali în familia mea.

- N-am vrut să spun asta dar încă simt impactul cu Paul. El ce zice?

- Votul minorităţilor nu contează dar, ai să rămâi surprins, a fost chiar entuziast. Cred că speră la o competiţie de băut dar nu cred c-am să te las pe mâna lui.

- Dar m-aşteaptă şi pe mine acasă.

- Logodnica?

- Mai mult mama,cred.

- Las' că ea te-o avea destul în poartă. Mai stai un pic şi cu noi. Poate plec mai devreme la Bucureşti...

- Dacă nu te-o imbecilizat armata complet, nu c-ar fi avut ce să imbecilizeze la tine care eşti un natural, refuză asta ca să pot să mă ofer eu în locul tău.Bă,când dă norocu' peste tine lasă-te-n braţele lui. E ultimu' sfat gratis pe care-l mai dau. De mâne mi-s avocat şi iau parale, l-am auzit pe Porcu din spatele meu.

Avea dreptate şi zilele care-au urmat m-au convins de asta.

Legionarul a trecut, şi el, de mână cu Puşi. Se pare că nu-l uitase, şi mi-a făcut semn că ne vedem în toamnă dar nu ne-am mai văzut că el a renunţat la drept şi s-a reprofilat, pe undeva prin Banat, la o altă facultate.

Astăzi ştiu că Porcu a ajuns avocat în Bucureşti, a plecat în Canada şi a murit undeva pe un aeroport, parcă din Munchen şi Buldi lucrează la o vamă din Moldova, despre ceilalţi nu mai ştiu nimic.

CUPRINS